Gradina Secreta

Frances Hodgson Burnett

Frances Hodgson Burnett

Grădina secretă

Original: Secret garden

EDITURA ALDO PRESS

2003

GRĂDINA SECRETĂ

FRANCES HODGSON BURNETT

ALDO PRESS

CAPITOLUL **I**

Nu a mai rămas nimeni

Când Mary Lennox a fost trimisă la Misseltwaite Manor să locuiască cu unchiul ei, toată lumea a spus că era cel mai dezagreabil copil văzut vreodată. Era adevărat, însă. Avea o faţă mică şi slabă şi un corp la fel, păr deschis şi subţire şi o expresie acră a feţei. Părul ei era galben, şi faţa ei era galbenă, pentru că fusese născută în India şi fusese dintotdeauna bolnavă, într-un fel sau altul. Tatăl ei deţinuse o funcţie în Guvernul Englez şi fusese el însuşi ocupat şi bolnav tot timpul, iar mama ei fusese o frumuseţe aparte, căreia îi păsa doar de petreceri şi distracţii cu oameni veseli. Nu dorise nicidecum o fetiţă şi când Mary s-a născut a dat-o în grijă unei *Ayah*, care era făcută să înţeleagă că dacă dorea să îl mulţumească pe *Mem Sahib* trebuia să ţină copilul departe de văzul lumii, cât mai mult posibil. Aşa că, fiind un copil urât, agitat şi bolnăvicios, era ţinută ascunsă. Nu-şi amintea niciodată să fi văzut altceva familiar în afară de feţele întunecate ale lui *Ayah* a ei şi a celorlalţi servitori nativi, şi cum ei întotdeauna o ascultau şi o lăsau să facă tot timpul cum vroia ea, deoarece *Mem Sahib* era furioasă dacă era deranjată de plânsetul ei, când avea şase ani era la fel de tiranică şi egoistă.

Tânăra guvernantă engleză, care a venit pentru a o învăţa să citească şi să scrie, a displăcut-o atât de mult, încât a cedat locul în trei luni, şi când alte guvernante au venit să încerce să ocupe locul, întotdeauna plecau într-un

timp mai scurt decât prima. Aşa că, dacă Mary n-ar fi ales să dorească cu adevărat să ştie să citească cărţi, n-ar fi învăţat niciodată literele.

Într-o dimineaţă teribil de caldă, când avea în jur de nouă ani, s-a trezit, simţindu-se foarte nervoasă, şi a devenit şi mai nervoasă când a văzut că servitoarea care stătea lângă patul ei nu era *Ayah* a ei.

— De ce ai venit? i-a zis femeii străine. Nu te voi lăsa să stai. Trimite-o pe *Ayah* a mea la mine.

Femeia părea speriată, dar a bâlbâit doar că *Ayah* a ei nu putea veni şi când Mary a izbucnit într-un acces de furie şi a bătut-o şi a lovit-o, femeia părea şi mai speriată şi a repetat că nu era posibil ca *Ayah* să vină la *Missie Sahib*.

Plutea ceva misterios în aer în acea dimineaţă. Nimic nu se făcea în ordinea cuvenită şi câţiva dintre servitorii băştinaşi păreau că lipsesc, în timp ce aceia pe care Mary îi vedea, se furişau sau se grăbeau cu feţe speriate şi cenuşii. Dar nimeni nu-i spunea nimic şi *Ayah* a ei nu venea. A fost de fapt lăsată singură, în timp ce dimineaţa se scurgea şi într-un târziu s-a dus în grădină şi a început să se joace de una singură, sub un copac, lângă verandă.

Se prefăcea că aranjează un strat cu flori şi a înfipt flori mari stacojii de hibiscus în mormane mici de pământ, devenind în tot acest timp din ce în ce mai nervoasă şi bombănindu-şi lucrurile pe care le va spune şi numele pe care le va da lui *Saidie* când se va întoarce.

— Scroafo! Scroafo! Fiică a Porcilor! spune ea, pentru că a-l face porc pe un nativ este cea mai mare insultă dintre toate.

Scrâşnea din dinţi şi îşi repeta asta tot timpul, când a auzit că mama ei a ieşit cu cineva pe verandă. Era cu un tânăr blond şi au vorbit împreună pe voci joase şi ciudate. Mary îl ştia pe tânărul bărbat blond care arăta ca un băiat. Auzise că era un ofiţer foarte tânăr, care tocmai sosise din Anglia. Copilul s-a holbat la el, dar s-a holbat mai mult la mama ei.

Întotdeauna făcea asta atunci când avea şansa să o vadă, pentru că *Mem Sahib* – Mary obişnuia să îi spună aşa, mai des decât orice altceva – era o persoană atât de drăguţă, subţire şi înaltă şi purta nişte haine atât de frumoase. Părul ei era asemenea mătăsii creţe şi avea un nas mic şi delicat, care părea să dispreţuiască lucrurile, şi mai avea şi nişte ochi mari şi surâzători. Toate hainele ei erau subţiri şi pluteau, iar Mary spunea că erau „pline de dantelă”.

Păreau mai pline cu dantelă decât oricând în dimineaţa aceasta, dar ochii ei nu râdeau deloc.

Erau mari şi speriaţi şi implorau, ridicaţi către faţa tânărului ofiţer blond.

— Este atât de rău? Oh, este? a auzit-o Mary spunând.

— Teribil, răspunse tânărul domn cu o voce tremurândă. Teribil, doamnă Lennox.

Trebuia să vă fi dus la dealuri acum două săptămâni.

Mem Sahib şi-a frânt mâinile.

— Oh, ştiu că trebuia! a plâns ea. Am stat numai ca să mă duc la petrecerea aia caraghioasă. Ce fraieră am fost!

Exact în acel moment, un sunet de plânset atât de puternic a izbucnit din camera servitorilor, încât a apucat braţul tânărului domn, iar Mary a stat tremurând din cap până-n picioare. Plânsetul devenea din ce în ce mai sfâşietor.

— Ce este? Ce este? a icnit doamna Lennox.

— Cineva a murit, a răspuns băiatul ofiţer. Nu aţi spus că a izbucnit şi printre servitorii dumneavoastră.

— Nu am ştiut! a plâns *Mem Sahib*. Vino cu mine! Vino cu mine! şi s-a întors şi a intrat în casă.

După aceasta, lucruri înspăimântătoare s-au întâmplat şi misterul dimineţii i-a fost explicat lui Mary. Holera izbucnise în forma sa cea mai rea şi oamenii mureau ca muştele.

Ayah fusese bolnavă în cursul nopţii, şi pentru că ea tocmai murise, servitorii plânseseră în colibe. Înainte de a se termina ziua, trei alţi servitori erau morţi şi alţii fugiseră în teroare. Era panică de fiecare parte şi oamenii mureau în toate vilele.

În timpul confuziei şi a tulburării de-a doua zi, Mary s-a ascuns în camera ei şi a fost uitată de toată lumea. Nimeni nu s-a gândit la ea, nimeni nu a vrut-o, şi lucruri ciudate s-au întâmplat, din care ea nu ştia nimic. Mary a plâns în schimb şi a dormit cu orele. Ea ştia doar că oamenii sunt bolnavi şi auzea sunete încordate şi misterioase. O dată s-a strecurat în sufragerie

şi a găsit-o goală, deşi o mâncare pe jumătate terminată se afla pe masă şi scaunele şi farfuriile păreau ca şi cum ar fi fost împinse în grabă, când persoanele care cinau s-au ridicat brusc de la masă pentru un motiv anume. Copilul a mâncat nişte fructe şi portocale şi, fiindu-i sete, a băut un pahar cu vin care era aproape plin. Era dulce şi nu ştia cât e de puternic. Foarte curând s-a simţit ameţită şi s-a întors în camera ei, unde s-a închis acolo din nou, speriată de plânsetele pe care le auzea din colibe şi de sunetul pasului grăbit. Vinul a făcut-o atât de somnoroasă, încât de-abia îşi putea ţine ochii deschişi, aşa că s-a întins pe patul ei şi nu a mai ştiut nimic pentru destul timp.

Multe lucruri s-au întâmplat cât timp ea a dormit atât de greu, dar nu era deranjată de plânsete şi de zgomotul lucrurilor ce erau cărate în şi din vilă.

Când s-a trezit, s-a întins şi s-a holbat la zid. Casa era foarte liniştită. Nu o mai ştiuse atât de liniştită înainte. Nu a auzit nici voci, nici paşi şi s-a întrebat dacă toată lumea se făcuse bine de la holeră şi dacă tot necazul se terminase. S-a întrebat, de asemenea, cine va avea grijă de ea, acum că *Ayah* a ei era moartă. Va fi o nouă *Ayah* şi poate că va şti noi poveşti. Mary fusese chiar plictisită de cele vechi. Nu a plâns pentru că sora ei medicală murise. Nu era un copil afectuos şi nu-i prea păsase de nimeni. Zgomotul, graba şi plânsetul datorate holerei o speriaseră şi fusese îngrozită, deoarece se părea că nimeni nu-şi amintea că ea era în viaţă. Toată lumea era prea lovită de panică, încât să se gândească la o fată de care nimănui nu-i plăcea. Când oamenii aveau holeră se părea că îşi aminteau doar de ei înşişi. Dar dacă toată lumea se făcuse bine, cu siguranţă cineva îşi va aminti de ea şi va veni să o caute.

Dar nimeni nu a venit şi cum stătea ea întinsă aşteptând, casa părea că devine din ce în ce mai liniştită. A auzit ceva foşnind pe rogojină şi când s-a uitat în jos a văzut un şarpe mic alunecând şi privind-o cu ochi de nestemate. Nu s-a speriat, pentru că era un lucru mic şi inofensiv care nu

ar răni-o şi părea că vrea să părăsească camera în grabă. S-a strecurat pe sub uşă în timp ce ea îl privea.

— Cât de ciudat şi silenţios este, a zis. Sună de parcă nu ar mai fi nimeni în vilă în afară de mine şi de şarpe.

Aproape în minutul următor a auzit paşi în preajmă, apoi pe verandă. Erau paşii bărbaţilor şi aceştia au intrat în vilă şi au vorbit cu voci joase. Nimeni nu s-a dus să îi vadă sau să le vorbească şi păreau că deschid uşi şi se uită în camere.

— Ce dezolare! a auzit ea o voce spunând. Acea femeie drăguţă, drăguţă!

Presupun că şi copilul. Am auzit că a fost un copil, deşi nimeni nu a văzut-o.

Mary stătea în mijlocul pepinierei când au deschis uşa, câteva minute mai târziu.

Părea un lucru mic, nervos şi urât şi era încruntată pentru că începuse să i se facă foame şi se simţea neglijată. Primul bărbat care a intrat era un ofiţer mare pe care îl văzuse odată vorbind cu tatăl ei. Părea obosit şi tulburat, dar când a văzut-o, a fost atât de uimit, încât aproape că a sărit înapoi.

— Barney ! a ţipat el. E un copil aici! Un copil singur! Într-un loc ca ăsta! Fie-ţi milă, cine e?

— Eu sunt Mary Lennox, zise fetiţa, ghemuindu-se.

S-a gândit că bărbatul a fost foarte nepoliticos să-i spună vilei tatălui ei *„Un loc ca acesta!”*

— Am adormit când toată lumea avea holeră şi de-abia m-am trezit. De ce nu vine nimeni?

— Este copilul pe care nimeni nu l-a văzut! a exclamat bărbatul, întorcându-se la amicii lui. A fost de fapt uitată!

— De ce am fost uitată? a zis Mary, bătând din picior.

De ce nu vine nimeni?

Tânărul bărbat, al cărui nume era Barney, s-a uitat la ea foarte trist. Mary chiar a crezut că l-a văzut clipind din ochi, ca şi când şi-ar şterge lacrimile.

— Săracul copil! a zis el. Nu a mai rămas nimeni să vină.

În acel mod straniu şi brusc Mary a aflat că nu mai are nici tată, nici mamă, că muriseră şi fuseseră duşi departe noaptea, că puţinii servitori nativi care nu muriseră părăsiseră de asemenea casa, atât de repede pe cât puteau ieşi din ea, niciunul amintindu-şi măcar că există o *Missie Sahib*. De aceea, locul era atât de liniştit. Era adevărat că nu mai era nimeni în vilă în afară de ea şi de şarpele foşnitor.

CAPITOLUL II

„Domnişoara Mary, foarte încăpăţânată”

Lui Mary îi plăcuse să se uite la mama ei de la distanţă şi o considerase foarte drăguţă, dar cum ştia foarte puţin despre ea, de-abia s-ar fi aşteptat să o iubească sau să îi ducă dorul foarte mult, atunci când era plecată. Nu-i era deloc dor de ea de fapt, şi cum era un copil fascinat de sine însuşi, îşi dedica întregul gând către ea însăşi, după cum făcuse întotdeauna. Dacă ar fi fost mai mare, fără îndoială că ar fi fost foarte neliniştită pentru că era lăsată singură în lume, dar era foarte tânără şi după cum întotdeauna i s-a purtat de grijă, a presupus că întotdeauna aşa va fi. La ce se gândea, era că i-ar plăcea să ştie dacă urma să se ducă la nişte oameni drăguţi, dacă cineva va fi politicoasă cu ea şi-o va lăsa să facă cum vrea ea, aşa cum *Ayah* a ei şi ceilalţi servitori nativi făcuseră.

Ştia că nu urma să stea în casa preotului englez unde fusese dusă la început. Nu a vrut să rămână. Preotul englez era sărac şi avea cinci copii de vârste apropiate, şi purtau haine ponosite, şi se certau, şi îşi înşfăcau într-una jucăriile unii altora. Mary ura vila lor dezordonată şi se purta aşa de dezagreabil cu ei, încât după prima zi sau a doua, nimeni nu se mai jucă cu ea. Începând cu a doua zi îi dăduseră o poreclă care a făcut-o furioasă.

Basil era cel care s-a gândit primul la ea. Era un băieţel cu ochi albaştri neruşinaţi şi un nas ieşit mult în afară, iar Mary îl ura. Se juca de una singură sub un copac, exact cum se jucase în ziua în care a izbucnit holera. Făcea mormane din pământ şi poteci pentru o grădină şi Basil a

venit şi a stat în apropiere să o privească. Curând a început să fie chiar interesat, făcându-i chiar o sugestie:

— De ce nu pui un morman de pietre acolo şi să crezi că este o grădină alpină? a zis el. Acolo în mijloc, a continuat şi s-a aplecat peste ea să-i arate.

— Pleacă! a strigat Mary. Nu vreau băieţi. Pleacă!

Pentru un moment, Basil păru furios, dar după aceea a început să o necăjească.

Întotdeauna îşi necăjea surorile. A dansat împrejurul ei şi se strâmba şi cânta şi râdea.

Domnişoara Mary, foarte încăpăţânată

Cum îţi creşte grădina?

Cu clopote din argint şi coji de neghină

Şi gălbenele toate într-un rând.

L-a cântat până când ceilalţi copii l-au auzit şi au râs şi ei, iar cu cât Mary devenea mai nervoasă, cu atât cântau mai tare „stăpâna Mary, foarte încăpăţânată”. După aceasta, atâta timp cât a stat cu ei o numeau „domnişoara Mary, foarte încăpăţânată” când îşi vorbeau unul altuia despre ea şi deseori chiar când i se adresau ei.

— Vei fi trimisă acasă, i-a zis Basil, la sfârşitul săptămânii. Şi ne bucurăm.

— Şi eu mă bucur, a răspuns Mary. Unde este acasă?

— Nu ştie unde este acasă! a zis Basil, cu dispreţul unuia de şapte ani. Este Anglia, desigur. Bunica noastră locuieşte acolo şi sora noastră Mabel i-a fost trimisă anul trecut. Tu nu te duci la bunica ta. Nu ai niciuna. Tu te duci la unchiul tău. Numele său este domnul Archibald Craven.

— Nu ştiu nimic despre el, i-o tăie Mary.

— Ştiu că nu ştii, a răspuns Basil. Tu nu ştii nimic. Fetele nu ştiu niciodată. I-am auzit pe tata şi pe mama vorbind despre el. Locuieşte într-o casă mare, minunată, părăsită şi veche, la ţară, şi nimeni nu se apropie de el. Este aşa de ursuz, încât nu lasă pe nimeni să se apropie, şi chiar dacă i-ar lăsa n-ar veni. Este un cocoşat şi arată îngrozitor.

— Nu te cred, a spus Mary.

I-a întors spatele şi şi-a înfipt degetele în urechi, pentru că nu mai vroia să audă nimic.

Dar s-a gândit după aceea că ar fi o afacere bună. Când doamna Crawford i-a spus în seara aceea că va naviga spre Anglia în câteva zile şi va ajunge la unchiul ei, domnul Archibald Craven, care locuia în Misselthwaite Manor, a părut atât de rece şi încăpăţânat de neinteresată, încât nu au mai ştiut ce să creadă despre ea. Au încercat să fie amabili cu ea, dar ea îşi întorcea faţa când doamna Crawford încerca să o sărute şi se ţinea băţ când domnul Crawford o bătea uşor peste umăr.

— Este un copil atât de simplu, spunea plină de milă doamna Crawford, după aceea. Şi mama ei a fost o fiinţă atât de drăguţă. Avea chiar şi o conduită drăguţă, dar Mary are cele mai neatractive purtări pe care le-am văzut vreodată la un copil. Copiii îi spun „domnişoara Mary, foarte încăpăţânată” şi deşi e obraznic din partea lor, nu mă pot abţine să nu îi înţeleg.

— Poate dacă maică-sa şi-ar fi purtat faţa ei drăguţă şi manierele ei elegante mai des în camera copilului, Mary poate că ar fi învăţat ceva. Este foarte trist, acum că biata de ea nu mai e, să-ţi aminteşti că mulţi oameni nici măcar nu au ştiut că ea a avut un copil.

— Cred că de-abia se uita vreodată la ea, suspină doamna Crawford. Când *Ayah* a ei a murit, nimeni nu s-a gândit la micuţă. Gândeşte-te la servitori fugind şi lăsând-o singură singurică în vila aia abandonată. Colonelul McGrew a zis că aproape a sărit din propria-i piele când a deschis uşa şi a găsit-o stând de una singură în mijlocul camerei.

Mary a făcut o lungă călătorie spre Anglia, sub protecţia soţiei unui ofiţer, care îşi ducea copiii pentru a-i lăsa la un internat. Era destul de absorbită de propriul ei fiu şi propria sa fiică şi era chiar bucuroasă să predea copilul mai departe femeii pe care domnul Archibald Craven o trimisese să se întâlnească cu dânsa, în Londra. Femeia a fost menajera lui la Misselthwaite Manor, iar numele ei era doamna Medlock. Era o femeie foarte voinică, cu obrajii foarte roşii şi ochi negri şi ageri. Purta o rochie foarte purpurie, o manta neagră din mătase, cu ciucuri pe ea şi o bonetă neagră cu flori purpurii din catifea, care se ridicau şi tremurau când îşi mişca capul. Mary nu o plăcea deloc, dar cum ea rareori plăcea pe cineva nu era nimic deosebit în asta. În afara de aceasta era destul de evident că doamna Medlock nu gândea prea multe despre ea.

— Pe cuvântul meu! Este o micuţă simplă, plină de calităţi, zise ea.

— Şi auzisem că mama ei a fost o frumuseţe. Nu a luat prea multe de la ea, nu-i aşa, doamnă? Poate se va îndrepta pe măsură ce va creşte, zise soţia ofiţerului, amabilă.

Dacă nu ar fi aşa de galbenă şi ar avea o expresie a feţei mai drăguţă, trăsăturile ei sunt chiar frumoase. Copiii se schimbă atât de mult.

— Va trebui să se schimbe destul de mult, răspunse doamna Medlock.

— Şi nimic nu se compară cu creşterea copiilor în Misselthwaite, dacă mă întrebaţi pe mine!

Credeau că Mary nu ascultă, pentru că stătea un pic retrasă faţă de ele la fereastra hotelului particular la care se duseseră. Se uita la trecerea autobuzelor şi a taximetrelor şi a oamenilor, dar a auzit destul de bine şi era foarte curioasă în privinţa unchiului ei şi a locului unde acesta stătea. Ce fel de loc era şi cum era unchiul ei? Ce era un cocoşat? Nu văzuse niciodată unul. Poate că nu era niciunul în India.

Din moment ce locuise în casele altor oameni şi nu avusese o *Ayah*, începuse să se simtă singură şi să se gândească la lucruri bizare, care îi erau cu totul noi. Începuse să se întrebe de ce nu păruse să aparţină cuiva chiar şi atunci când tatăl şi mama ei fuseseră în viaţă. Alţi copii păreau să aparţină taţilor şi mamelor lor, dar ea nu păruse a fi cu adevărat fetiţa cuiva. Avusese servitori şi mâncare şi îmbrăcăminte, dar nimeni nu o băgase în seamă.

Nu ştia că acest lucru se datora faptului că era un copil dezagreabil, dar, bineînţeles, ea nu ştia că este dezagreabilă. Adesea credea că alţi oameni erau aşa, dar nu ştia că ea însăşi era aşa.

Se gândea că doamna Medlock era cea mai dezagreabilă persoană pe care o văzuse vreodată, cu faţa ei obişnuită şi intens colorată, şi cu boneta ei obişnuită. Când în următoarea zi au pornit în călătoria spre Yorkshire, a mers prin gară până la tren cu capul sus şi încercând să stea cât mai departe posibil de ea, pentru că nu vroia să pară că-i aparţine ei. Ar fi făcut-o furioasă, dacă oamenii ar fi crezut că este fetiţa ei.

Dar doamna Medlock nu era câtuşi de puţin deranjată de ea şi de gândurile ei. Era genul de femeie care „nu se împotrivea nici unei absurdităţi din partea tinerilor”. Cel puţin, asta ar fi spus dacă ar fi fost întrebată. Nu vroise să se ducă la Londra tocmai când fiica surorii sale Maria urma să se căsătorească, dar avea o slujbă bine plătită ca menajeră la Misselthwaite Manor şi singura modalitate în care putea să şi-o păstreze era să facă imediat ceea ce domnul Archibald Craven i-a spus. Nici nu a îndrăznit vreodată să pună vreo întrebare.

— Căpitanul Lennox şi soţia lui au murit de holeră, zisese domnul Craven, în felul său scurt şi rece. Căpitanul Lennox a fost fratele soţiei mele, iar eu sunt tutorele fiicei lor. Copilul urmează să fie adus aici. Trebuie să te duci la Londra şi să o aduci tu însăţi.

Aşa că şi-a împachetat mica ei valiză şi a făcut călătoria.

Mary stătea în colţul ei din vagon şi părea simplă şi agitată. Nu avea nimic să citească sau la ce să se uite şi îşi împăturise micuţele ei mâini subţiri înmănuşate în negru, în poala ei. Rochia neagră o făcea să arate mai galbenă ca oricând şi părul ei moale şi deschis se revărsa de sub pălăria neagră şi creponată.

— Tânăra cea mai răsfăţată şi mai supărăcioasă din câte am văzut vreodată, gândi doamna Medlock.

Nu văzuse niciodată un copil care stătea atât de liniştit, fără să facă nimic. Într-un final s-a plictisit s-o privească şi a început să vorbească pe o voce tare şi vioaie:

— Presupun că pot să îţi spun câte ceva despre locul în care te duci, a zis. Ştii ceva despre unchiul tău?

— Nu, a spus Mary.

— Nu i-ai auzit pe tatăl tău şi pe mama ta vorbind despre el?

— Nu, zise Mary încruntându-se.

S-a încruntat pentru că şi-a adus aminte că tatăl şi mama ei nu vorbiseră cu ea nimic în mod deosebit. Cu siguranţă că nu-i spuseseră anumite lucruri.

— Aaa, bolborosi doamna Medlock, holbându-se la faţa ei mică, ciudată şi indiferentă.

Nu a mai spus nimic pentru câteva momente, după care a început iar.

— Presupun că ar trebui să ţi se spună ceva, să te pregătească. Te duci într-un loc bizar.

Mary nu a zis nimic şi doamna Medlock părea cam necăjită de indiferenţa ei aparentă, dar, după ce a tras aer în piept, a continuat.

— Nu că este un loc mare şi grandios, într-un fel trist de-a spune, şi că domnul Craven este mândru de asta, în felul său, iarăşi un fapt destul de trist. Casa are şase sute de ani şi se află pe marginea unei câmpii. Sunt aproape o sută de camere în ea, deşi majoritatea sunt închise şi blocate. Sunt tablouri şi mobilă veche şi frumoasă, şi lucruri care sunt acolo de secole, şi este un parc mare în jur şi grădini şi copaci, cu ramuri care atârnă până la pământ, unele dintre ele.

A făcut o pauză şi a inspirat iar.

— Dar nu e nimic altceva, a încheiat ea brusc.

Mary începuse să asculte în ciuda propriei sale dorinţe. Totul suna aşa de diferit faţă de India şi orice lucru nou o cam atrăgea. Dar nu vroia să arate ca şi cum ar fi fost interesată. Aceasta era una dintre felurile ei de a fi, nefericite şi dezagreabile. Aşa că stătea liniştită.

— Ei bine, zise doamna Medlock. Ce părere ai?

— Niciuna, a răspuns ea. Nu ştiu nimic despre asemenea locuri.

Asta a făcut-o pe doamna Medlock să râdă într-un fel mormăit.

— Ei! zise ea, dar tu te porţi ca o femeie bătrână! Chiar nu-ţi pasă?

— Nu contează, zise Mary, dacă îmi pasă sau nu.

— Aici chiar ai dreptate, spuse doamna Medlock. Nu contează de ce urmează să stai la Misselthwaite Manor, nu ştiu decât dacă este cea mai uşoară cale. Nu o să-şi bată capul cu tine, asta-i sigur şi categoric. Nu-şi bate capul cu nimeni.

S-a oprit ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva la timp.

— Are un spate încovoiat, a zis ea. Asta l-a deranjat. Era un tânăr acru, care nu avea grijă de banii săi şi de locuinţa sa, până când s-a căsătorit.

Ochii lui Mary s-au întors către ea, în ciuda intenţiei ei de a nu părea că-i pasă. Nu se gândise la cocoşat ca fiind căsătorit şi era un pic surprinsă. Doamna Medlock observă acest lucru şi, cum era o femeie vorbăreaţă, a continuat cu şi mai mare interes. Aceasta era o cale de a petrece ceva din timp, în orice caz.

— Era o fiinţă dulce şi drăguţă şi el ar fi cutreierat toată lumea pentru a-i lua firul de iarbă pe care îl dorea ea. Nimeni nu credea că se va căsători cu el, dar ea s-a căsătorit, iar lumea zicea ca a făcut-o pentru banii lui. Dar nu-i aşa, nu-i adevărat, zise ea, cu siguranţă.

Când a murit...

Mary făcu o mică săritură involuntară.

— Oh! că a murit! a exclamat, chiar fără înţeles.

Tocmai îşi adusese aminte de o povestioară franceză pe care o citise odată, numită „Riquet à la Houppe”. Fusese vorba despre un biet cocoşat

şi o frumoasă prinţesă şi o făcuse brusc să îi pară rău de domnul Archibald Craven.

— Da, a murit, răspunse doamna Medlock. Şi acest lucru l-a făcut mai ciudat decât oricând. Nu-i pasă de nimeni. Nu vrea să vadă oameni. Majoritatea timpului pleacă şi când e la Misselthwaite se închide singur sus, în aripa de Vest, şi nu acceptă niciun vizitator, în afară de Pitcher. Pitcher este un vechi amic, dar a avut grijă de el când era copil şi îi cunoaşte manierele.

Suna de parcă era desprinsă dintr-o carte şi nu a făcut-o veselă pe Mary. O casă cu o sută de camere, aproape toate închise şi cu uşile încuiate, o casă pe marginea unei câmpii, indiferent ce era aia o câmpie, suna sinistru. Un om cu spatele încovoiat care s-a izolat sus, de asemenea! Se holbă pe geam cu buzele strânse şi-i păruse chiar logic ca ploaia să fi început să picure în linii gri înclinate şi să stropească şi să curgă şuvoaie pe ochiurile de geam. Dacă drăguţa soţie ar fi fost în viaţă ar fi făcut lucrurile mai vesele, fiind ceva de genul mamei sale şi alergând încoace şi-ncolo şi ducându-se la petreceri, după cum făcuse mama sa, în rochii „pline cu dantelă”.

Dar ea nu mai era acolo.

— Nu trebuie să te aştepţi să îl vezi, pentru că, zece la unu că n-o să-l vezi, zise doamna Medlock. Şi nu trebuie să te aştepţi să existe oameni care să vorbească cu tine. Va trebui să te joci şi să ai grijă de tine singură. Ţi se va spune în ce camere ai voie să intri şi în care nu. Sunt destule grădini. Dar, atunci când eşti în casă, nu rătăci şi nu-ţi băga nasul unde nu trebuie. Dlui Craven nu-i va conveni.

— Nu voi dori să-mi bag nasul unde nu trebuie, zise acru micuţa Mary şi la fel de brusc cum începuse să-i fie milă de domnul Archibald Craven, a încetat să-i mai fie milă şi a început să se gândească că el era destul de neplăcut, ca să merite tot ce i se întâmplase.

Şi-a întors faţa către ochiurile cu şuvoaie ale geamurilor vagonului şi îşi pironi privirea la furtuna gri, care părea că va continua la nesfârşit. A privit-o atât de mult şi de ferm, încât cenuşiul crescu în intensitate în faţa ochilor ei şi adormi.

CAPITOLUL III

Prin împrejurimi

Dormi mult timp şi când se trezi, doamna Medlock adusese un coş cu mâncare de la una din staţii. Au mâncat nişte pui, şi carne de vită rece, şi pâine cu unt, şi nişte ceai fierbinte.

Ploaia părea să curgă şuvoaie, mai greu ca oricând, şi toată lumea din staţie purta impermeabile ude şi strălucitoare. Gardianul a aprins luminile din vagon, iar doamna Medlock se înveseli foarte mult după ceaiul şi puiul şi carnea de vită. A mâncat destul de mult şi după aceea a adormit, iar Mary stătea şi se holba la ea, privindu-i boneta elegantă, care aluneca pe o parte, până când ea însăşi adormi încă o dată, în colţul vagonului,

liniştită de sunetul ploii pe geamuri. Se făcuse întuneric când s-a trezit iar. Trenul se oprise într-o staţie şi doamna Medlock tremura din nou.

— Ai avut un vis! zise ea. E timpul să-ţi deschizi ochii! Suntem în staţia Thwaite şi avem un drum lung în faţa noastră.

Mary s-a ridicat şi a încercat să-şi ţină ochii deschişi, în timp ce doamna Medlock îi luă bagajele. Micuţa nu s-a oferit să o ajute, deoarece în India servitorii nativi luau sau cărau întotdeauna lucrurile şi i se părea chiar normal.

Staţia era mică şi nimeni în afară de ele nu părea să coboare din tren. Şeful de gară a vorbit cu doamna Medlock într-un mod dur şi nepoliticos, pronunţând cuvintele într-o manieră ciudată şi vagă, manieră care, a aflat mai târziu Mary, era specifică din Yorkshire.

— Văd că te-ai întors, zise el. Şi că ai adus-o pe cea mică cu tine.

— Da, ea este, răspunse doamna Medlock, vorbind ea însăşi cu accent de Yorkshire şi smucindu-şi capul peste umărul ei, către Mary. Ce-ţi mai face soţia?

— E bine acum. Trăsura te aşteaptă afară.

O trăsură stătea pe drum în faţa micii platforme externe. Mary a observat că era o trăsură elegantă şi că un valet elegant a ajutat-o să urce în trăsură. Haina lui lungă şi partea impermeabilă a pălăriei străluceau şi erau ude de ploaie, cum era totul, de altfel, inclusiv cea a corpolentului şef de gară.

După ce a închis uşa, s-a urcat pe capră împreună cu vizitiul şi au pornit la drum.

Fetiţa se văzu aşezată într-un colţ, pe perne, confortabil, dar nu era dispusă să adoarmă din nou. A stat şi s-a uitat pe fereastră, curioasă să vadă ceva din drumul pe care era condusă către ciudatul loc, despre care doamna Medlock îi vorbise. Nu era deloc un copil timid şi nu era chiar speriată, dar a simţit că nu ştia ce s-ar putea întâmpla într-o casă cu o sută de camere, aproape toate închise, o casă pe marginea unei câmpii.

— Ce e o câmpie? îi zise ea brusc doamnei Medlock.

— Uită-te pe fereastră cam în zece minute şi o să vezi, răspunse femeia. Trebuie să mergem cinci mile prin Missel Moor înainte de a ajunge la Manor. Nu o să vezi prea multe pentru că e o noapte întunecată, dar o să poţi vedea ceva.

Mary nu i-a mai adresat nicio întrebare, dar a aşteptat în întunericul colţului ei, cu ochii pe fereastră. Felinarele trăsurii aruncau raze pe distanţe mici în faţă şi fetiţa vedea fugar lucrurile pe lângă care treceau. După ce părăsiseră staţia, trecuseră printr-un sat mic şi văzuse căsuţe văruite şi luminile unei cârciumi. Apoi au trecut de o biserică, de casa preotului şi de o mică vitrină sau ceva de genul ăsta, într-o căsuţă cu jucării şi dulciuri şi lucruri ciudate scoase la vânzare. După aceea au ajuns pe şosea şi a văzut garduri vii şi copaci. Apoi, nimic nu a mai părut diferit pentru o bună bucată de vreme, sau cel puţin ei i s-a părut o perioadă mare de timp. Spre sfârşit, caii au început să meargă mai încet, ca şi cum ar fi urcat un deal.

În curând părea că nu mai erau garduri vii sau copaci. Nu putea vedea nimic, de fapt, în afară de un întuneric dens de ambele părţi. S-a aplecat în faţă şi şi-a proptit faţa în geam, o dată cu zdruncinătura mare a căruţei.

— Eeei! Acum sigur suntem pe câmpie, spuse doamna Medlock.

Felinarele trăsurii vărsau o lumină galbenă pe un drum ce părea aspru şi semăna a fi brăzdat de tufişuri şi plante de înălţime mică, care se terminau în vastitatea întunericului, răspândite aparent înainte şi împrejurul lor. Un vânt se ridica şi făcea un sunet grăbit, jos şi sălbatic.

— Nu e... nu e marea, nu-i aşa? spuse Mary, uitându-se împrejur la însoţitoarea ei.

— Nu, nu este, răspunse doamna Medlock. Nu sunt nici lanuri, nici munţi, sunt mile şi mile de pământ sălbatic, unde nimic nu creşte, în afară de iarbă neagră şi iarbă uscată şi nimic nu trăieşte pe-aici, în afară de ponei sălbatici şi oi.

— Simt de parcă ar fi marea, de parcă ar fi apă, zise Mary. Sună ca marea chiar acum!

— Acesta este vântul care suflă prin tufişuri, zise doamna Medlock. Este un loc sălbatic, destul de posomorât pentru mine, deşi sunt mulţi care-l plac, mai ales când „vuietoarea” e înflorită.

Au mers fără întrerupere prin întuneric şi deşi ploaia se oprise, vântul bătea, fluiera şi scotea sunete stranii. Drumul a urcat şi a coborât, iar de câteva ori trăsura a traversat un pod mic, sub care apa alerga foarte repede, cu un zgomot destul de mare.

Mary simţea că drumul nu se mai sfârşea şi că acea câmpie neagră şi întinsă era o întindere largă a oceanului negru, prin care trecea pe o bucată de pământ uscat.

„Nu-mi place” , şi-a spus. *„Nu-mi place”* , şi şi-a strâns şi mai mult buzele ei subţiri.

Caii urcau o mică pantă, când a văzut o lumină. Doamna Medlock a văzut-o şi ea imediat şi a suspinat lung în semn de uşurare.

— Eh, îmi pare bine să văd luminiţa aceea clipind, a exclamat. E lumina din căsuţa portarului. Vom servi un ceai bun după un pic, cu orice preţ.

A fost „după un pic”, cum a zis, căci atunci când căruţa a trecut prin dreptul porţilor încă mai erau două mile de condus şi copacii, care aproape se întâlneau deasupra capului, făceau să pară că merg printr-o boltă lungă şi neagră.

Au ieşit din boltă în spaţiu deschis şi s-au oprit înaintea unei case imens de lungă, dar scundă, care părea să hoinărească în jurul unei curţi din piatră. La început Mary a crezut că nu erau deloc lumini la ferestre, dar o dată cu ieşirea din căruţă a văzut că o cameră de sus, dintr-un colţ, avea o licărire mohorâtă.

Uşa de la intrare era una imensă, făcută din stejar masiv, cu lambriuri curios sculptate, pironite cu nişte cuie mari din fier şi legate cu gratii mari tot din fier. Se deschidea într-un salon enorm, care era atât de puţin luminat, încât feţele din tablourile de pe pereţi şi figurile cu îmbrăcămintea de armură au făcut-o pe Mary să nu dorească să se uite la ele. În timp ce stătea pe podeaua din piatră, a zărit o figură foarte mică,

stranie şi neagră, şi s-a simţit la fel de mică, pierdută şi ciudată ca şi figura la care s-a uitat.

Un bătrân subţirel şi îngrijit stătea lângă servitorul care le-a deschis uşa.

— O vei duce în camera ei, zise el cu o voce răguşită. Nu vrea să o vadă. Pleacă la Londra mâine dimineaţă.

— Foarte bine, domnule Pitcher, răspunse doamna Medlock. Atâta timp cât ştiu la ce se aşteaptă din partea mea, mă descurc.

— La ce se aşteaptă din partea dumneavoastră, doamnă Medlock, zise domnul Pitcher, este să vă asiguraţi că nu e deranjat şi că nu vede ceea ce nu vrea să vadă.

Apoi Mary Lennox a fost condusă sus pe o scară largă, şi jos pe un coridor lung, şi iar sus pe câteva trepte, printr-un alt coridor, şi altul iar, până când o uşă s-a deschis într-un perete şi s-a trezit într-o cameră cu un foc în ea şi o supă pe o masă.

Doamna Medlock spuse neprotocolar:

— Ei bine, iată! Această cameră şi următoarea sunt cele în care vei locui şi trebuie să te rezumi la ele. Să nu uiţi asta!

În acest fel a ajuns domnişoara Mary la Misselthwaite Manor şi probabil că nu se simţise atât de pierdută în toată viaţa ei.

CAPITOLUL IV

Martha

Când a deschis ochii dimineaţa, a făcut-o pentru că o tânără servitoare intrase în camera ei pentru a aprinde focul şi îngenunchease pe preşul vatrei, greblând cenuşa cu zgomot. Mary a stat întinsă şi a privit-o pentru câteva momente, apoi a început să se uite prin cameră. Nu mai văzuse deloc o cameră ca aceasta, deşi era misterioasă şi întunecată. Pereţii erau tapetaţi cu o scenă de pădure brodată. Erau oameni îmbrăcaţi extraordinar sub copaci şi la distanţă se întrezăreau turlele unui castel. Erau vânători, cai, câini şi doamne. Mary se simţea ca şi cum era în pădure cu ei. De la o fereastră putea vedea o întindere mare de pământ care urca şi care părea să nu aibă niciun copac pe ea, părând mai degrabă ca o mare purpurie, mohorâtă şi nesfârşită.

— Ce este aia? zise ea, arătând cu degetul afară pe fereastră.

Martha, tânăra servitoare, care tocmai se ridicase în picioare, s-a uitat şi a arătat şi ea cu degetul.

— Aia de-acolo? spuse ea.

— Da.

— Aia-i câmpia, zise cu un zâmbet amabil. Îţi place?

— Nu, răspunse Mary. O urăsc.

— Asta pentru că nu eşti obişnuită cu ea, spuse Martha, ducându-se înapoi la vatra ei. Acum crezi că e prea mare şi prea pustie. Dar o să-ţi placă.

— Crezi? întrebă Mary.

— Da, cu siguranţă, răspunse Martha, lustruind de zor la grătar. Îmi place la nebunie. Nu e nimic gol pe-acolo. E acoperită cu nişte chestiii care cresc şi care au miros dulce. E cu-adevărat frumos primăvara, când vuietoarea-i în floare. Miroase a miere şi e aşa de mult aer proaspăt... şi cerul pare atât de sus, şi albinele şi ciocârliile scot sunete atât de frumoase, bâzâind şi cântând. Eh! N-aş locui departe de câmpie pentru nimic în lume!

Mary a ascultat-o cu o expresie gravă şi nedumerită. Servitorii nativi cu care se obişnuise nu erau nici pe departe aşa. Erau servili şi slugarnici şi nu le era permis să vorbească cu stăpânii lor, ca şi cum ar fi egalii lor. Făceau prosternări şi îi numeau „protectorii săracilor” şi tot felul de chestii de-astea. Servitorilor indieni li se ordona să facă anumite lucruri şi nu erau întrebaţi. Nu se cuvenea să spui „te rog” şi „mulţumesc” şi Mary o plesnea întotdeauna pe *Ayah* când era mânioasă. S-a întrebat o clipă ce-ar face fata asta dacă cineva ar plesni-o peste faţă. Era o creatură rotunjită, trandafirie şi care părea amabilă, dar avea o manieră fermă de comportament, care a făcut-o pe domnişoara Mary să se întrebe dacă nu va întoarce palma, dacă persoana care o plesnea era doar o fetiţă.

— Eşti o servitoare ciudată, zise ea din pernele ei, aproape arogant.

Martha s-a ridicat în picioare, cu pensula de vopsit în mână, şi a râs, fără să-şi iasă câtuşi de puţin din fire.

— Eh! Ştiu asta, spuse ea. Dacă era o stăpână la Misselthwaite nu aş fi fost nici măcar una dintre servitoare. Se putea să fiu lăsată la bucătărie, dar nu mi s-ar fi dat voie sus, niciodată. Sunt prea de rând şi vorbesc prea mult cu accent de Yorkshire. Dar asta este o casă caraghioasă, în primul rând pentru că este atât de mare. Se pare că nu există nici stăpân, nici stăpână, cu excepţia dlui Pitcher şi a doamnei Medlock. Domnul Craven nu e deranjat de nimic când e aici şi e aproape întotdeauna plecat. Doamna Medlock mi-a dat slujba din bunătate. Mi-a spus că nu ar fi putut niciodată să o facă, dacă Misselthwaite ar fi fost ca alte case mari.

— Vei fi servitoarea mea? a întrebat Mary, tot în felul ei indian imperios.

Martha a început din nou să frece grătarul.

— Eu sunt servitoarea doamnei Medlock, spuse ea tare, şi ea este servitoarea dlui Craven, dar am venit aici sus pentru a aranja câte ceva pe-aici şi să te ajut un pic. Dar nu vei avea nevoie de mult timp.

— Cine mă va îmbrăca? ceru Mary.

Martha se ridică din nou în picioare şi se holbă. Vorbi pe un accent deschis de Yorkshire, spre uimirea ei.

— Nu te poţi îmbrăca singură? zise ea.

— Ce vrei să spui? Nu-ţi înţeleg limbajul, zise Mary.

— Eh! Am uitat, spuse Martha. Doamna Medlock mi-a zis că va trebui să am grijă sau nu vei şti ce spun. Vreau să spun, nu poţi să îţi pui singură hainele pe tine?

— Nu, răspunse Mary, aproape indignată. Nu am făcut niciodată asta, în viaţa mea. *Ayah* a mea mă îmbrăca, bineînţeles.

— Ei bine, spuse Martha, evident nefiind conştientă nici pe departe că era obraznică, e timpul să înveţi! Nu poţi să înveţi mai din timp. Voi avea bunăvoinţa de a te aştepta un pic. Mama mea întotdeauna spunea că nu înţelege de ce copiii marilor oameni nu ieşeau nişte nerozi, din moment ce aveau nevoie de guvernante şi erau spălaţi, îmbrăcaţi şi plimbaţi, de parcă erau nişte căţeluşi!

— E diferit în India, zise domnişoara Mary dispreţuitor, de-abia mai suportând.

Dar Martha nu era deloc afectată.

— Eh! Pot să observ şi eu că e diferit, răspunse pe un ton aproape înţelegător.

Îndrăznesc să spun că este, deoarece sunt atât de mulţi negri, în loc de oameni albi, respectabili. Când am auzit că vii din India, am crezut că şi tu eşti neagră.

Mary stătea în pat furioasă.

— Ce! zise ea. Ce! Credeai că sunt băştinaşă! Fiică a porcilor!

Martha s-a holbat şi s-a înfuriat.

— Pe cine insulţi tu? spuse ea. Nu trebuie să fii atât de iritată. Nu aşa vorbeşte o domnişoară! Nu am nimic împotriva negrilor. Când citeşti despre ei în broşuri, sunt întotdeauna foarte religioşi. Nu am văzut niciodată un negru şi eram chiar încântată să cred că voi vedea unul de aproape. Când am intrat azi-dimineaţă să-ţi aprind focul, m-am furişat la patul tău şi am tras cu grijă pătura ca să mă uit la tine. Şi iată-te, „dezamăgită”, nu mai neagră decât mine... decât că eşti atât de galbenă.

Mary nici nu a încercat să-şi controleze furia şi umilinţa.

— Ai crezut că sunt o băştinaşă! Ai îndrăznit aşa ceva! Nu ştii nimic despre băştinaşi. Ei nu sunt oameni, ei sunt servitori care trebuie să te salute şi să se prosterneze în faţa ta. Nu ştii nimic despre India. Nu ştii nimic despre nimic!

Era într-o stare atât de furioasă şi se simţea atât de neajutorată în faţa privirii fixe, atât de simple a fetei, încât, cumva brusc, s-a simţit oribil de singură şi de îndepărtată de tot ceea ce a înţeles şi care a înţeles-o pe ea, încât s-a aruncat cu faţa în perne şi a izbucnit în hohote de plâns. A plâns atât de nestăpânită, încât amabila Martha de Yorkshire s-a speriat puţin şi chiar i-a părut rău pentru ea. S-a dus către pat şi s-a aplecat asupra ei.

— Ei! Nu trebuie să plângi în halul ăsta! a implorat. Cu siguranţă, nu trebuie. Nu ştiam că te vei supăra. Nu ştiu nimic, despre nimic – aşa cum ai spus. Îţi cer iertare, domnişoară. Te rog, nu mai plânge.

Era ceva împăciuitor şi prietenesc cu adevărat în vorbirea ei ciudată şi fermă de Yorkshire, care avu un efect benefic asupra lui Mary. Treptat, a încetat din plânset şi a devenit tăcută. Martha părea uşurată.

— E timpul să te dai jos, spuse ea. Doamna Medlock mi-a zis că urma să îţi aduc micul dejun, ceaiul şi cina în camera alăturată, care a fost transformată într-o cameră de copii, pentru tine. Te voi ajuta cu hainele, dacă asta te va scoate din pat. Dacă nasturii sunt la spate nu îi vei putea închide singură.

Când Mary s-a decis în cele din urmă să se dea jos din pat, hainele pe care Martha le-a luat din garderobă nu erau cele pe care le purtase când a ajuns noaptea trecută cu doamna Medlock.

— Acestea nu sunt ale mele, zise ea. Ale mele sunt negre.

S-a uitat la haina albă subţire din lână şi s-a îmbrăcat, după care a adăugat cu o aprobare calmă:

— Acestea sunt mai drăguţe decât ale mele.

— Acestea sunt cele pe care trebuie să le porţi, răspunse Martha. Domnul Craven i-a cerut doamnei Medlock să le ia din Londra. A zis: „*Nu voi avea un copil îmbrăcat în negru, hoinărind ca un suflet pierdut. Ar face locul şi mai trist decât este. Pune culoare pe ea.*” Mama a zis că a înţeles ce a vrut să spună. Mama ştie întotdeauna ce înseamnă un corp. Nici ei nu-i place negrul.

— Urăsc lucrurile negre, zise Mary.

Procesul de îmbrăcare a fost unul care le-a învăţat pe amândouă câte ceva.

Martha îşi „încheiase” surorile şi fraţii ei mai mici, dar nu văzuse niciodată un copil care să stea liniştit şi să aştepte o altă persoană care să facă lucruri pentru ea, ca şi cum ea nu ar avea nici mâini şi nici picioare proprii.

— De ce nu te încalţi singură? zise ea, când Mary îşi întinse liniştită piciorul.

— *Ayah* a mea făcea lucrul ăsta, răspunse Mary, holbându-se. Aşa era obiceiul.

Zicea asta foarte des – *„Aşa era obiceiul.”* Servitorii băştinaşi ziceau asta tot timpul. Dacă cineva le spunea să facă ceva ce străbunii lor nu mai făcuseră de o mie de ani, se uitau calm, lung şi spuneau *„Nu este obiceiul”* şi acel cineva ştia că acesta era sfârşitul problemei.

Nu fusese obiceiul ca domnişoara Mary să nu facă nimic decât să stea şi să permită să fie îmbrăcată ca o păpuşă, dar înainte de a fi gata de micul dejun a început să presupună că viaţa ei la Misselthwaite Manor va sfârşi prin a o învăţa numărate lucruri noi, cum ar fi să-şi pună singură ciorapii, să se încalţe singură şi să ridice lucrurile care-i cădeau.

Dacă Martha ar fi fost o servitoare bine pregătită, ar fi fost mai servilă şi mai plină de respect şi ar fi ştiut că era de datoria ei să-i perie părul, să-i lege pantofii, să ridice lucrurile şi să le aranjeze. Era, oricum, o persoană nepregătită şi necioplită din Yorkshire, care a fost adusă într-o vilă, cu o grămadă de fraţi şi surori mici, care nu visaseră să facă altceva decât să se

slujească pe sine şi pe cei mai tineri, care ori erau bebeluşi, ori de-abia învăţau să meargă şi se împiedicau de lucruri.

Dacă Mary Lennox ar fi fost un copil care era gata să fie amuzată, poate că ar fi râs la promptitudinea Marthei de a vorbi, dar Mary o asculta cu răceală şi se mira de libertatea ei de mişcare. La început nu era deloc interesată, dar treptat, pe măsură ce fata trăncănea în felul ei calm şi familiar, Mary începu să observe tot ceea ce zicea.

— Ei! Ar trebui să îi vezi pe toţi, zise ea. Suntem doisprezece şi tata câştigă doar şaisprezece şilingi pe săptămână. Pot să-ţi spun că mama i-a adunat pe toţi ca să ia fulgi de ovăz. Fac tumbe pe câmpie şi se joacă toată ziua şi mama spune că aerul câmpiei îi îngraşă.

Zice că e convinsă că mănâncă iarbă la fel ca poneii sălbatici. Dickon al nostru are doisprezece ani şi are un ponei tânăr, despre care spune că e al lui.

— De unde îl are? întrebă Mary.

— L-a găsit pe câmpie lângă mama lui, când încă era mic şi a început să se împrietenească cu el, să îi dea bucăţi de pâine şi să culeagă iarbă tânără pentru el, încât a ajuns să îi placă de el, aşa că îl urmează şi îl lasă să stea pe spatele lui. Dickon este un tânăr cumsecade şi animalele îl plac.

Mary nu mai avusese niciodată un animal al ei şi întotdeauna se gândise că ar vrea unul. Aşa că a început să se simtă un pic interesată de Dickon, cum nu mai fusese niciodată interesată de altcineva decât de ea însăşi – era începutul unui sentiment sănătos. Când a intrat în odaia care fusese transformată într-o cameră de copii pentru ea, a văzut că arăta ca cea în

care dormise. Nu era o cameră propriu-zisă de copii, ci una de adulţi, cu tablouri vechi şi întunecate, cu scaune vechi şi grele din stejar. O masă era aşezată în centrul camerei, cu un mic dejun destul de bogat. Dar ea avusese întotdeauna o poftă slabă de mâncare şi s-a uitat cu multă indiferenţă la prima farfurie pe care Martha a aşezat-o înaintea ei.

— Nu îi vreau, zise ea.

— Nu vrei fulgi de orez! exclamă Martha neîncrezătoare.

— Nu.

— Nu ştii cât sunt de buni! Pune un pic de melasă pe ei sau un pic de zahăr.

— Nu îi vreau, repetă Mary.

— Eh! zise Martha. Nu pot să stau cu mâinile în sân şi să văd cum bucate aşa de bune se irosesc. Dacă ar fi fost copiii noştri la masa asta, ar fi curăţat-o în zece minute.

— De ce? zise Mary rece.

— De ce! răspunse Martha. Pentru că rareori au avut vreodată stomacurile pline în viaţa lor. Sunt la fel de înfometaţi ca şi puii de uliu, sau de vulpe.

— Nu ştiu ce înseamnă să-ţi fie foame, zise Mary cu indiferenţă.

Martha păru indignată.

— Ei bine, ai putea să încerci. Văd asta destul de clar, zise ea deschis. Nu am răbdare cu oamenii care stau şi se holbează la o masă bună. Pe cuvântul meu! Ce mi-aş fi dorit ca Dickon şi Phil, şi Jane, şi restul să aibă sub şorţuri ce-i aici.

— De ce nu le duci lor? a sugerat Mary.

— Nu-i a mea, răspunse Martha fermă. Şi asta nu e ziua mea liberă. Am zi liberă o dată pe lună, la fel ca ceilalţi. Atunci, mă duc acasă şi fac curat în locul mamei şi îi acord o zi de odihnă.

Mary bău un pic de ceai şi mâncă un pic de pâine prăjită cu nişte gem.

— Îmbracă-te bine şi du-te afară să te joci, zise Martha. O să-ţi facă bine şi o să-ţi deschidă pofta de mâncare.

Mary se duse la fereastră. Erau grădini, trecători şi copaci mari, dar totul arăta searbăd şi rece.

— Afară? De ce ar trebui să mă duc afară într-o zi ca asta?

— Păi, dacă nu te duci afară va trebui să stai în casă şi ce poţi să faci aici?

Mary privi către ea. Nu era nimic de făcut.

Când doamna Medlock a pregătit camera nu s-a gândit la ceva distractiv. Poate că era mai bine să se ducă să vadă cum arătau grădinile.

— Cine va merge cu mine? întrebă ea.

— Te vei duce singură, răspunse ea. Va trebui să înveţi să te joci ca ceilalţi copii care nu au fraţi şi surori. Dickon al nostru se duce pe câmpie de unul singur şi se joacă ore întregi. Aşa s-a împrietenit cu poneiul. Are oi pe câmpie care îl cunosc şi păsări care vin şi mănâncă din palma lui. Oricât de puţin are de mâncare, întotdeuna păstrează un pic pentru a-şi alinta animalele.

Această referire la Dickon, a fost motivul pentru care Mary a decis să se ducă afară, deşi nu era conştientă de lucrul acesta. Ar fi păsări afară, deşi nu ar fi ponei sau oi. Ar fi diferite de păsările din India şi s-ar putea să o amuze să se uite la ele.

Martha i-a găsit haina, pălăria şi o pereche mică de ghete rigide şi i-a arătat drumul jos.

— Dacă mergi circular, astfel vei ajunge la grădini, zise ea, arătând către o poartă într-un zid de tufişuri. Sunt multe flori vara, dar nu este nimic înflorit acum.

Păru că ezită o secundă înainte de a adăuga.

— Una dintre grădini e închisă. Nu a mai fost nimeni în ea de zece ani.

— De ce? întrebă Mary în ciuda propriei ei persoane.

Aici era o altă uşă închisă, adăugată la suta din casa ciudată.

— Domnul Craven a închis-o când soţia lui a murit neaşteptat. Nu dă voie nimănui să intre. Era grădina ei. A închis poarta, a săpat o groapă şi a îngropat cheia. Ăsta-i clopoţelul doamnei Medlock, trebuie să fug.

După ce a plecat, Mary refuză drumul ce ducea către poarta din tufişuri. Nu se putea abţine să nu se gândească la grădina în care nu mai intrase nimeni de zece ani. Se întrebă cum ar arăta şi dacă mai erau încă flori vii în ea. Când a trecut de poarta din tufişuri, s-a trezit în nişte grădini mari, cu pajişti întinse şi trecători şerpuite, cu margini retezate. Erau copaci şi ronduri cu flori, plante tăiate în forme ciudate, un iaz vechi cu o fântână cenuşie, tot veche, în mijlocul lui. Dar rondurile cu flori erau reci şi goale şi fântâna nu funcţiona.

Aceasta nu era grădina care a fost închisă. Cum ar putea fi închisă o grădină? Puteai intra întotdeauna într-o grădină!

Tocmai se gândea la asta când a văzut că, la capătul potecii pe care mergea, părea să fie un zid lung, cu iederă ce creştea pe el. Nu era destul de familiarizată cu Anglia încât să ştie că se ducea spre grădinile bucătăriei, unde creşteau legume şi fructe. S-a îndreptat către zid şi a văzut că era o poartă verde în zidul din iederă, care era deschisă. Asta nu era grădina închisă, evident, putea intra în ea.

A intrat pe poartă şi a descoperit că era o grădină cu ziduri de jur împrejur. Era doar una dintre cele câteva grădini cu ziduri ce păreau să se deschidă unul într-altul. A văzut o altă poartă verde deschisă, dezvăluind tufişuri şi poteci între straturi cu legume de iarnă.

Pomii fructiferi erau aliniaţi spre zid şi deasupra câtorva rânduri cu legume erau rame de geamuri. Locul era gol şi destul de pustiu, se gândi Mary, aşa cum stătea şi privea. Ar putea fi mai frumos vara, când totul e verde, dar nu era nimic drăguţ acum.

Curând, un om în vârstă cu o cazma pe umăr intră pe poarta ce ducea în a doua grădină. Păru uimit când o văzu pe Mary, apoi îşi atinse şapca. Avea o faţă posacă şi îmbătrânită, şi nu părea deloc încântat să o vadă, însă ea era nemulţumită de grădina lui şi îşi arătă expresia ei „foarte încăpăţânată", că în mod cert nu părea deloc încântată să îl vadă.

— Ce este locul acesta? întrebă ea.

— Una dintre grădinile bucătăriei, răspunse el.

— Ce-i aia? zise Mary, arătând spre cealaltă poartă verde.

— Altă grădină, zise el scurt. Este alta de cealaltă parte a zidului şi o livadă de cealaltă parte a aceleia.

— Pot să intru în ele? întrebă Mary.

— Dacă doreşti. Dar nu e nimic de văzut.

Mary nu răspunse nimic. O luă pe potecă şi trecu prin ce-a de-a doua poartă verde. Acolo găsi mai multe ziduri şi legume de iarnă şi rame de geamuri, dar în al doilea zid era o altă uşă verde, iar aceasta nu era deschisă. Probabil că ducea spre grădina pe care nimeni nu o mai văzuse de zece ani. Cum nu era deloc un copil timid şi făcea întotdeauna ce vroia,

Mary se duse la poarta verde şi apăsă clanţa. Speră ca poarta să nu se deschidă pentru că vroia să fie sigură că găsise grădina misterioasă, dar se deschise chiar uşor şi păşind în interior se trezi într-o livadă. Erau şi aici ziduri de jur împrejur, cu copaci aliniaţi înspre ei.

Erau pomi fructiferi goi, ce creşteau în iarba afectată de iarnă, dar nu era nicio poartă verde.

Mary o căută şi totuşi când intrase prin capătul de sus al grădinii observase că zidul nu părea să se termine cu livada, ci se întindea în afara ei, ca şi cum ar fi îngrădit un loc de cealaltă parte. Putea vedea vârfurile copacilor deasupra zidurilor, iar când rămase nemişcată văzu o pasăre cu pieptul roşu strălucitor, stând pe cea mai înaltă ramură a unuia dintre ei. Brusc începu să-şi cânte melodia sa, ca şi cum ar fi văzut-o şi ar fi chemat-o la ea.

S-a oprit şi a ascultat. Cumva, micul fluierat vesel şi prietenos i-a transmis un sentiment plăcut – chiar şi o fetiţă dezagreabilă poate fi singură, iar casa mare închisă, câmpia mare goală şi grădinile mari goale o făcuseră să simtă că nu mai era nimeni pe lume în afară de ea. Dacă ar fi fost un copil afectuos, care ar fi fost obişnuit să fie iubit, şi-ar fi frânt inima, dar, deşi era „domnişoara Mary, foarte încăpăţânată”, era dezolată. Mica pasăre cu pieptul strălucitor aduse o expresie pe mica ei faţă acră, care aproape că era un zâmbet. A stat şi a ascultat până când şi-a luat zborul. Nu era la fel ca păsările indiene şi i-a plăcut. S-a întrebat dacă o va mai vedea vreodată. Probabil că trăia în grădina misterioasă şi ştia totul despre ea.

Poate că, datorită faptului că nu avea ce să facă, se gândea atât de mult la grădina dorită. Era interesată de ea şi dorea să vadă cum arăta. De ce îngropase domnul Craven cheia?

Dacă o plăcuse atât de mult pe soţia lui, de ce îi ura grădina? Se întrebă dacă ar trebui să-l vadă vreodată, dar ştia că dacă l-ar vedea, nu l-ar plăcea şi nici el nu ar plăcea-o pe ea, că ar trebui doar să stea şi să se holbeze la el, să nu zică nimic, deşi vroia teribil de mult să-l întrebe de ce făcuse un lucru atât de ciudat.

„Oamenii nu mă plac niciodată şi mie nu-mi plac oamenii” , gândi ea. *„Nu pot niciodată să vorbesc aşa cum făceau copiii familiei Crawford. Ei vorbeau într-una, râdeau şi făceau zgomote.”*

Se gândi la pasăre, la felul în care părea să cânte melodia pentru ea, îşi aminti vârful copacului pe care se aşezase pasărea şi se opri destul de brusc pe alee.

„Cred că acel copac era în grădina secretă – sigur era” , îşi zise ea. *„Era un zid împrejurul locului şi nu era nicio poartă.”*

A mers înapoi în prima grădină a bucătăriei în care intrase şi îl găsi pe bătrân săpând. S-a dus şi a stat lângă el şi l-a privit câteva momente, în felul ei rece. El nu a observat-o şi atunci, în cele din urmă, ea i-a vorbit.

— Am fost în celelalte grădini, zise ea.

— Nu te împiedica nimic, răspunse el scorţos.

— Am fost în livadă.

— Nu era niciun câine la poartă care să te muşte, răspunse el.

— Nu era nicio poartă acolo, în cealaltă grădină, spuse Mary.

— Ce grădină? zise el cu o voce aspră, oprindu-se pentru un moment din săpat.

— Cea de cealaltă parte a zidului, răspunse domnişoara Mary. Sunt copaci acolo – le-am văzut vârfurile! O pasăre cu piept roşu stătea pe unul şi a cântat.

Spre surprinderea ei, faţa bătrână, posacă, bătută de vreme îşi schimbă expresia.

Un zâmbet uşor se răspândi pe ea şi grădinarul arăta chiar schimbat. A făcut-o să se gândească cât de curioasă era o persoană care zâmbea. Nu se gândise la asta înainte.

Bătrânul se întoarse către partea de livadă a grădinii lui şi începu să fluiere, un fluierat blând şi suav. Fata nu putea să înţeleagă cum de un om atât de posac putea să scoată un sunet atât de dulce. În aproape acelaşi moment, un lucru minunat se întâmplă. A auzit un zbor repezit, mic şi moale prin aer – era pasărea cu pieptul roşu, zburând către ei. A coborât pe bulgărele mare de pământ, destul de aproape de piciorul grădinarului.

— Iat-o, chicoti bătrânul.

După aceea vorbi păsării, ca şi cum ar vorbi unui copil.

— Pe unde ai umblat, cerşetor obraznic? spuse el. Nu te-am văzut până în ziua de azi. Ai început împerecherea aşa de devreme sezonul ăsta? E prea devreme.

Pasărea îşi întoarse capul într-o parte şi se uită la el cu ochii ei calmi şi strălucitori, ca două picături negre de rouă. Părea destul de familiară şi nicidecum fricoasă. Ţopăia primprejur şi ciugulea vioi pământul, în căutare de seminţe şi insecte. Îi transmisese lui Mary un sentiment ciudat drept în inimă, deoarece era atât de drăguţă şi de veselă, semănând atât de mult cu un om. Avea un corp micuţ şi durduliu, un cioc delicat, picioare suple şi plăpânde.

— Vine întotdeauna când o chemaţi? întrebă într-o şoaptă.

— Da, vine. Îl cunosc încă de când era pui. A ieşit din cuib din cealaltă grădină, iar când a zburat pentru prima dată peste acel zid a fost prea slăbit timp de câteva zile să zboare înapoi, aşa că ne-am împrietenit. Când a trecut iarăşi zidul, restul puilor plecaseră, rămăsese singur şi s-a întors la mine.

— Ce fel de pasăre este? întrebă Mary.

— Nu ştii? Este un prihor cu pieptul roşu. Sunt cele mai prietenoase şi curioase păsări. Sunt aproape la fel de prietenoase ca şi câinii, dacă ştii cum să te înţelegi cu ele. Uită-te la el cum ciuguleşte şi cum se uită la noi tot timpul. ştie că vorbim despre el.

Era cel mai bizar lucru din lume să-l vezi pe bătrân. Se uita la mica pasăre durdulie de culoarea vestei stacojii de parcă era mândru şi o plăcea în acelaşi timp.

— Este orgolios, chicoti el. Îi place să audă vorbe din popor despre el. Şi, lucru curios, Doamne păzeşte, nu a fost niciodată curios şi băgăcios. Vine întotdeauna să vadă ce plantez. Ştie toate lucrurile pe care stăpânul Craven nu se deranjează niciodată să le afle. Este şeful grădinar, îţi spun eu.

Prihorul ţopăia, fiind ocupat cu ciugulitul solului şi oprindu-se din când în când să se uite la ei. Mary credea că ochii lui negri, ca două picături de rouă, se holbau la ea, cu o mare curiozitate. Părea ca şi cum afla totul despre ea. Ciudatul sentiment din inima ei se intensifică.

— Unde au zburat ceilalţi pui? întrebă ea.

— Nu se ştie. Cei bătrâni i-au dat afară şi i-au învăţat să zboare şi s-au risipit cât ai zice peşte. De acesta se ştia că era singur.

Domnişoara Mary se apropie cu un pas de prihor şi se uită la el foarte dur.

— Sunt singură, zise ea.

Nu ştiuse până acum că ăsta era unul dintre lucrurile care o făceau acră şi nervoasă. Păru că aflase când prihorul se uită la ea şi ea la prihor.

Bătrânul grădinar îşi puse şapca înapoi pe capul său chel şi se uită la ea pentru o clipă.

— Nu eşti tu fetişcana din India? întrebă el.

Mary dădu din cap.

— Atunci nu-i de mirare că eşti singură. Vei fi mai singură decât îţi vei da seama, spuse el.

Începu să sape din nou, înfigându-şi lopata adânc în solul negru şi bogat al grădinii, în timp ce prihorul sărea de jur împrejur, foarte ocupat.

— Cum vă cheamă? întrebă Mary.

— Ben Weatherstaff, răspunse el, după care adăugă cu o chicoteală ursuză, şi eu sunt singur, în afara timpului când e el cu mine, şi smucindu-şi mâna arătă cu degetul mare spre prihor. El este singurul meu prieten.

— Eu nu am niciun prieten, zise Mary. Nu am avut niciodată. *Ayah* a mea nu mă plăcea şi nu m-am jucat cu nimeni.

Este un obicei din Yorkshire să spui sincer şi deschis ceea ce crezi şi bătrânul Ben Weatherstaff era un om de Yorkshire get-beget.

— Noi doi ne asemănăm un pic, spuse el. Avem amândoi aceeaşi stofă. Niciunul dintre noi nu e frumos şi amândoi suntem la fel de acri precum arătăm. Avem aceleaşi firi nesuferite, amândoi, îţi garantez eu.

Erau vorbe simple şi sincere şi Mary nu mai auzise în viaţa ei adevărul despre ea.

Servitorii băştinaşi se prosternau şi se supuneau întotdeauna în faţa ta, indiferent ce făceai. Nu se gândise prea mult la aspectul ei, dar se întrebă dacă era la fel de respingătoare ca Ben Weatherstaff şi se mai întrebă dacă arăta la fel de acru, cum arăta el înainte de a veni prihorul. Începu chiar să se întrebe dacă avea o „fire nesuferită”. Se simţea prost.

Brusc, un sunet mic, clar şi ondulat se auzi lângă ea. Se întoarse. Stătea la câţiva paşi de un măr tânăr. Prihorul zburase pe una dintre crengile lui şi începuse să cânte un fragment de cântec.

— De ce a făcut asta? întrebă Mary.

— S-a hotărât să se împrietenească cu tine, replică Ben. Naiba să mă ia dacă nu a prins drag de tine.

— De mine? zise Mary, şi se duse încet către copac, uitându-se în sus.

— Ai vrea să te împrieteneşti cu mine? îi spuse prihorului, ca şi cum ar fi vorbit unei persoane. Ai vrea?

Nu a spus-o nici cu vocea ei dură, nici cu vocea ei indiană imperioasă, ci pe un ton atât de uşor, şi dornic, şi dulce, încât Ben Weatherstaff a fost la fel de surprins, cum fusese ea când l-a auzit fluierând.

— Măi, se smiorcăi el, ai spus asta atât de drăguţ şi omenesc, de parcă ai fi un copil adevărat, în loc de o femeie bătrână încăpăţânată. Ai spus-o aproape la fel cum vorbeşte Dickon cu animalele lui de pe câmpie.

— Îl cunoaşteţi pe Dickon? întrebă Mary, întorcându-se în grabă.

— Toată lumea îl ştie. Dickon hoinăreşte peste tot. Murele şi clopoţeii din vuietoare îl cunosc. Îţi spun eu că vulpile îi arată unde le sunt vizuinile şi ciocârliile nu-şi ascund cuiburile de el.

Mary ar fi vrut să pună mai multe întrebări. Era aproape la fel de curioasă în legătură cu Dickon cum era cu grădina secretă. Dar exact în acel moment, prihorul, care-şi terminase cântecul, îşi scutură aripile, le întinse şi îşi luă zborul. Îşi efectuase vizita şi avea alte lucruri de făcut.

— A zburat după zid! strigă Mary, privindu-l. A zburat în livadă... a zburat după celălalt zid... în grădina care nu are poartă!

— Acolo stă, zise bătrânul Ben. Acolo s-a născut. Dacă acum curtează, se decide asupra unei tinere doamne prihor, care trăieşte printre trandafirii vechi de acolo.

— Trandafiri, zise Mary. Sunt trandafiri?

Ben Weatherstaff îşi luă din nou lopata şi începu să sape.

— Erau, acum zece ani, mormăi el.

— Aş dori să-i văd, spuse Mary. Unde este poarta verde? Trebuie să fie o poartă undeva.

Ben îşi înfipse adânc lopata şi păru la fel de neprietenos cum păruse când ea îl văzuse pentru prima oară.

— Era, acum zece ani, dar acum nu mai e, zise el.

— Nicio poartă! strigă Mary. Trebuie să fie!

— Nimeni nu o poate găsi şi nu e treaba nimănui să o găsească. Nu fi o pacoste să-ţi bagi nasul unde nu trebuie. Iată, trebuie să-mi continui munca. Du-te şi joacă-te. Nu mai am timp la dispoziţie.

Şi chiar s-a oprit din săpat, şi-a pus lopata pe umăr şi a plecat, fără măcar să-i arunce vreo privire sau să-i spună la revedere.

CAPITOLUL V

Plânsetul din coridor

La început, fiecare zi care trecea era pentru Mary Lennox exact la fel ca celelalte. În fiecare zi se trezea în camera ei tapiţată şi o găsea pe Martha îngenunchind în faţa vetrei, făcând focul. În fiecare dimineaţă îşi mânca micul dejun în camera ei, care nu avea nimic amuzant în ea. După fiecare mic dejun se holba pe geam la uriaşa câmpie ce părea să se întindă în toate părţile şi să urce până la cer. După ce privi un timp, îşi dădu seama că dacă nu se ducea afară ar trebui să stea în casă şi să nu facă nimic, aşa că ieşi. Nu ştia că era cel mai bun lucru pe care l-ar putea face şi nu ştia că, atunci când începea să se plimbe repede sau chiar să alerge de-a lungul

potecilor, îşi agita sângele ei slab şi devenea mai puternică, atunci când se lupta cu vântul ce venea dinspre câmpie. Alerga numai ca să se încălzească şi ura vântul care îi bătea în faţă, şuierând, împiedicând-o ca şi cum era un gigant pe care nu-l putea vedea. Dar inspiraţiile adânci ale aerului aspru ce sufla peste vuietoare îi umplea plămânii cu ceva ce era bun pentru tot corpul ei subţirel, îi înroşea obrajii şi îi făcea ochii ei serbezi să strălucească, atunci când ea nici nu avea habar de asta.

Dar după câteva zile petrecute aproape în întregime afară, se trezi într-o dimineaţă ştiind ce însemna să îi fie foame, iar când se aşeză la masă nu se mai uită dispreţuitor la fulgii de ovăz şi nu îi mai îndepărtă, ci luă lingura, începu să-i mănânce şi continuă până când bolul ei era gol.

— Ai făcut progrese în dimineaţa asta, nu-i aşa? spuse Martha.

— Are un gust bun azi, zise Mary, simţindu-se ea însăşi un pic surprinsă.

— Este aerul câmpiei cel care-ţi dă pofta de mâncare, răspunse Martha. Eşti norocoasă că ai atât mâncare cât şi poftă. Sunt doisprezece în căsuţa noastră care au stomac şi nimic de pus în el. Du-te şi joacă-te afară în fiecare zi ca să mai pui ceva pe tine şi să nu mai fi atât de palidă.

— Nu mă joc, zise Mary. Nu am cu ce să mă joc.

— N-ai cu ce să te joci! exclamă Martha. Copiii noştri se joacă cu beţe şi pietre.

Aleargă primprejur şi ţipă şi se uită la lucruri.

Mary nu ţipa, dar se uita la lucruri. Nu era nimic altceva de făcut. Se plimbase de jur împrejurul grădinilor şi hoinărea pe potecile parcurilor. Câteodată îl căuta pe Ben Weatherstaff, dar deşi îl văzuse la lucru de câteva ori, era prea ocupat sau prea îmbufnat să se uite la ea. O dată, când venea spre el, îşi luă lopata şi se întoarse, ca şi cum ar fi făcut-o intenţionat.

Era un loc în care se ducea mai des decât în oricare altul. Era poteca lungă din afara grădinilor, cu pereţi de jur împrejur. Erau ronduri goale de flori de ambele părţi ale ei şi pe ziduri creştea gros iedera. Era o parte a peretelui unde frunzele verde-închis erau mai dense decât în oricare altă parte. Părea că acea parte fusese neglijată pentru o perioadă lungă de timp. Restul fusese tăiat şi îngrijit, dar partea asta de jos nu fusese îngrijită deloc.

La câteva zile după ce vorbise cu Ben Weatherstaff, Mary se opri să observe acest lucru şi se întrebă de ce era aşa. Tocmai se oprise şi se uita în sus la un fir lung de iederă ce se legăna în vânt, când văzu o licărire stacojie şi auzi un ciripit frumos. Acolo, pe perete, era cocoţat prihorul cu piept roşu al lui Ben Weatherstaff, aplecându-se înainte pentru a se uita la ea, cu capul lui mic pe o parte.

— A! strigă ea, tu erai? şi nu i se păruse deloc ciudat că îi vorbise ca şi cum ar fi sigură că ar înţelege-o şi i-ar putea răspunde.

Dar a răspuns. A ciripit şi a ţopăit de-a lungul zidului, de parcă îi spunea tot felul de lucruri. I se păru domnişoarei Mary că-l înţelege şi ea, deşi nu vorbea în cuvinte. Era ca şi cum ar spune:

— Bună dimineaţa! Nu-i aşa că vântul e plăcut? Nu-i aşa că soarele e plăcut? Nu e totul plăcut? Să ciripim şi să ţopăim amândoi. Haide! Haide!

Mary începu să râdă şi cum ţopăia şi se prefăcea că zbura de-a lungul zidului, alergă după el. Micuţa şi slăbuţa Mary, cu faţa ei pământie şi urâţică, arătă chiar drăguţă pentru o clipă.

— Îmi place de tine! Îmi place de tine! ţipă ea, trăncănind pe potecă.

Ciripea şi încerca să fluiere, lucru pe care l-a reuşit neştiind cum să facă la început. Dar prihorul părea chiar mulţumit, ciripea şi-i răspundea la fluierat. În cele din urmă, îşi întinse aripile şi se repezi în zbor pe vârful unui copac, unde se agăţă şi începu să cânte puternic. Asta îi aminti lui Mary de prima dată când îl văzuse. Se legănase pe vârful unui copac şi ea stătea în livadă. Acum era de partea cealaltă a livezii şi stătea pe poteca din afara unui zid, cu mult mai jos, iar înăuntru era acelaşi copac.

„Este grădina în care nu poate nimeni să intre”, îşi spuse. *„Este grădina fără poartă.*

El trăieşte acolo. Cât îmi doresc să văd cum e acolo!”

Alergă pe potecuţă până la poarta verde pe care intrase în prima dimineaţă. Apoi alergă pe potecă prin cealaltă poartă, pe urmă în livadă şi când se opri, se uită în sus şi văzu copacul de cealaltă parte a zidului, iar prihorul, care tocmai îşi terminase cântecul, îşi aranja penele cu ciocul.

„Este grădina” , zise ea. *„Sunt sigură că este.”*

Merse împrejur şi se uită îndeaproape la peretele din partea livezii, dar a descoperit ce văzuse şi înainte – că nu avea nicio poartă. Apoi alergă din nou prin grădinile bucătăriei şi afară pe poteca din exteriorul peretelui acoperit cu iederă. A alergat până la capătul lui şi s-a uitat la el, dar nu era

nicio poartă. A alergat până la celălalt capăt, uitându-se din nou, dar nu era nicio poartă.

„Este foarte ciudat”, îşi spuse ea. *„Ben Weatherstaff a zis că nu e nicio poartă şi nu e nicio poartă. Dar trebuie că a fost una acum zece ani, pentru că domnul Craven a îngropat cheia.”*

Asta îi dăduse atât de mult de gândit, încât a început să fie chiar interesată şi să nu-i pară rău că venise la Misselthwaite Manor. În India îi era întotdeauna cald şi era prea lâncedă ca să-i pese de ceva. Adevărul era că aerul proaspăt de pe câmpie începuse să-i alunge pânzele de păianjen din căpşorul ei tânăr şi să o trezească un pic.

A stat afară aproape toată ziua şi când se aşeză seara la masă, se simţi înfometată, adormită şi liniştită. Nu se enervă când Martha începu să trăncăne. Se simţi de parcă îi plăcea să o audă şi la sfârşit se gândi să-i pună o întrebare. A întrebat-o după ce a terminat de mâncat şi s-a aşezat pe covoraşul vetrei în faţa focului.

— De ce ura domnul Craven grădina? spuse ea.

O făcuse pe Martha să stea cu ea şi Martha nu se împotrivi deloc. Era foarte tânără şi obişnuită cu o casă plină cu fraţi şi surori. Se plictisea în camera mare a servitorilor, unde valetul şi servitoarele mai mari în grad râdeau de accentul ei de Yorkshire şi se uitau la ea ca la un lucru obişnuit şi neînsemnat, astfel că se aşeză şi începură să vorbească amândouă. Marthei îi plăcea să vorbească şi copilul ciudat care trăise în India şi fusese aşteptat ca un „negru” era o noutate care o atrăgea.

Se aşeză şi ea pe covoraş, fără să aştepte să fie invitată.

— Încă te mai gândeşti la grădina aceea? a zis ea. Ştiam eu că aşa o să faci. Aşa a fost şi cu mine, când am auzit pentru prima dată de ea.

— De ce o ura? insistă Mary.

Martha îşi îndoi picioarele sub ea şi se făcu comodă.

— Ascultă vântul vuind în jurul casei, spuse ea. De-abia dacă ai putea sta în picioare dacă ai fi afară în noaptea asta.

Mary nu ştia ce însemna „vuind", până când a ascultat şi apoi a înţeles. Însemna felul acela de urlet gol, ce naşte fiori şi care alerga de jur împrejurul casei, ca şi cum uriaşul pe care nu putea să-l vadă nimeni lovea şi bătea pereţii şi geamurile în încercarea de a intra în casă. Dar ştia că nu putea intra în casă şi cumva se simţi în siguranţă şi încălzită într-o cameră cu un foc aprins.

— Dar de ce o ura aşa de mult? întrebă ea după ce ascultase.

Vroia să ştie dacă şi Martha o ura.

Apoi Martha îi oferi bruma ei de informaţie.

— Nu te supăra, zise ea, doamna Medlock a spus că nu trebuie să vorbim despre asta.

Sunt multe lucruri în casa asta despre care nu ar trebui să vorbim. Astea sunt ordinele dlui Craven. El zice că problemele lui nu îi privesc pe

servitori. Dacă nu ar fi fost grădina, el nu ar fi aşa. Era grădina doamnei Craven, cea pe care o aranjase prima dată când s-au căsătorit, şi o plăcea atât de mult. Obişnuiau să îngrijească ei înşişi florile. Şi nici unui grădinar nu i se permitea să intre. Obişnuiau să intre şi să închidă poarta şi să stea acolo ore întregi citind şi vorbind. Era doar o fată. Acolo era un copac bătrân, cu o ramură îndoită asemenea unui scaun. Făcuse să crească trandafiri peste ea. Dar într-o zi, când stătea pe ea, ramura s-a rupt şi ea s-a lovit de pământ. S-a rănit atât de rău, încât murit a doua zi. Doctorii crezură că îşi va ieşi din minţi şi va muri şi el. De aceea o urăşte. Nimeni nu a mai fost acolo de atunci şi nu dă voie nimănui să vorbească despre asta.

Mary nu-i mai adresă nicio întrebare. Se uită la focul roşu şi asculta vântul „vuind". Părea că „vuieşte" mai tare ca oricând. În acel moment, un lucru foarte bun i se întâmplă. De fapt i se întâmplaseră patru lucruri bune de când sosise la Misselthwaite Manor.

Se simţise ca şi cum înţelesese un prihor şi el o înţelesese pe ea, alergase prin vânt până când i se încălzise sângele, îi fusese sănătos de foame pentru prima dată în viaţă şi aflase cum era să-ţi pară rău pentru cineva.

Dar cum asculta vântul a început să asculte altceva. Nu ştia ce este pentru că, la început, de-abia putea să-l deosebească de vânt. Era un sunet curios – părea ca şi cum un copil plângea undeva. Câteodată vântul suna ca un plânset de copil, dar curând domnişoara Mary fu destul de sigură că acest sunet provenea din interiorul casei, nu din afară. Era departe, dar era înăuntru. Se întoarse şi se uită către Martha.

— Auzi pe cineva plângând? spuse ea.

Martha păru brusc derutată.

— Nu, răspunse ea. E vântul. Câteodată sună de parcă cineva s-ar fi pierdut pe câmpie şi ar plânge. Scoate tot felul de sunete.

— Dar ascultă, zise Mary. Este în casă, în josul unora dintre coridoarele alea lungi.

Şi exact în acel moment o uşă se deschise undeva jos pe scări, căci un curent mare suflă prin pasaj şi uşa camerei în care stăteau se deschise cu putere şi cum amândouă săriră în picioare, lumina se stinse şi plânsetul străbătu coridorul îndepărtat, astfel că a putut fi auzit mai clar ca niciodată.

— Iată! zise Mary. Ţi-am spus eu! Plânge cineva şi nu e o persoană mare.

Martha fugi şi închise uşa, întoarse cheia, dar înainte de a se aşeza au auzit amândouă sunetul unei uşi dintr-un pasaj îndepărtat trântindu-se, după care totul se liniştise, până şi vântul încetase pentru câteva momente de-a mai „vui”.

— A fost vântul, zise Martha pe un ton încăpăţânat. Şi dacă nu a fost, înseamnă că a fost micuţa Betty Butterworth, servitoarea din bucătărie. A avut o durere de dinţi toată ziua.

Dar ceva neliniştitor şi penibil din comportamentul ei o făcu pe domnişoara Mary să se uite foarte dur la ea. Nu credea că spune adevărul.

CAPITOLUL VI

„Cineva plângea, vă spun eu!”

A doua zi ploaia cădea iar în torente şi când Mary se uită afară pe fereastră, câmpia era aproape ascunsă de ceaţă şi nori gri. Nu putea ieşi afară azi.

— Ce faci în casa ta atunci când plouă aşa? o întrebă ea pe Martha.

— Încercăm în special să nu intrăm unii în calea celorlalţi, răspunse Martha. Eh!

Chiar că semănăm mult între noi. Mama e o femeie calmă, dar ne tratează pe toţi cinstit. Cei mai mari se duc afară în grajd şi se joacă acolo. Lui Dickon nu-i pasă de ploaie. Se duce afară la fel cum se duce şi când e soare. Spune că vede anumite lucruri în zilele ploioase care nu se văd atunci când e vremea frumoasă. Odată a găsit un pui de vulpe pe jumătate înecat în vizuina lui şi l-a adus acasă la pieptul lui ca să-i ţină cald. Maică-sa fusese omorâtă prin apropiere şi vizuina sa se inundase, iar restul puilor muriseră. Îl are acasă acum. Altădată a găsit o cioară tânără, pe jumătate înecată şi a adus-o şi pe asta acasă şi a îngrijit-o. O cheamă Soot, pentru că e foarte neagră. Ţopăie şi zboară peste tot unde se duce el.

Venise timpul când Mary uitase să se simtă jignită de felul familiar de a vorbi al Marthei. Începuse chiar să-l găsească interesant şi să-i pară rău

când se oprea sau când pleca. Poveştile care îi erau spuse de *Ayah* a ei când trăia în India fuseseră chiar diferite de cele pe care Martha le spunea despre casa din câmpie, ce adăpostea paisprezece suflete, care locuiau în patru camere mici şi care nu aveau destul ca să mănânce. Copiii păreau să facă tumbe şi să se amuze singuri, ca nişte pui obişnuiţi de căţeluşi. Mary era atrasă cel mai mult de mamă şi de Dickon. Când Martha spunea poveşti despre ceea ce zicea sau făcea „mama”, întotdeauna păreau liniştitoare.

— Dacă aş avea un corb sau un pui de vulpe aş putea să mă joc cu el, zise Mary.

Dar nu am nimic.

Martha păru mirată.

— Ştii să tricotezi? întrebă ea.

— Nu, răspunse Mary.

— Ştii să coşi?

— Nu.

— Ştii să citeşti?

— Da.

— Atunci de ce nu citeşti ceva sau nu înveţi să scrii? Eşti destul de mare să înveţi puţină carte.

— Nu am nicio carte, spuse Mary. Cele pe care le-am avut au rămas în India.

— Păcat, zise Martha. Dacă doamna Medlock ţi-ar da voie să intri în bibliotecă, sunt mii de cărţi acolo.

Mary nu întrebă unde era biblioteca, deoarece îi venise brusc o idee nouă. Se hotărâse să o găsească singură. Nu se neliniştea în privinţa doamnei Medlock. Doamna Medlock părea întotdeauna să fie în confortabila cameră de jos, a servitorilor. În acest loc ciudat, rareori putea cineva să vadă pe altcineva. De fapt, nu mai vedeai pe nimeni în afară de servitori şi când stăpânul lor era plecat, duceau o viaţă luxoasă jos, unde era o bucătărie uriaşă, cu vase strălucitoare din alamă şi cositor şi o sală mare a servitorilor, unde se serveau patru sau cinci mese bogate în fiecare zi şi unde avea loc o mare zbenguială atunci când doamna Medlock nu era în cale.

Mesele lui Mary erau servite în mod regulat şi Martha o aştepta, dar nimeni nu se sinchisea de ea câtuşi de puţin.

Doamna Medlock o vizita în fiecare zi sau la două zile, dar nimeni nu se întreba ce face sau nu i se spunea ce să facă. Ea credea că poate aceasta era maniera englezească de a trata copiii. În India, fusese întotdeauna însoţită de către *Ayah* a ei, care o urma şi o aştepta peste tot. Se plictisea adesea de compania ei. Acum nu mai era urmată de nimeni şi învăţa să se îmbrace singură, pentru că Martha părea să o creadă netoată şi proastă atunci când vroia să i se dea lucruri să se îmbrace.

— N-ai bun simţ? zise odată când Mary stătea aşteptând să-i pună pe mâini mănuşile. Susan Ann a noastră e de două ori mai isteaţă decât tine şi nu are decât patru ani.

Uneori pari cam prostuţă.

Mary îşi păstră privirea ei încruntată timp de o oră după asta, dar o făcu să se gândească la câteva lucruri complet noi.

A stat la fereastră zece minute în dimineaţa aceasta, după ce Martha a măturat vatra pentru ultima dată şi a plecat jos. Se gândea la noua idee care-i venise când auzise despre bibliotecă. Nu-i păsa prea mult de biblioteca însăşi, pentru că citise foarte puţine cărţi, dar vorba adusă despre ea îi reamintise de cele o sută de camere cu uşi închise. Se întrebă dacă erau cu adevărat încuiate toate şi ce ar găsi dacă ar putea să intre în oricare dintre ele.

Chiar erau o sută? De ce nu s-ar duce să vadă câte uşi poate să numere? Ar fi ceva de făcut în dimineaţa asta în care nu putea să iasă afară. Nu fusese niciodată învăţată să ceară voie pentru a face lucruri şi nu ştia nimic despre autoritate, aşa că nu ar fi considerat că este necesar să o întrebe pe doamna Medlock dacă avea voie să umble prin casă, chiar dacă ar fi văzut-o.

Deschise uşa camerei şi păşi pe coridor, apoi îşi începu hoinărelile. Era un coridor lung care se ramifica în alte coridoare, conducând-o către un şir scurt de trepte ce urca iar către un altul. Erau tot felul de uşi şi tablouri pe pereţi. Uneori erau tablouri cu peisaje curioase şi întunecate, dar cel mai des erau portrete ale unor bărbaţi şi femei îmbrăcate în costume mari şi ciudate din satin şi catifea. Se trezi într-o galerie lungă, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu aceste portrete. Nu se gândise că puteau să fie atât de multe

într-o casă. Se plimba încet prin acest loc şi se holba la feţele care păreau şi ele să se holbeze la ea. Se simţi ca şi cum se întrebau ce căuta o fetiţă din India în casa lor. Unele erau tablouri ce înfăţişau copii, fetiţe în rochii groase din satin ce stăteau în picioare, băieţi cu mâneci pufoase, gulere cu dantelă şi cu părul lung, sau cu guler şi zorzoane mari la gât. Se oprea întotdeauna să se uite la copii şi se întreba cum îi chema, unde se duseseră şi de ce purtau haine aşa de învechite. Era acolo o fetiţă simplă şi rigidă, cam ca ea. Purta o rochie verde din brocart şi ţinea un papagal verde pe deget. Ochii ei aveau o privire curioasă şi ascuţită.

— Unde locuieşti acum? îi spuse Mary tare. Mi-aş dori să fii aici.

Cu siguranţă că nicio altă fetiţă nu mai petrecuse o dimineaţă aşa de ciudată.

Părea că nu era nimeni în toată casa aia în afară de ea, hoinărind în sus şi în jos pe scări, prin pasaje înguste şi largi, unde i se părea că nimeni în afară de ea nu mai fusese pe-acolo. Din moment ce fuseseră construite atâtea camere, înseamnă că oamenii au locuit în ele, dar totul părea aşa de pustiu, încât nu-i venea să creadă că era adevărat.

Nu a fost până când s-a urcat la al doilea etaj şi s-a gândit să apese clanţa unei uşi.

Toate uşile erau închise, aşa cum spusese doamna Medlock că sunt, dar la urmă îşi puse mâna pe clanţa uneia dintre ele şi o apăsă. Era speriată pentru o clipă când a simţit că s-a rotit fără dificultate şi că atunci când împinse uşa, se deschise încet şi greu. Era o uşă masivă, care dădea într-un dormitor mare. Erau broderii ce atârnau de pereţi şi o mobilă ornamentată, aşa cum văzuse în India, ocupa camera.

O fereastră largă cu ochiurile de geam plumbuite privea afară spre câmpie, iar deasupra şemineului se găsea un alt portret al unei fetiţe simple şi rigide ce părea să se holbeze la ea, mai curios ca niciodată.

„Poate că a dormit aici odată” , îşi spuse Mary. *„Se holbează la mine în aşa fel, încât mă face să mă simt ciudat.”*

După asta a deschis alte şi alte uşi. A văzut atât de multe camere, încât a obosit şi chiar a început să creadă că erau o sută, deşi nu le numărase. În toate erau tablouri vechi sau tapiţerii la fel de vechi, cu scene stranii desenate pe ele. Erau piese curioase de mobilă şi ornamente ciudate în aproape toate din ele.

Într-o cameră ce părea camera de zi a unei doamne, broderiile care atârnau erau toate din catifea, iar într-un cabinet erau cam o sută de elefănţei din fildeş. Erau de mărimi diferite şi unii aveau conducătorii de elefant pe spate. Unii erau mult mai mari decât alţii şi unii erau atât de mici, încât păreau pui. Mary văzuse fildeş sculptat în India şi ştia totul despre elefanţi. Deschise uşa cabinetului şi se aşeză pe un taburet. Se jucă cu ei destul de mult timp.

Când se plictisi, puse elefanţii în ordine şi închise uşa cabinetului.

În toate hoinărelile ei prin coridarele lungi şi camerele goale nu văzuse nimic viu, dar în această cameră văzu ceva. Imediat după ce închise uşa cabinetului auzi un foşnet subţire.

O făcu să sară şi să se uite împrejurul canapelei de lângă şemineu, de unde părea că vine. În colţul canapelei era o pernă şi în catifeaua ce o

acoperea era o gaură şi din gaură se zări un cap micuţ, cu o pereche de ochi încordaţi pe el.

Mary se furişă încet prin cameră să se uite. Ochii strălucitori aparţineau unui şoricel cenuşiu, care făcuse o gaură în pernă şi îşi aranjase acolo un cuib confortabil. Şase pui de şoricei dormeau unul într-altul lângă ea. Dacă nu mai era nimeni viu în cele o sută de camere, acolo erau şapte şoricei, care nu păreau singuri deloc.

„Dacă nu ar fi aşa de speriaţi i-aş lua înapoi cu mine”, se gândi Mary.

Hoinărise destul cât să se simtă prea obosită să mai alerge şi s-a întors. De două sau trei ori s-a rătăcit luând-o greşit pe un coridor şi a fost obligată să hoinărească în sus şi în jos până să îl găsească pe cel corect, dar la urmă îşi găsi etajul, deşi se afla la o oarecare distanţă de camera ei şi nu ştia exact unde se află.

„Cred că am luat-o greşit iar”, îşi spuse ea, stând nemişcată în faţa a ceva ce părea capătul unui pasaj scurt, cu pereţi tapiţaţi. *„Nu ştiu pe unde să o iau. Cât de liniştit e totul pe-aici!”*

Fusese în timp ce stătea acolo, că imediat după ce spusese asta, liniştea a fost străpunsă de un sunet. Era un alt plânset, dar nu chiar ca cel pe care îl auzise aseară. Era unul scurt, estompat, agitat şi copilăresc ce trecea prin pereţi.

„Este mai aproape decât ieri”, spuse Mary cu inima bătând repejor. *„Şi plânge.”*

Îşi puse mâna din greşeală pe tapiţeria de lângă ea, după care sări înapoi, simţindu-se chiar speriată. Tapiţeria era acoperirea unei uşi, care se deschise şi îi arătă că era o altă parte a coridorului, iar doamna Medlock venea către ea, cu grămada ei de chei în mână şi o privire nervoasă pe faţă.

— Ce faci aici? zise ea şi o luă pe Mary de braţ şi o trase afară. Ce ţi-am spus eu?

— Am greşit drumul, explică Mary. Nu ştiam încotro să o iau şi am auzit pe cineva plângând.

Chiar o ura pe doamna Medlock în acel moment, dar a urât-o şi mai mult după.

— N-ai auzit nimic, zise servitoarea. Mergi înapoi în camera ta sau te urechez.

Şi a luat-o de mână şi, jumătate împinsă, jumătate trasă, o conduse în sus printr-un pasaj şi apoi în jos prin altul, până când o aduse în faţa uşii camerei sale.

— Acum, zise ea, stai unde ţi se spune să stai sau te vei trezi închisă. Stăpânul ar face mai bine să-ţi ia o guvernantă, aşa cum a zis că va face. Eşti o persoană care are nevoie să fie supravegheată. Am destule de făcut.

A ieşit din cameră şi a trântit uşa după ea. Mary se duse şi se aşeză pe covoraşul vetrei, palidă de furie. Nu a plâns, dar a scrâşnit din dinţi.

„Cineva plângea, sigur era, sigur era!” îşi spuse sieşi.

Acum îl auzise de două ori şi cândva îl va găsi. Aflase un lucru important în dimineaţa asta. Se simţi ca şi cum fusese într-o călătorie lungă şi, în orice caz, avusese ceva care o amuzase. Se jucase cu elefănţeii din fildeş şi văzuse şoricelul cenuşiu, împreună cu puii, în cuibul lor din perna din catifea.

CAPITOLUL VII

Cheia spre grădină

La două zile după cele întâmplate, când Mary deschise ochii, se ridică imediat din pat şi o strigă pe Martha.

— Priveşte câmpia! Priveşte câmpia!

Furtuna se terminase şi ceaţa şi norii gri fuseseră măturaţi în noapte de vânt.

Vântul însuşi încetase şi un cer albastru strălucitor se întindea peste câmpie. Niciodată, dar niciodată, Mary nu visase la un cer atât de albastru. În India, cerul era arzător şi înflăcărat; acesta era de un albastru

rece, care aproape că părea să strălucească la fel ca apele unui lac fără fund şi ici-colo, sus, sus în albăstrimea boltei pluteau nori mici şi pufoşi ca zăpada.

Lumea greu de ajuns a câmpiei părea de un albastru moale, în loc de negrul-purpuriu trist sau de cenuşiul îngrozitor posomorât.

— Da, zise Martha cu un zâmbet vesel. Furtuna s-a oprit pentru un timp. Face aşa în perioada asta a anului. Se opreşte noaptea, ca şi cum s-ar preface că nu a fost niciodată aici şi nu mai vrea să revină. Asta deoarece primăvara e pe drum. Mai e până atunci, dar va veni.

— Mă gândeam că poate plouă întotdeauna sau este întunecat în Anglia, zise Mary.

— Ei! Nu! spuse Martha, stând pe călcâie printre periile ei negre din plumb. Ţân ţci ţn cazţ!

— Ce înseamnă asta? întrebă Mary serioasă.

În India, băştinaşii vorbeau câteva dialecte pe care puţini oameni le înţelegeau, aşa că nu era surprinsă când Martha folosea cuvinte pe care nu le ştia.

Martha râse aşa cum făcuse în prima dimineaţă.

— Iată, zise ea. Am vorbit iar cu accent pur de Yorkshire, aşa cum doamna Medlock îmi spusese să nu vorbesc. Ţân ţci ţn cazţ înseamnă „în niciun caz”, zise încet şi cu grijă, dar îţi ia aşa de mult să o spui.

Yorkshire este cel mai însorit loc de pe pământ, atunci când este soare. Ţi-am spus eu că o să-ţi fie dragă câmpia, măcar un pic. Aşteaptă până ai să vezi florile colorate în galben, toţi clopoţeii purpurii, vuietoarea înflorită şi sute de fluturi zburătăcind, şi albine zumzăind, şi ciocârliile zburând şi cântând. Vei dori să ieşi afară când răsare soarele şi să stai acolo toată ziua, aşa cum face Dickon.

— Aş putea să ajung vreodată acolo? întrebă Mary nostalgic, privind pe fereastră la albastrul îndepărtat.

Era aşa de nouă, de mare, de minunată, o culoare atât de divină!

— Nu ştiu, răspunse Martha. Mi se pare că nu ţi-ai folosit picioarele de când te-ai născut. N-ai putea să mergi 5 mile. Sunt 5 mile până la casa noastră.

— Mi-ar plăcea să-ţi văd casa.

Martha se uită curios la ea pentru un moment, înainte să-şi ia peria de lustruit şi să înceapă să frece iar grilajul. Se gândea că fata mică şi simplă nu părea chiar atât de acră acum, aşa cum păruse în prima dimineaţă în care o văzuse. Părea ca un moft, aşa cum era micuţa Susan Ann, atunci când vroia ceva foarte mult.

— O voi întreba pe mama chestia asta, zise ea. Ea este una dintre acele persoanele care văd aproape întotdeauna o rezolvare a lucrurilor. Azi e ziua mea liberă şi mă duc acasă.

Eh! Mă bucur. Doamna Medlock se gândeşte mult la mama. Eventual ar putea să vorbească cu ea.

— Îmi place de mama ta, spuse Mary.

— Mă gândeam eu, aprobă Martha, lustruind.

— Nu am văzut-o niciodată, spuse Mary.

— Nu, nu ai văzut-o, replică Martha.

Se ridică din nou în picioare şi îşi scărpină nasul cu dosul palmei, arătând nedumerită pentru o clipă, dar termină chiar încântată.

— Ei bine, e atât de sensibilă, de muncitoare, de amabilă şi de curată, încât nimeni nu se poate abţine să nu o placă, chiar dacă a văzut-o sau nu. Când mă duc acasă în ziua mea liberă, pur şi simplu sar de bucurie atunci când trec prin câmpie.

— Îmi place de Dickon, adăugă Mary. Şi nu l-am văzut nici pe el niciodată.

— Ei bine, spuse Martha ferm, ţi-am spus că până şi păsările îl plac, şi iepurii, şi oile, şi poneii, şi vulpile. Mă întreb, zise femeia holbându-se la ea, reflectând, ce ar crede Dickon despre tine?

— Nu m-ar plăcea, spuse Mary, în felul ei rigid şi rece. Nimeni nu mă place.

Martha se uită reflectiv din nou.

— Îţi place de tine? întrebă ea, fiind curioasă într-adevăr să ştie.

Mary ezită o clipă şi reflectă.

— Deloc, de fapt, răspunse ea. Dar nu m-am gândit niciodată la asta.

Martha zâmbi un pic, ca la o amintire personală.

— Mama mi-a spus asta odată, a spus ea. Era în baie, iar eu aveam o fire nervoasă şi vorbeam rău despre folclor, aşa că s-a întors şi mi-a spus: *„Scorpie ce eşti! Stai acolo spunând că nu-ţi place una, că nu-ţi place alta. De tine îţi place?”* Mă făcuse să râd şi îmi adusese minţile-n cap într-o clipă.

Plecă bucuroasă imediat ce îi servi micul dejun lui Mary. Urma să meargă cinci mile prin câmpie până la căsuţă şi urma să-şi ajute mama la spălatul vaselor, să coacă cele necesare săptămânii şi să se simtă bine.

Mary se simţi mai singură ca niciodată când îşi dădu seama că ea nu mai era în casă. Ieşi afară în grădină cât de repede putu şi primul lucru pe care îl făcu a fost să alerge în jurul fântânii din grădina cu flori, de zece ori. Numărase turele cu grijă şi după ce termină, se simţi mai bine. Soarele făcea să pară diferit totul. Cerul albastru înalt se întindea peste Misselthwaite la fel ca peste câmpie, iar ea continua să-şi ridice faţa să se uite la el, încercând să-şi imagineze cum ar fi să stea întinsă pe unul dintre norişorii albi ca zăpada şi să plutească. A intrat în prima grădină a bucătăriei şi l-a găsit acolo pe Ben Weatherstaff, lucrând împreună cu alţi doi grădinari. Schimbarea de vreme părea să-i fi făcut bine. Îi vorbi din proprie iniţiativă.

— Vine primăvara, spuse el. Poţi s-o miroşi?

Mary adulmecă şi crezu că poate.

— Miros ceva plăcut şi proaspăt şi umed, zise ea.

— Ăsta-i bunul şi bogatul pământ, răspunse el, săpând. Este într-o stare bună, gata să facă lucrurile să crească. E arid iarna, când nu are nimic de făcut. În grădinile cu flori de acolo, lucrurile se vor pune în mişcare mai jos, în întuneric. Soarele le încălzeşte. O să vezi ţepi mici şi verzi ieşind din pământul negru după un timp.

— Ce vor fi? întrebă Mary.

— Brânduşe, ghiocei şi narcise. Nu le-ai văzut niciodată?

— Nu. Totul e cald, umed şi verde după ce plouă în India, zise Mary. Şi cred că lucrurile cresc noaptea.

— Astea nu vor creşte într-o noapte, zise Weatherstaff. Va trebui să le aştepţi. Vor răsări un pic aici, vor împinge dincolo, vor descoperi o frunză azi, alta mâine... Uită-te la ele.

— Aşa voi face, răspunse Mary.

Foarte curând, auzi foşnetul bătăii fine de aripi şi ştiu imediat că prihorul se întorsese iar. Era foarte îndrăzneţ şi viu, ţopăind atât de aproape de

picioarele ei. Îşi întoarse capul într-o parte şi se uită la ea atât de şiret, încât ea-i adresă lui Ben Weatherstaff o întrebare.

— Credeţi că îşi mai aduce aminte de mine? spuse ea.

— Să-şi aducă aminte de tine? zise Weathersatff revoltat. Ştie fiecare varză din grădină, în afară de oameni. Nu a mai văzut niciodată o fetiţă şi caută să afle totul despre tine.

Nu e nevoie să încerci să ascunzi ceva de el.

— Se pun lucrurile în mişcare mai jos în întuneric în grădina unde locuieşte? întrebă Mary.

— Ce grădină? mormăi Weatherstaff, devenind iar posac.

— Cea cu trandafirii...

Nu se putea abţine să întrebe, pentru că vroia atât de mult să ştie!

— Au murit toate florile, sau unele dintre ele renasc primăvara? Sunt oare trandafiri acolo?

— Întreabă-l pe el, zise Ben Weatherstaff, smucindu-şi umărul către prihor. El este singurul care ştie. Nimeni altcineva nu a mai fost înăuntru de zece ani.

„Zece ani era o perioadă lungă” , se gândi Mary. Se născuse acum zece ani.

Plecă încet, gândindu-se. Începuse să-i placă grădina aşa cum începuse să îi placă de prihor, de Dickon şi de mama Marthei. Începea să o placă şi pe Martha. Păreau destui oameni pe care îi plăcea – când nu eşti obişnuită să placi. Se gândea la prihor ca la un om.

Merse la poteca ei din exteriorul zidului lung, acoperit cu iederă, peste care putea să vadă vârfurile copacilor. A doua oară când a mers în sus şi în jos i se întâmplă cel mai interesant şi palpitant lucru, iar ăsta se datora întru totul prihorului lui Ben Weatherstaff.

Auzi un ciripit după altul şi când se uită la stratul gol de flori din partea stângă, îl văzu ţopăind şi prefăcându-se că ciuguleşte diverse lucruri din pământ, pentru a o convinge că nu a urmărit-o. Dar ea a ştiut că a urmărit-o şi surpriza o umplu atât de mult de fericire, încât aproape că tremură.

— Chiar îţi aminteşti de mine! strigă ea. Chiar îţi aminteşti! Eşti mai drăguţ decât orice de pe lume!

Ea chicotea şi vorbea, el ţopăia, îşi flutura coada şi ciripea. Era ca şi cum ar vorbi.

Vesta lui roşie era ca satinul. Îşi umflă micul lui piept în afară şi era aşa de frumos, şi de mândru, şi de drăguţ, încât era ca şi cum el îi arăta cât putea fi de important un prihor, la fel ca o persoană. Domnişoara Mary uită că fusese vreodată încăpăţânată în viaţa ei, când îşi permise să se apropie din ce în ce mai mult de el. Se aplecă şi vorbi, încercând să scoată sunete de prihor.

Oh! El chiar îi dădea voie să se apropie atât de mult! Ştia că nimic din lume nu o va face să întindă mâna către el sau îl va speria în cel mai subtil fel. Ştia, pentru că era o persoană adevărată, doar că mai drăguţă decât orice persoană din lume. Era atât de fericită, încât de-abia mai îndrăznea să respire.

Stratul de flori nu era chiar gol. Era gol de flori, pentru că plantele fuseseră tăiate pentru odihna lor de iarnă, dar erau tufe înalte şi joase ce creşteau împreună la capătul lui şi cum prihorul ţopăia sub ele îl văzu ţopăind peste un morman mic de pământ, proaspăt răscolit. Se opri pe el pentru a căuta un vierme. Pământul fusese răscolit, pentru că un câine încercase să scoată o cârtiţă şi scormonise o groapă destul de adâncă.

Mary se uită la ea, neştiind de ce era o groapă aici, şi cum se uita, văzu ceva aproape îngropat în pământul proaspăt răvăşit. Era ceva de genul unui inel din fier ruginit sau alamă, iar când prihorul zbură pe un copac din apropiere, îşi întinse mâna şi scoase inelul.

Oricum era mai mult decât un inel – era o cheie veche, ce părea că fusese îngropată de mult timp.

Domnişoara Mary se ridică şi se uită la ea, cu o faţă aproape înspăimântată, în timp ce cheia atârna de degetul ei.

— Poate că a fost îngropată de zece ani, zise ea în şoaptă. Poate că e cheia spre grădină!

CAPITOLUL VIII

Prihorul care a arătat calea

Se uită la cheie o bună bucată de vreme. O întoarse pe toate părţile şi se gândi la ea. După cum am menţionat mai devreme, nu era un copil care fusese învăţat să ceară voie celor mai mari pentru fiecare lucru. Tot ce gândea despre cheie era că, dacă era cheia grădinii închise şi ar putea să afle unde era poarta, ar putea s-o deschidă şi să vadă ce era în interiorul zidurilor şi ce se întâmplase cu vechii trandafiri. Vroia să o vadă, pentru că fusese închisă atât de mult timp. Părea că trebuia să fie diferită de celelalte locuri şi că ceva ciudat i s-ar fi întâmplat în decursul a zece ani. În afară de asta, dacă i-ar plăcea, ar intra în ea în fiecare zi şi ar încuia poarta după ea. Ar putea să inventeze o joacă a ei şi să se joace singură, pentru că nimeni n-ar şti unde e, ci ar crede că poarta era în continuare închisă, iar cheia îngropată în pământ. Gândul acesta o încântă foarte mult.

Trăind unde trăia, singură, într-o casă cu o sută de uşi misterios închise şi neavând nimic cu ce să se amuze, îi pusese creierul ei inactiv în mişcare şi chiar îi trezea imaginaţia.

Nu e niciun dubiu că aerul proaspăt, tare şi pur din câmpie avea o contribuţie substanţială la asta. Aşa cum îi dăduse poftă de mâncare şi lupta cu vântul îi agitase sângele, la fel îi agitase şi mintea. În India îi era întotdeauna prea cald şi era prea apatică şi slăbită ca să-i pese de ceva, dar aici începea să-i pese şi să dorească să facă lucruri noi. Deja se simţea mai puţin „contrariată”, deşi nu ştia de ce.

Puse cheia în buzunar şi merse pe poteca ei. Nimeni în afară de ea nu păru să fi venit vreodată aici, aşa că putea să meargă încet şi să se uite la zid sau la iedera ce creştea pe el. Iedera era lucrul derutant. Oricât de atentă se uita, nu vedea nimic decât frunze groase, lucioase, verde-închis. Era foarte dezamăgită. Ceva din nedumerirea ei reveni în timp ce mergea pe potecă şi se uita la vârfurile copacilor dinăuntru. Părea atât de caraghios, îşi spuse sieşi, să fii lângă grădină şi să nu poţi să intri. Îşi puse cheia în buzunar când se întoarse spre casă şi se hotărî să o poarte întotdeauna cu ea când va ieşi, astfel că, dacă ar găsi vreodată poarta, va fi pregătită.

Doamna Medlock îi promisese Marthei să doarmă peste noapte la ea acasă şi se întorsese dimineaţă la lucru, cu obrajii mai roşii ca niciodată şi în cea mai bună formă.

— M-am trezit la patru, spuse ea. Eh! Era frumos pe câmpie, cu păsările ce se trezeau, cu iepurii gonind şi soarele strălucind. N-am mers tot timpul pe jos. Un om m-a adus cu căruţa lui şi chiar mi-a plăcut.

Era plină de poveşti minunate ale zilei ei libere. Mama ei fusese bucuroasă să o vadă. Au copt şi au spălat toată ziua. I-a făcut până şi fiecărui copil câte o prăjitură cu puţin zahăr ars în ea.

— Le aveam fierbinţi când au venit de la joaca din câmpie. Casa mirosea a prăjituri coapte şi era un foc mare, iar ei pur şi simplu ţipau de bucurie. Dickon al nostru zicea că avem o casă demnă de un rege.

Pe seară s-au aşezat toţi în faţa focului, iar Martha şi cu mama ei au cusut peticele hainelor rupte şi au aranjat ciorapii. Martha le-a spus despre fetiţa care venise din India şi care toată viaţa aşteptase ceea ce numea Martha „negri” să aibă grijă de ea, că nu a ştiut cum să-şi pună singură ciorapii.

— Eh! Le-a plăcut să audă despre tine, zise Martha. Vroiau să ştie totul despre negri şi despre nava cu care ai sosit. Nu am putut să le spun destule.

Mary reflectă un pic.

— O să-ţi spun mai multe înainte de următoarea ta zi liberă, zise ea, astfel că vei avea mai multe de spus. Îndrăznesc să spun că le-ar plăcea să audă despre călărirea elefanţilor şi a cămilelor şi despre ofiţerii care se duc să vâneze tigrii.

— Pe cuvântul meu! strigă Martha încântată. Asta le-ar limpezi capetele. Chiar ai face asta, domnişoară? Ar fi la fel ca şi cum s-ar vedea o bestie sălbatică, aşa cum am auzit că a fost în York odată.

— India este tare diferită de Yorkshire, zise Mary încet, în timp ce se gândea. Nu m-am gândit niciodată la asta. Le-a plăcut lui Dickon şi mamei tale să te asculte vorbind despre mine?

— Păi, ochii lui Dickon aproape că-i ieşeau din cap, atât de mari erau, răspunse Martha. Dar mama era rezervată faţă de tine, părând că eşti egoistă. A întrebat *„Nu are domnul Craven o guvernantă pentru ea, sau o soră medicală?”* Şi eu am spus: *„Nu, nu are, deşi doamna Medlock spune că va avea, atunci când se va gândi la asta, dar spune că s-ar putea să nu se gândească la asta pentru doi sau trei ani.”*

— Nu vreau o guvernantă, zise Mary ascuţit.

— Dar mama spune că trebuie să înveţi carte şi trebuie să ai o femeie care să aibă grijă de tine. A spus: *„Martha, gândeşte-te cum te-ai simţi într-un*

loc mare ca ăla, hoinărind singură şi fără mamă. Fă tot ce îţi stă în putinţă să o înveseleşti.” Am spus că aşa am să fac.

Mary se uită la ea lung şi ferm.

— Chiar mă înveseleşti, zise ea. Îmi place să te aud vorbind.

Curând Martha ieşi din cameră şi se întoarse ţinând ceva în mâini sub şorţ.

— Ce crezi, zise ea cu un zâmbet vesel. Ţi-am adus un cadou.

— Un cadou! exclamă domnişoara Mary. Cum poate o casă plină de paisprezece oameni înfometaţi să ofere cuiva un cadou!

— Un om făcea comerţ, explică Martha. Şi şi-a oprit căruţa la uşa noastră. Avea oale şi tigăi şi tot felul de mărunţişuri, dar mama nu avea bani să cumpere nimic. Cum plecă el, Elizabeth Ellen a noastră strigă *„Mamă, are coardă de sărit cu mânere albastre şi roşii.”* Şi mama îl chemă brusc, *„Domnule, opreşte! Cât costă?”* El zise *„Doi pence”,* iar mama a început să se scotocească prin buzunar şi îmi zise: *„Martha, mi-ai adus salariul tău ca o lucrătoare conştiincioasă ce eşti şi am patru locuri în care să-mi pun fiecare penny, dar o să iau doi pence din ei ca să-i cumpăr copilei ăleia o coardă de sărit.”* Şi a cumpărat una şi iat-o.

A scos-o de sub şorţul ei şi a arătat-o cu mândrie. Era o funie puternică şi suplă, cu mânere albastre şi roşii în dungi la fiecare capăt, dar Mary Lennox nu mai văzuse o coardă de sărit până acum. S-a holbat la ea cu o expresie perplexă.

— Pentru ce e? întrebă curioasă.

— Pentru ce e! strigă Martha. Vrei să spui că nu au corzi de sărit în India, deşi au elefanţi, tigri şi cămile! Nu-i de mirare că majoritatea sunt negri. Iată pentru ce e, uită-te la mine!

Fugi în mijlocul camerei şi luând câte un mâner în fiecare mână, începu să sară, şi să sară, şi să sară, în timp ce Mary îşi întoarse scaunul ca să se holbeze la ea. Chiar şi feţele ciudate din portretele vechi păreau că se holbează la ea şi se întrebau cum de fata asta de rând avea neruşinarea să facă aşa ceva chiar sub privirile lor. Dar Martha nici măcar nu îi vedea. Interesul şi curiozitatea de pe faţa domnişoarei Mary o încântau, aşa că a continuat să sară coarda şi să numere, până când a ajuns la o sută.

— Puteam să sar mai mult de-atât, zise ea când se opri. Săream până la cinci sute când aveam doisprezece ani, dar nu eram la fel de grasă ca acum şi mă antrenam.

Mary se sculă de pe scaun începând să se simtă ea însăşi încântată.

— Pare drăguţ, zise ea. Mama ta e o femeie cumsecade. Crezi că o să pot vreodată să sar aşa?

— Încearcă doar, o îndemnă Martha, înmânându-i coarda. Nu poţi să sari o sută din prima, dar dacă exersezi, vei sări mai mult. Aşa spune mama. Zice *„Nimic nu o să-i prindă mai bine decât săritul cu coarda. Este cea mai bună jucărie pe care o poate avea un copil. Las-o să se joace afară la aer proaspăt, îi va întinde mâinile şi picioarele şi le va întări.”*

Era clar că nu era mare tărie în mâinile şi picioarele domnişoarei Mary când începu să sară pentru prima dată. Nu se pricepea foarte bine, dar îi plăcea aşa de mult, încât nu vroia să se oprească.

— Ia-ţi hainele pe tine şi fugi afară, zise Martha. Mama mi-a spus că trebuie să îţi spun să stai afară cât de mult poţi, chiar şi când plouă un pic, ca să te întăreşti.

Mary îşi puse haina şi pălăria şi îşi luă coarda pe braţ. Deschise uşa să iasă, dar brusc se gândi la ceva şi se întoarse încet.

— Martha, zise ea, a fost din salariul tău. Cei doi pence au fost de fapt ai tăi.

Mulţumesc.

O spuse rece, pentru că nu era obişnuită să mulţumească oamenilor sau să observe că făceau anumite lucruri pentru ea.

— Mulţumesc, zise ea şi îşi întinse mâna, pentru că nu ştia ce altceva să facă.

Martha îi scutură mâna destul de stângaci, ca şi cum nici ea nu era obişnuită cu aşa ceva. Apoi râse.

— Eh! Eşti un lucru ciudat, de modă veche, zise ea. Dacă ai fi fost Elizabeth Ellen a noastră m-ai fi sărutat.

Mary se uită mai rigid ca oricând.

— Vrei să te pup?

Martha râse din nou.

— A, nu pe mine, răspunse ea. Dacă erai diferită, poate că vroiai de la tine asta.

Dar nu eşti. Aleargă afară şi joacă-te cu coarda ta.

Domnişoara Mary se simţi un pic penibilă când ieşi din cameră. Oamenii de Yorkshire păreau ciudaţi şi Martha era întotdeauna un mister pentru ea. La început a displăcut-o foarte mult, dar acum nu o mai displăcea. Coarda era un lucru minunat. A numărat şi a sărit, a sărit şi a numărat, până când obrajii ei erau chiar roşii, şi era mai interesată decât fusese vreodată de când se născuse. Soarele strălucea şi bătea un vânt plăcut, nu unul tare, ci unul care venea în mici rafale încântătoare, aducând cu el o adiere proaspătă de pământ recent răscolit. Sări în jurul fântânii, în sus pe o potecă şi în jos pe o alta. Sări în cele din urmă în grădina bucătăriei şi îl văzu pe Ben Weatherstaff săpând şi vorbind cu prihorul lui care ţopăia primprejur. Sări în jos pe potecă spre el şi el îşi ridică capul. Se uită la ea cu o expresie curioasă. Se întreba dacă o să o observe. Vroia să o vadă sărind.

— Ia te uită! exclamă el. Pe cuvântul meu. Poate că totuşi eşti tânără şi poate că ai sânge de copil în vene, în loc de lapte acru bătut. Te-ai înroşit în obraji cum mă cheamă pe mine Ben Weatherstaff. N-aş fi crezut că eşti în stare.

— Nu am mai sărit înainte, zise Mary. Tocmai încep. Pot să sar doar până la douăzeci.

— Continuă, zise Ben. Te descurci destul de bine pentru un copil care a trăit numai cu iarbă. Uită-te numai să vezi cum te priveşte, zise întorcându-şi capul spre prihor. Te-a urmărit ieri. Va fi şi azi după tine. Va fi interesat să afle ce e coarda. Nu a mai văzut niciodată una. Eh! spuse scuturându-şi capul către pasăre, curiozitatea îţi va aduce sfârşitul dacă nu eşti atent.

Mary sări în jurul tuturor grădinilor şi în jurul livezii, odihnindu-se la fiecare câteva minute. În cele din urmă se duse pe poteca ei deosebită şi se hotărî să încerce să sară pe toată lungimea ei. Era destul de sărit, dar înainte de a sări jumătate din drum, era aşa de înfierbântată şi fără suflu, încât a fost obligată să se oprească. Nu-i păsa atât de mult, pentru că numărase deja până la treizeci. Se opri cu un mic râs de plăcere şi văzu prihorul care se legăna pe o creangă lungă de iederă. O urmărise şi o salută cu un ciripit. Cum Mary sări către el, simţi ceva greu în buzunarul ei, care o lovea la fiecare săritură şi când văzu prihorul, râse din nou.

— Ieri mi-ai arătat unde era cheia, zise ea. Azi ar trebui să-mi arăţi unde este poarta, dar să ştii că nu cred!

Prihorul îşi luă zborul de pe iederă şi ajunse pe zid. Îşi deschise ciocul şi cântă un tril puternic şi frumos, mai mult ca să se dea mare. Nimic pe lume nu este mai drăguţ şi adorabil, decât un prihor când se dă mare – şi o fac aproape întotdeauna.

Mary Lennox auzise destul de multe despre magie, din poveştile pe care i le spunea *Ayah* a ei şi spunea întotdeauna că ce se întâmpla în acel moment era magic.

Una din rafalele plăcute de vânt fugi pe potecă şi era una mai puternică decât celelalte. Era destul de puternică încât să legene crengile copacilor şi era mai mult decât puternică să legene crengile îngrijite de iederă ce atârnau pe zid. Mary păşi mai aproape de prihor şi brusc, rafala de vânt bătu de-a lungul unor dâre pierdute de iederă. Sări şi mai brusc şi le prinse în mână. Făcuse asta, pentru că văzuse ceva sub ele – un mâner rotund, ce fusese acoperit de frunzele care atânau peste el. Era mânerul unei porţi.

Îşi strecură mâinile sub frunze şi începu să le dea la o parte. Cum atârna iedera groasă, aproape toată era o cortină pierdută ce se legăna, deşi crescuse peste lemn şi fier.

Inima lui Mary începu să bată tare şi mâinile să-i tremure puţin în bucuria şi emoţia ei.

Prihorul continua să cânte şi să ciripească şi să îşi încline capul într-o parte, ca şi cum era la fel de emoţionat ca ea. Ce era chestia asta din mâinile ei, pătrată şi din fier, în care degetele ei găsiseră o gaură?

Era încuietoarea porţii care fusese închisă acum zece ani. Îşi băgă mâna în buzunar, scoase cheia şi văzu că se potriveşte încuietorii. Introduse cheia şi o întoarse. Avu nevoie de două mâini ca să o întoarcă, dar reuşi.

Apoi trase adânc aer în piept şi se uită în spatele ei pe potecă, să vadă dacă venea cineva. Nimeni nu venea. Nimeni nu venise pe acolo, după cum părea, şi trase iar adânc aer în piept, pentru că nu se putea abţine şi, ţinând cortina de iederă ce se legăna, împinse poarta, care se deschise încet, încet.

Apoi se strecură şi o închise după ea. Stătea cu spatele la ea, uitându-se în jur şi respirând repede, cu emoţie, bucurie şi încântare.

Stătea în interiorul grădinii secrete.

CAPITOLUL IX

Cea mai ciudată casă în care a trăit cineva vreodată

Era cel mai dulce şi mai misterios loc pe care putea cineva să şi-l imagineze.

Zidurile înalte care îl adăposteau erau acoperite cu tulpinile fără frunze ale trandafirilor căţărători care erau atât de groşi, încât se împleteau. Mary Lennox ştia că sunt trandafiri, pentru că văzuse mulţi trandafiri în India. Tot pământul era acoperit cu iarbă de un maro rece, iar din ea creşteau grămezi de tufişuri, care sigur erau tufişuri de trandafiri, dacă ar fi fost vii. Erau o grămadă de trandafiri asemănători, care îşi răspândiseră ramurile atât de mult, încât semănau cu nişte mici copaci.

Erau şi alţi copaci în grădină şi unul dintre lucrurile care făcea ca locul să pară cel mai straniu şi cel mai drăguţ era că trandafirii căţărători îi îmbrăcaseră de tot şi atârnau ca nişte cârlionţi lungi, ce formau cortine uşoare care se bălăngăneau. Ici şi colo se prinseseră unul de altul, sau de

pe o cracă îndepărtată, şi se furişaseră de pe un copac pe altul, formând poduri încântătoare. Nu erau nici frunze, nici trandafiri acum. Mary nu ştia dacă erau vii sau morţi, dar crengile şi crenguţele lor maro sau cenuşii păreau ca un fel de mantie voalată, întinzându-se peste tot, pe ziduri, pe copaci şi chiar pe iarba maro, unde au căzut din legăturile lor şi au fugit. Era această încurcătură voalată ceea ce o făcea să pară atât de misterioasă.

Mary se gândise că trebuia să fie diferită de celelalte grădini care nu fuseseră abandonate pentru atâta timp şi chiar era diferită de orice alt loc pe care îl văzuse în viaţa ei.

— Cât de liniştit este locul! şopti ea. Cât de liniştit!

Apoi a aşteptat o clipă şi a ascultat liniştea. Prihorul, care zburase în vârful lui de copac, era la fel de liniştit ca şi restul. Nici măcar nu şi-a fluturat aripile. Stătea fără să se agite şi se uita la Mary.

— Nu-i de mirare că e liniştit, şopti ea din nou. Sunt prima persoană care a vorbit aici în zece ani.

Se depărtă de poartă, păşind la fel de încet, ca şi când nu ar fi vrut să trezească pe cineva. Se bucura că era iarbă sub picioarele ei şi că paşii ei nu făceau zgomot. Merse sub unul din arcurile gri ca din basme dintre copaci şi privi în sus la crenguţele şi cârlionţii care îi formau.

— Mă întreb dacă sunt toţi morţi, zise ea. Este oare o grădină aproape moartă? Mi-aş dori să nu fie.

Dacă ar fi fost Ben Weatherstaff, ar fi putut să spună dacă lemnul era viu doar uitându-se la el, dar ea nu putea să vadă decât că erau doar crengi şi

crenguţe cenuşii sau maro şi niciuna nu dădea vreun semn de boboc micuţ pe undeva.

Dar era în interiorul grădinii minunate şi putea să treacă de poarta de sub iederă oricând vroia. Se simţi ca şi cum ar fi găsit o lume numai a ei!

Soarele strălucea în interiorul celor patru ziduri şi bolta înaltă a cerului albastru peste această parte specială a Misselthwaite părea şi mai strălucitoare şi caldă decât era peste câmpie. Prihorul zbură jos din vârful copacului său, ţopăi primprejur sau zbură după ea dintr-un tufiş în altul. A ciripit destul de mult şi avea un aer foarte ocupat, ca şi cum îi arăta ei nişte lucruri. Totul era ciudat şi liniştit şi părea că este la sute de mile depărtare de oricine, dar într-un fel nu se simţea singură deloc. Tot ceea ce o deranja era dorinţa ei de a şti dacă toţi trandafirii erau morţi sau poate câţiva dintre ei supravieţuiseră şi s-ar putea să înfrunzească şi să înflorească o dată cu încălzirea vremii. Nu vroia să fie o grădină moartă. Dacă ar fi o grădină vie, ce frumos ar fi şi câte sute de trandafiri ar creşte pe fiecare parte!

Coarda ei atârnase peste braţul ei când intrase şi după ce se plimbase o bună bucată de vreme se gândi că ar putea să sară cu coarda în jurul întregii grădini, oprindu-se când vroia să se uite la lucrurile din jur. Părea că au fost poteci de iarbă ici şi colo, iar într-unul sau două colţuri erau firide cu scaune din piatră sau urne înalte cu flori acoperite de muşchi.

Cum se apropie de a doua firidă, se opri din sărit. Cândva fusese un strat cu flori şi crezu că a văzut ceva ieşind din pământul negru – nişte puncte mici, ascuţite şi verde-deschis.

Îşi aminti ce a spus Ben Weatherstaff şi îngenunche ca să se uite la ele.

— Da, sunt lucruri mici care cresc şi ar putea fi brânduşe, ghiocei sau narcise, şopti ea.

Se aplecă foarte aproape de ele şi adulmecă parfumul proaspăt al grămezii de pământ. Îi plăcea foarte mult.

— Poate că sunt altele ce cresc în alte locuri, zise ea. Voi merge prin toată grădina să mă uit.

Nu a sărit, ci a mers. Mergea încet şi-şi ţinea privirea către pământ. Se uită în vechile straturi de pe margine şi prin iarbă. După ce mersese de jur împrejur, încercând să nu rateze nimic, găsise şi mai multe puncte mici, ascuţite şi verde-deschis. Se emoţionă din nou.

— Nu e chiar o grădină moartă, îşi zise încet. Chiar dacă trandafirii sunt morţi, există alte lucruri vii.

Nu ştia nimic despre grădinărit, dar iarba părea atât de groasă în unele locuri în care punctele verzi îşi făceau loc, încât crezu că nu păreau să aibă suficient spaţiu ca să crească. Căută până găsi o bucată de lemn ascuţită, îngenunche şi săpă. Plivi buruienile şi iarba până când făcu mici locuri plăcute în jurul lor.

— Acum arată de parcă ar putea să respire, zise ea, după ce terminase cu primele. Voi face aşa de acum înainte. Voi face tot ce pot să văd. Dacă nu am timp azi, pot să vin mâine.

Se duse din loc în loc, săpă şi plivi şi se distră atât de mult, încât era condusă din strat în strat şi în iarba de sub copaci. Exerciţiul o încălzi atât

de mult, încât îşi scoase haina de pe ea şi apoi pălăria. Fără să ştie, zâmbea tot timpul către iarbă şi către punctele verzi.

Prihorul era extrem de ocupat. Era foarte mulţumit să vadă un început de grădinărit pe proprietatea sa. Se gândise deseori la Ben Weatherstaff. Unde se cultivă grădina, tot felul de lucruri minunate de mâncat sunt dezgropate din pământ. Acum, aici era acest nou fel de creatură, care nu era nici jumătate din mărimea lui Ben şi totuşi avusese bunul simţ să intre în grădina lui şi să înceapă imediat.

Domnişoara Mary lucră în grădina ei până când sosise vremea să se ducă la masa de prânz. De fapt îşi amintise chiar târziu. Când îşi puse haina şi pălăria şi îşi luase coarda, nu îi venea să creadă că lucrase timp de două sau chiar trei ore. De fapt, fusese fericită în tot acest timp şi zeci şi zeci de puncte mici, verzi se vedeau în locuri clare, părând de două ori mai vesele decât păruseră înainte, când iarba şi buruienile le înăbuşeau.

— Mă voi întoarce în după-amiaza asta, zise ea, uitându-se de jur împrejur la noul ei regat, vorbind cu copacii şi cu tufişurile de trandafiri, ca şi cum acestea ar fi auzit-o.

Apoi fugi uşor prin iarbă, împinse vechea şi greoaia poartă şi se strecură prin ea, pe sub iederă. Avea nişte obraji atât de roşii şi nişte ochi atât de strălucitori. Mâncă atât de mult, încât Martha fu încântată.

— Două bucăţi de carne şi două porţii de fulgi de orez! zise ea. Eh! Mama va fi încântată cănd îi voi spune ce a făcut coarda pentru tine.

În timp ce săpa cu băţul ei ascuţit, domnişoara Mary găsise un fel de rădăcină, ce semăna cu o ceapă. O pusese la loc şi bătătorise pământul peste ea cu grijă şi acum se întreba dacă Martha putea să-i spună ce era.

— Martha, zise ea, ce sunt rădăcinile alea care seamănă cu cepele?

— Sunt bulbi, răspunse Martha. O grămadă de flori de primăvară cresc din ei. Cei mai mici sunt ghiocei şi brânduşe, iar cei mari sunt narcise albe şi galbene. Cei şi mai mari sunt crini şi stânjenei purpurii. Eh! Sunt drăguţi. Dickon are o grămadă plantaţi în mica noastră grădină.

— Dickon ştie totul despre ele? întrebă Mary, fiind furată de o idee nouă.

— Dickon al nostru poate să facă să crească o floare dintr-o cărămidă. Mama zice că doar fluieră şi ies lucruri din pământ.

— Trăiesc vreme îndelungată bulbii? Ar trăi ani şi ani dacă nimeni nu i-ar ajuta? întrebă Mary nerăbdătoare.

— Sunt lucruri care se ajută singure, spuse Martha. De aceea, lumea săracă îşi permite să le aibă. Dacă nu le deranjezi, majoritatea vor creşte sub pământ timp de o viaţă întreagă şi se vor răspândi şi vor avea flori. E un loc în pădure unde sunt ghiocei cu miile. Sunt cea mai frumoasă privelişte din Yorkshire când vine primăvara. Nimeni nu ştie când au fost plantaţi pentru prima dată.

— Mi-aş dori ca primăvara să fie aici, acum, zise Mary. Vreau să văd toate lucrurile care cresc în Anglia.

Îşi terminase cina şi se dusese la locul ei preferat de pe covoraşul vetrei.

— Mi-aş dori... Mi-aş dori să am o lopată mică, zise ea.

— Pentru ce ai nevoie de o lopată? întrebă Martha râzând. Ai de gând să începi să sapi? Trebuie să-i spun şi chestia asta mamei.

Mary se uită la foc şi reflectă un pic. Trebuia să fie prudentă dacă vroia să-şi păstreze regatul secret. Nu făcea niciun rău, dar dacă domnul Craven ar afla de poarta deschisă, ar fi groaznic de supărat şi ar face rost de o cheie nouă şi ar închide-o pentru totdeauna.

— Este un loc atât de mare şi pustiu, zise ea încet, ca şi cum ar schimba subiectul.

Casa e pustie, parcul e pustiu, grădinile sunt pustii. Atât de multe locuri par închise. Nu am făcut multe lucruri în India, dar erau mai mulţi oameni la care să te uiţi – băştinaşi, soldaţi care mărşăluiau şi câteodată formaţii care cântau şi *Ayah* a mea care îmi spunea poveşti. Nu am cu cine să vorbesc în afară de tine şi de Ben Weatherstaff. Iar tu trebuie să-ţi faci treaba şi Ben Weatherstaff deseori nu vrea să-mi vorbească. Mă gândeam că dacă aş avea o lopată mică, aş putea să sap la fel ca el şi aş putea să-mi fac o mică grădină, dacă mi-ar da nişte seminţe.

Faţa Marthei se lumină.

— Iată! exclamă ea. Dacă ăsta nu a fost unul dintre lucrurile pe care mi le-a spus mama. A zis: „*E atâta spaţiu în locul acela, de ce nu îi dau o bucăţică şi ei, chiar dacă nu plantează altceva decât pătrunjel şi ridichi?*

Ar săpa şi ar grebla şi ar fi foarte fericită.” Astea au fost exact cuvintele ei.

— Da? zise Mary. Cât de multe cunoaşte, nu?

— Eh! zise Martha. Este aşa cum a zis ea: *„O femeie care aduce doisprezece copii pe lume, învaţă ceva în afară de ABC-ul ei. Copiii sunt la fel de buni ca aritmetica, atunci când trebuie să afli lucruri.”*

— Cât ar costa o lopată – una mică? întrebă Mary.

— Ei bine, a fost răspunsul Marthei, în satul Thwaite, este un magazin sau ceva de genul ăsta şi am văzut un set mic de grădinărit, cu o lopată, o greblă şi o furcă, toate legate, care costa doi şilingi. Şi erau destul de rezistente ca să lucrezi cu ele.

— Am mai mult decât atât în poşetă, zise Mary. Doamna Morrison mi-a dat cinci şilingi şi doamna Medlock mi-a dat nişte bani pentru domnul Craven.

— Te-a ţinut el minte atât de mult? exclamă Martha.

— Doamna Medlock a spus că voi avea un şiling pe zi de cheltuit. Îmi dă unul în fiecare sâmbătă. Nu am ştiut pe ce să-i cheltuiesc.

— Asta-i bogăţie curată, pe cuvântul meu! zise Martha. Poţi să cumperi tot ce vrei de pe lume. Chiria pentru casa noastră este de doar un şiling şi trei pence şi trebuie să te dai peste cap ca să faci rost de ei. Tocmai m-am gândit la ceva, spuse, ducându-şi degetele la gură.

— La ce? zise Mary dornică.

— În magazinul din Thwaite, se vând pachete cu seminţe de flori cu un penny şi Dickon al nostru ştie care sunt cele mai drăguţe şi cum să le facă să crească. Umblă prin Thwaite de mai multe ori pe zi, doar de plăcere. Ştii cum să tipăreşti litere? întrebă ea brusc.

— Ştiu să scriu, răspunse Mary.

Martha îşi scutură capul.

— Dickon al nostru poate să citească numai litere tipărite. Dacă ai putea să tipăreşti, i-am putea scrie o scrisoare în care să-l rugăm să cumpere uneltele pentru grădină şi seminţele în acelaşi timp.

— Oh! Eşti o fată bună, strigă Mary. Serios că eşti! Nu ştiam că eşti aşa de drăguţă. Ştiu că pot să tipăresc litere dacă încerc. Să-i cerem doamnei Medlock un stilou, cerneală şi nişte hârtie.

— Am eu, ale mele, zise Martha. Le-am cumpărat ca să pot să-i tipăresc mamei o scrisoare într-o duminică. Mă duc să le aduc.

Ieşi din cameră, iar Mary rămase lângă foc, frecându-şi mâinile ei mici şi fine cu o plăcere totală.

— Dacă aş avea o lopată, şopti ea, aş putea să fac pământul frumos şi moale şi să dezgrop buruienile. Dacă aş avea seminţe şi aş putea să fac florile să crească, grădina n-ar mai fi deloc moartă – va reînvia!

Nu s-a dus iar afară în după-amiaza aceea pentru că atunci când Martha se întoarse cu stilou, cerneală şi hârtie a fost obligată să facă curat pe masă şi să ducă jos farfuriile şi tacâmurile, iar când a ajuns în bucătărie, doamna Medlock era acolo şi i-a spus să facă ceva, astfel că Mary a aşteptat ceva timp, ce i-a părut o perioadă tare lungă până s-a întors Martha. Apoi a fost destul de muncă să-i scrie lui Dickon. Mary fusese învăţată foarte puţin, pentru că guvernanta ei o displăcuse prea mult ca să stea cu ea. Nu ştia să scrie chiar bine, dar aflase că putea să tipărească litere când încerca. Aceasta a fost scrisoarea pe care Martha i-a dictat-o:

„Dragul meu Dickon,

Această scrisoare vine sperând să te găsească la fel de bine pe cât m-a lăsat pe mine. Domnişoara Mary are destui bani şi te rog să te duci în Thwaite să-i cumperi nişte seminţe de flori şi un set de scule de grădinărit, pentru a face un strat cu flori. Alege-le pe cele mai drăguţe şi mai uşor de crescut, pentru că nu a mai făcut aşa ceva până acum şi a locuit în India, care e diferită. Transmite-i dragostea mea mamei şi tuturor celorlalţi. Domnişoara Mary îmi va spune mai multe, astfel că în următoarea mea zi liberă vei putea să auzi de elefanţi, cămile şi domni la vânătoare de lei şi tigri.

Sora ta iubitoare,

Martha Phoebe Sowerby”

— Vom pune banii în plic şi îl voi da măcelarului să-l ia cu căruţa lui. E un prieten bun de-al lui Dickon, zise Martha.

— Cum voi primi lucrurile după ce Dickon le cumpără?

— Ţi le va aduce el însuşi. Îi va face plăcere să meargă până aici.

— O! exclamă Mary, atunci îl voi vedea! Nu m-am gândit niciodată că o să-l văd pe Dickon.

— Vrei să-l vezi? întrebă Martha brusc, căci Mary arăta atât de încântată.

— Da, vreau. Nu am văzut niciodată un băiat pe care să-l iubească vulpile şi ciorile. Vreau foarte mult să-l văd.

Martha tresări un pic, ca şi cum îşi aduse aminte de ceva.

— Acum îmi amintesc, izbucni ea, îmi amintesc că am uitat de asta şi am crezut că îţi voi spune primul lucru de dimineaţă. Am întrebat-o pe mama şi a zis că va vorbi ea însăşi cu doamna Medlock.

— Adică... începu Mary.

— Ce am zis marţi. S-o întreab dacă ai putea să vii într-o zi până la casa noastră şi să serveşti o bucăţică de prăjitură de ovăz făcută de mama, cu unt şi un pahar cu lapte.

Părea ca şi cum toate lucrurile interesante se întâmplau într-o zi. Să meargă prin câmpie în timpul zilei, când cerul e albastru! Să meargă în casa ce adăpostea doisprezece copii!

— Crede că doamna Medlock mă va lăsa să merg? întrebă ea nerăbdătoare.

— Da, crede că te va lăsa. Ştie ce femeie ordonată este mama şi cât de curată ţine casa.

— Dacă aş merge, ar trebui să o văd şi pe mama ta în afară de Dickon, zise Mary, gândindu-se la problemă şi plăcându-i ideea foarte mult. Nu pare să fie ca mamele din India.

Martha, zise ea, au mai durut-o azi dinţii pe servitoarea de la bucătărie?

Martha se holbă evident un pic.

— Ce te face să întrebi asta? zise ea.

— Deoarece te-am aşteptat atât de mult să te întorci, că am deschis uşa şi am mers în jos pe coridor ca să văd dacă vii. Şi am auzit iar plânsetul acela îndepărtat, la fel cum l-am auzit şi în cealaltă noapte. Azi nu bate vântul, aşa că nu putea să fi fost vântul.

— Eh! spuse Martha neliniştită. Trebuie că te-ai plimbat pe coridoare şi ai asculat.

Domnul Craven ar fi atât de supărat, încât nu se ştie ce ar face.

— Nu ascultam, zise Mary. Tocmai te aşteptam pe tine – şi l-am auzit. Asta înseamnă de trei ori până acum.

— Aoleo! Ăsta-i clopoţelul doamnei Medlock, zise Martha şi aproape fugi din cameră.

— Este cea mai ciudată casă în care a locuit cineva, zise Mary, somnolentă, punându-şi capul pe perna scaunului de lângă fotoliul din apropiere de ea.

Aerul proaspăt, săpatul şi coarda au făcut-o să se simtă atât de plăcut şi de obosită, încât adormi.

CAPITOLUL X

Dickon

Soarele a strălucit pentru aproape o săptămână peste „grădina secretă". Aşa îi spunea Mary atunci când se gândea la ea. Îi plăcea numele şi îi plăcea şi mai mult sentimentul că atunci când zidurile vechi şi frumoase au împrejmuit-o nimeni nu ştia unde era. Părea ca şi cum era în afara lumii, în vreun loc de basm. Puţinele cărţi pe care le citise şi îi plăcuseră erau basme şi citise de grădini secrete în câteva dintre ele. Uneori oamenii dormeau în ele timp de o sută de ani, lucru care, gândi ea, era destul de caraghios. Nu avea de gând să adoarmă şi, de fapt, devenea din ce în ce mai trează, cu fiecare zi petrecută la Misselthwaite. Îi plăcea să fie în afara uşilor şi nu mai ura vântul, ci îi plăcea. Putea să alerge mai repede şi mai mult. Putea să sară cu coarda până la o sută. Trebuie că bulbii din grădina secretă au fost foarte uimiţi. Se formau nişte locuri atât de clare şi plăcute în jurul lor, încât aveau tot spaţiul de respirat pe care îl vroiau şi, dacă ar fi ştiut domnişoara Mary, cu adevărat începuseră să se

înveselească sub pământul negru şi să lucreze din greu. Soarele putea să ajungă la ele şi să le încălzească, iar când ploaia cădea le putea ajunge imediat, astfel că începură să se simtă foarte vii.

Mary era o persoană mică, ciudată şi determinată, care acum avea ceva interesant de care să fie preocupată; era cu adevărat foarte absorbită. Lucra şi săpa, şi scotea cu fermitate buruienile, devenind mai mulţumită de munca ei cu fiecare oră care trecea, în loc să fie plictisită. I se părea ca un mod fascinant de joacă. Găsea mult mai multe puncte verzi decât sperase vreodată că va găsi. Păreau să se ivească de peste tot şi în fiecare zi era sigură că va găsi unele noi, mici, unele atât de mici încât de-abia se zăreau deasupra pământului. Erau atât de multe, încât îşi aminti ce a spus Martha despre „ghioceii cu miile” şi despre bulbii care se răspândeau şi dădeau naştere la alţii. Aceştia au fost lăsaţi zece ani de unii singuri şi poate că se răspândiseră ca ghioceii, cu miile. Se întreba cât va mai dura până să arate că sunt flori. Uneori se oprea din săpat ca să se uite la grădină şi încerca să-şi imagineze cum va fi când va fi acoperită cu mii de lucruri înflorite. În timpul acelei săptămâni de soare, deveni mai apropiată de Ben Weatherstaff. O surprinse de câteva ori părând că sare pe lângă el, ca şi cum ar ieşi din pământ. Adevărul era că îi era teamă că îşi va lua uneltele şi va pleca dacă ar vedea-o venind, aşa că venea întotdeauna pe cât de încet putea. Dar, de fapt, nu avea nimic împotriva ei atât de mult cum avea la început. Poate că era flatat în secret de dorinţa ei evidentă pentru compania lui vârstnică. Apoi, de asemenea, era mai politicoasă decât fusese la început. El nu ştia că atunci când ea îl văzuse pentru prima dată îi vorbise cum i-ar fi vorbit unui băştinaş, şi nu ştiuse că un om bătrân, ferm şi enervat din Yorkshire nu era obişnuit să se prosterneze în faţa stăpânilor lui. De-abia i se poruncea de către aceştia să facă anumite lucruri.

— Eşti la fel ca prihorul, îi spuse într-o dimineaţă când îşi ridică capul şi o văzu stând lângă el. Nu ştiu niciodată când te voi vedea sau din ce parte vei veni.

— Îmi e prieten acum, zise Mary.

— Îi e caracteristic, sări Ben Weatherstaff. Se înţelege cu damele doar din vanitate şi frivolitate. Nu e nimic din ce n-ar face pentru a se da mare şi pentru a-şi flutura penele cozii. E la fel de plin de el, cum e un ou plin cu carne.

Foarte rar vorbea mult şi câteodată nici nu-i răspundea lui Mary la întrebări, decât printr-un mormăit, dar în dimineaţa asta a spus mai mult decât de obicei. Se ridică şi se odihni pe o rădăcină ţintuită la vârful lopeţii lui, în timp ce se uita la Mary.

— De când eşti aici? întrebă el smucit.

— Cred că de vreo lună, răspunse ea.

— Începi să faci cinste oraşului Misselthwaite, zise el. Eşti un pic mai grasă decât erai şi nu mai eşti chiar aşa de palidă. Arătai ca un pui de cioară când ai venit pentru prima dată în grădina asta. Îmi spusesem că nu mi-au mai văzut ochii o faţă tânără aşa de urâtă şi acră.

Mary nu era orgolioasă şi cum nu se gândise prea mult la aspectul ei nu era atât de deranjată.

— Ştiu că m-am îngrăşat, zise ea. Ciorapii mi se strâng mai tare pe picior.

Obişnuiau să facă cute. Uite prihorul, Ben Weatherstaff.

Era într-adevăr prihorul şi credea că arăta mai drăguţ ca niciodată. Vesta lui roşie era lucioasă ca satinul şi îşi flutura aripile şi coada. Îşi scutura capul şi ţopăia în tot felul de graţii vii. Părea determinat să-l facă pe Ben Weatherstaff să-l admire. Dar Ben era sarcastic.

— Da, iată-te! zise el. Poţi să stai un pic cu mine uneori când nu ai pe nimeni mai bun. Îţi cureţi vesta şi îţi lustruieşti penele de două săptămâni. Ştiu ce pui la cale. Curtezi vreo damă frumoasă pe undeva, spunându-i minciuni cum că eşti cel mai tare prihor din câmpie şi eşti gata să te baţi cu toţi ceilalţi.

— Oh! Ia uite-l! exclamă Mary.

Prihorul era evident într-o dispoziţie extraordinară. A ţopăit din ce în ce mai aproape şi s-a uitat la Ben Weatherstaff din ce în ce mai plăcut. Zbură către cel mai apropiat tufiş de agrişe, îşi scutură capul şi cântă o melodie chiar lângă el.

— Crezi că o să mă cucereşti prin asta, zise Ben, zbârcindu-şi faţa în sus, în aşa fel încât Mary era sigură că el încerca să nu pară mulţumit. Crezi că nimeni nu-ţi poate rezista – asta crezi!

Prihorul îşi întinse aripile. Mary de-abia putea să-şi creadă ochilor. Zbură până la coada lopeţii lui Ben Weatherstaff şi se aşeză pe ea. Apoi, expresia feţei bătrânului se schimbă încet într-una nouă. A stat nemişcat ca şi cum îi era teamă să respire, ca şi cum nu s-ar agita pentru nimic în lume, ca nu cumva să plece prihorul. Vorbi chiar în şoaptă.

— Ei bine, sunt mişcat! zise el, la fel de uşor ca şi cum ar fi spus ceva diferit. Ştii cum să ajungi la inima omului – chiar că ştii! Eşti nepământesc de frumos, eşti atât de priceput!

Şi a stat nemişcat, aproape fără să respire, până când prihorul îşi flutură iar aripile şi îşi luă zborul. Apoi stătu să se uite la mânerul lopeţii, ca şi cum ar fi ceva magic în el şi apoi a început să sape iar. Nu a mai spus nimic timp de câteva minute.

Dar pentru că a continuat să respire într-o mormăială din când în când, lui Mary nu îi era frică să-i vorbească.

— Aveţi o grădină numai a dumneavoastră? întrebă ea.

— Nu. Mă învecinez cu Martin la poartă.

— Dacă aţi avea una, zise Mary, ce aţi planta?

— Varză, cartofi şi ceapă.

— Dar dacă aţi vrea să faceţi o grădină cu flori, insistă Mary, ce aţi planta?

— Bulbi şi chestii dulci mirositoare, dar în mare parte trandafiri.

Faţa lui Mary se lumină.

— Vă plac trandafirii? zise ea.

Ben Weatherstaff rupse o buruiană şi o aruncă deoparte înainte să răspundă.

— Ei bine, da, îmi plac. Am învăţat asta la o doamnă tânără căreia i-am fost grădinar. Avea o grămadă într-un loc în care-i plăcea ei şi îi iubea ca pe copii, sau ca pe prihori. Am văzut-o aplecându-se şi sărutându-i.

A smuls o altă rădăcină şi s-a încruntat la ea.

— Asta a fost acum zece ani.

— Unde e ea acum? întrebă Mary foarte interesată.

— În ceruri, potrivit spuselor preotului, răspunse el şi îşi înfipse lopata adânc în sol.

— Ce s-a întâmplat cu trandafirii? întrebă iar Mary mai interesată ca niciodată.

— Au fost lăsaţi în voia sorţii.

Mary devenea agitată.

— Chiar au murit? Chiar mor trandafirii atunci când sunt lăsaţi singuri? riscă ea.

— Ei bine, începuseră să-mi placă şi-mi plăcea şi de ea. Şi ea îi plăcea, admise Ben Weatherstaff şovăitor. O dată sau de două ori pe an lucram un pic la ei – îi tundeam şi săpam în jurul rădăcinilor. Au fost neglijaţi, dar aveau parte de un sol bogat, aşa că unii dintre ei au supravieţuit.

— Atunci când nu au frunze şi arată cenuşii, maro şi uscaţi, cum îţi dai seama dacă sunt morţi sau vii? întrebă Mary.

— Aştepţi până când vine primăvara, aştepţi până când soarele străluceşte şi ploaia cade peste ei şi atunci vei afla.

— Cum, cum? strigă Mary, uitând să fie atentă.

— Te uiţi de-a lungul rămuricilor şi crengilor şi dacă vezi o grămadă maro umflată ici şi colo, uită-te la ea după o ploaie caldă şi vezi ce se întâmplă.

Se opri brusc şi se uită curios la faţa ei dornică.

— De ce-ţi pasă ţie atât de mult de trandafiri şi aşa, dintr-o dată? ceru el.

Domnişoara Mary simţi că se înroşeşte la faţă. Îi era aproape frică să răspundă.

— Eu... Eu vreau să încerc asta... Am o grădină a mea, se bâlbâi ea. Eu... Nu am nimic de făcut. Nu am nimic... Şi pe nimeni.

— Ei bine, zise Ben Weatherstaff încet, în timp ce o privea, ăsta-i adevărat. Nu ai pe nimeni.

O spuse într-un fel atât de ciudat, încât Mary se întrebă dacă lui îi părea rău pentru ea. Ei nu-i păruse rău pentru ea însăşi şi se simţise obosită şi nervoasă pentru că displăcea foarte mult oamenii şi lucrurile. Dar acum lumea părea că se schimbă şi devine mai drăguţă.

Dacă nimeni nu a aflat de grădina secretă, ar trebui să se bucure pentru totdeauna.

A stat cu el timp de zece sau cincisprezece minute şi i-a adresat atât de multe întrebări, pe cât a îndrăznit. El a răspuns la toate în felul său ciudat şi mormăitor. Nu părea foarte nervos şi nu şi-a lua lopata şi nu a părăsit-o. Spuse ceva despre trandafiri chiar când ea se depărta şi îi aminti de cele de care spuse că îi erau dragi.

— Vă duceţi să vedeţi şi ceilalţi trandafiri acum? întrebă ea.

— Anul ăsta n-am fost. Reumatismul mi-a înţepenit prea mult încheieturile.

A spus-o cu vocea lui mormăită şi apoi aproape brusc păru să se supere pe ea, deşi ea nu vedea niciun motiv.

— Ascultă aici! zise el ascuţit. Nu mai pune atâtea întrebări. Eşti cea mai rea fetişcană la capitolul întrebări pe care am întâlnit-o vreodată. Du-te şi joacă-te. Am terminat de vorbit pe ziua de azi.

A spus-o atât de iritat, încât ea a ştiut că nu mai avea rost să mai stea niciun minut acolo. A plecat sărind pe poteca de afară, gândindu-se la el şi zicându-şi că, atât de ciudat cum era, exista o altă persoană pe care o plăcea în ciuda firii sale ostile. Îl plăcea pe bătrânul Ben Weatherstaff. Da, chiar îl plăcea. Întotdeauna vroia să încerce să-l facă să-i vorbească.

Începuse, de asemenea, să creadă că el ştia totul de pe lume despre flori.

Era o potecă mărginită de un gard viu din dafin ce cotea în jurul grădinii secrete şi se termina cu o poartă ce se deschidea într-o pădure, în parc. Se gândi să se strecoare pe poteca asta şi să se uite în pădure să vadă dacă erau iepuri care ţopăiau. Îi plăcea foarte mult să sară coarda şi când a ajuns la mica poartă a deschis-o şi a trecut de ea pentru că a auzit un fluierat uşor, caracteristic. Vroia să afle ce era.

Era într-adevăr un lucru ciudat. Chiar i s-a oprit respiraţia când s-a oprit să se uite la el. Un băiat stătea sub un copac, cu spatele la el, jucându-se pe o ţeavă tare din lemn.

Părea un băiat hazliu, cam de doisprezece ani. Părea foarte curat, cu nasul încovoiat şi obrajii roşii ca macul. Nu mai văzuse niciodată domnişoara Mary nişte ochi atât de rotunzi şi albaştri pe faţa unui băiat. Pe trunchiul copacului de care se sprijinea, o veveriţă maronie stătea agăţată şi se uita la el, iar din spatele unui tufiş din apropiere, un fazan îşi întindea cu delicateţe gâtul ca să-şi furişeze privirea. Chiar lângă el, doi iepuri stăteau în picioare şi adulmecau cu nişte nasuri timide – şi de fapt păreau că toţi veneau să-l vadă şi să-i asculte chemarea ciudată şi joasă, pe care fluierul lui părea că o face.

Când o văzu pe Mary, îşi ridică mâna şi îi vorbi cu o voce la fel de joasă ca sunetele scoase de fluier.

— Nu te mişca, zise el. Le-ai speria şi ar pleca.

Mary rămase nemişcată. Se opri din fluierat şi se ridică de jos. Se mişca atât de încet, încât de-abia dacă părea să se mişte, dar la sfârşit s-a ridicat în picioare şi veveriţa o rupse la fugă înapoi în crengile copacului, fazanul îşi retrase capul şi iepurii reveniseră în patru labe şi începură să ţopăie, însă nu ca şi cum ar fi fost speriaţi.

— Eu sunt Dickon, zise băiatul. Ştiu că tu eşti domnişoara Mary.

Apoi Mary îşi dădu seama că, într-un fel, ştiuse de la început că el era Dickon.

Cine altcineva ar putea să farmece iepuri şi fazani aşa cum băştinaşii fermecau şerpi în India? Avea o gură roşie, largă şi arcuită şi zâmbetul lui se întindea pe toată faţa.

— M-am ridicat încet, explică el, pentru că, dacă faci o mişcare rapidă, îi sperii.

Un băiat trebuie să se mişte încet şi să vorbească uşor, când sunt animale sălbatice primprejur.

Nu îi vorbea ca şi cum nu se mai văzuseră niciodată înainte, ci ca şi cum o cunoştea chiar bine. Mary nu ştia nimic despre băieţi şi îi vorbea un pic rigidă, pentru că se simţea cam timidă.

— Ai primit scrisoarea Marthei? întrebă ea.

Îşi înclină capul lui cârlionţat, de culoarea ruginii.

— De aceea am venit.

Se opri să culeagă ceva care stătuse întins pe pământ lângă el când fluiera.

— Am făcut rost de uneltele de grădinărit. E o lopată mică, o greblă, o furcă şi o săpăligă. Eh! Sunt d-alea bune. E şi o mistrie. Şi femeia de la magazin a aruncat înăuntru un pachet de mac alb şi unul de nemţişor când am luat seminţele.

— Vrei să-mi arăţi seminţele? zise Mary.

Dorea să vorbească aşa cum o făcea el. Vorbea repede şi uşor. Suna ca şi cum o plăcea şi nu îi era frică în niciun caz că ea n-o să-l placă, deşi era un băiat de rând, din câmpie, îmbrăcat în haine peticite, cu o faţă nostimă şi un păr aspru, de culoarea ruginii. Cum se apropie de el observă că mirosea clar şi proaspăt a vuietoare, iarbă şi frunze, aproape ca şi cum ar fi fost făcut din ele. Îi plăcu asta foarte mult şi când se uită la faţa lui nostimă cu obrajii roşiatici şi ochii lui rotunzi şi albaştri, uită că se simţea timidă.

— Hai să ne aşezăm pe buturuga asta şi să ne uităm la ei, zise ea.

S-au aşezat şi el a scos un pachet mic şi maro din hârtie, din buzunarul hainei sale.

Desfăcu sfoara şi înăuntru erau alte pachete mai mici şi mai curate, cu o poză a unei flori pe fiecare dintre ele.

— Sunt o grămadă de nemţişori şi maci, zise el. Sunt cele mai dulci mirositoare lucruri ce cresc, şi cresc oriunde le arunci, la fel ca şi macii. Numai să fluieri şi vor înflori, sunt cele mai drăguţe dintre toate.

Se opri şi îşi întoarse capul brusc, obrajii lui de culoarea macului luminându-se.

— Unde-i prihorul acela care ne cheamă? zise el.

Ciripitul venea dintr-un tufiş des, de unde străluceau boabe stacojii şi Mary crezu că ştie cine e.

— Chiar ne cheamă? întrebă ea.

— Da, zise Dickon, ca şi cum era cel mai obişnuit lucru de pe lume, cheamă pe cineva cu care este prieten. E acelaşi lucru cu a spune: Iată-mă, uită-te la mine, vreau să pălăvrăgim. Iată-l acolo în tufiş. Cine e?

— E al lui Ben Weatherstaff, dar cred că mă cunoaşte un pic, răspunse Mary.

— Da, te cunoaşte, zise Dickon cu vocea lui joasă. Şi te place. Te descrie. Îmi va spune totul despre tine într-o clipă.

Se duse destul de aproape, cu mişcarea lui fină pe care Mary o observase înainte, şi apoi scoase un sunet aproape la fel ca ciripitul prihorului. Prihorul a ascultat câteva secunde, atent şi apoi a răspuns aproape cum ar răspunde la o întrebare.

— Da, e un prieten de-al tău, chicoti Dickon. Păsările aleg rareori şi un prihor poate să dispreţuiască pe cineva mai rău decât un om. Vezi, se împacă cu tine acum. Nu poţi să observi nimic? zice el.

Şi chiar părea ca şi cum trebuie să fie adevărat. Se furişa, ciripea şi se scutura atât de mult, în timp ce ţopăia pe tufişul lui.

— Înţelegi tot ceea ce spun păsările? zise Mary.

Zâmbetul lui Dickon se întinse până când păru o gură largă, roşie şi arcuită şi îşi frecă părul său aspru.

— Cred că da, şi ele cred că înţeleg, zise el. Trăiesc pe câmpie cu ele de atâta timp. Le-am urmărit cum ies din carapace şi cum cresc, cum învaţă să zboare şi încep să cânte atât de mult timp, încât cred că sunt unul dintre ei. Uneori cred că poate sunt o pasăre, sau o vulpe, sau un iepure, sau o veveriţă, sau chiar o insectă şi nu o ştiu.

Râse şi se întoarse la buştean şi începu să vorbească iar despre seminţele de flori.

Îi spunea cum arătau când erau în floare, îi spunea cum să le planteze şi să le îngrijească, să le hrănească şi să le ude.

— Uite aici, zise el brusc, întorcându-se să se uite la ea. O să le plantez eu însumi pentru tine. Unde e grădina ta?

Mâinile subţiri ale lui Mary se strânseră în poala ei. Nu ştia ce să spună, aşa că pentru un minut întreg nu a zis nimic. Nu se gândise niciodată la asta. Se simţea oribil. Şi se simţea ca şi cum se făcuse roşie şi apoi palidă.

— Ai o grădină mică, nu? zise Dickon.

Era adevărat că se făcuse roşie şi apoi palidă. Dickon o văzu şi cum ea încă nu zicea nimic, începu să se simtă nedumerit.

— Nu ţi-au dat un petic? întrebă el. Nu ai încă una?

Îşi ţinea mâinile mai strâns şi îşi întoarse ochii către el.

— Nu ştiu nimic despre băieţi, zise ea încet. Ai putea să păstrezi un secret dacă ţi-aş spune unul? E un mare secret. Nu ştiu ce-ar trebui să fac, dacă ar afla cineva. Cred că aş muri!

Spuse ultima propoziţie aproape violent.

Dickon părea mai nedumerit ca niciodată şi se scărpină pe capul lui aspru, dar răspunse foarte amuzant.

— Păstrez secrete tot timpul, zise el. Dacă n-aş putea să păstrez secretele celorlalţi băieţi, secrete despre puii vulpilor, cuiburile păsărilor şi adăposturile animalelor sălbatice, nu ar fi nimic sigur în câmpie. Da, pot să păstrez un secret.

Domnişoara Mary nu intenţionă să-şi scoată mâna şi să-l apuce de mânecă, dar o făcu.

— Am furat o grădină, zise ea foarte repede. Nu e a mea. Nu e a nimănui. Nimeni nu o vrea, nimănui nu-i pasă de ea, nici măcar nu intră nimeni în ea. Poate că totul e deja mort în ea. Nu ştiu...

Începuse să i se facă foarte cald şi să se simtă mai contrariată decât se simţise în toată viaţa ei.

— Nu-mi pasă, nu-mi pasă! Nimeni nu are niciun drept să mi-o ia, atâta timp cât mie îmi pasă de ea şi lor nu. O lasă să moară, închisă toată, sfârşi ea pasionant şi îşi puse braţele peste faţa ei şi izbucni în plâns – sărăcuţa domnişoară Mary.

Ochii albaştri şi curioşi ai lui Dickon se măreau din ce în ce mai mult.

— Eh-h-h! zise el, emiţându-şi exclamaţia încet şi felul în care a făcut-o a însemnat atât mirare, cât şi simpatie.

— Nu am nimic de făcut, zise Mary. Nimic nu-mi aparţine. Eu singură am găsit-o şi eu singură am intrat în ea. Eram la fel ca prihorul şi nu ar lua-o de la prihor.

— Unde este? întrebă Dickon cu o voce joasă.

Domnişoara Mary se ridică imediat de pe buturugă. Ştia că se simte contrariată din nou şi încăpăţânată, dar nu-i păsa deloc. Era imperioasă şi indiancă şi în acelaşi timp enervată şi tristă.

— Vino cu mine şi o să-ţi arăt, zise ea.

Îl conduse prin jurul aleii de dafin şi pe poteca unde iedera creştea aşa de gros.

Dickon o urmări cu o privire ciudată, aproape compătimitoare. Se simţi ca şi cum era condus să se uite la nişte cuiburi ciudate de păsări şi trebuia să meargă uşor. Când Mary păşi spre zid şi ridică iedera ce atârna, el tresări. Era o poartă şi Mary o împinse încet. O deschise şi intrară amândoi înăuntru. Mary stătea şi îşi flutura mâna sfidător.

— Asta este, zise ea. Este o grădină secretă şi eu sunt singura din lume care vrea să fie vie.

Dickon se uită de jur împrejur şi iarăşi de jur împrejur.

— Eh! aproape că şopti el. Este un loc ciudat şi drăguţ! Este ca şi cum cineva ar fi într-un vis.

CAPITOLUL XI

Cuibul sturzului Missel

Preţ de două sau trei minute a stat şi s-a uitat în jurul lui, în timp ce Mary îl privea.

Apoi a început să meargă uşor, chiar mai uşor decât mersese Mary prima dată când se găsise între cele patru ziduri. Ochii lui păreau să ia seama de toate – pomii cenuşii cu plantele cenuşii agăţătoare ce se căţărau pe ei şi care atârnau de crengile lor, încurcătura de pe ziduri şi din iarbă, firidele cu scaunele din piatră şi urne de flori înalte stând pe ele.

— Nu am crezut niciodată că voi vedea locul ăsta, zise el la sfârşit, într-o şoaptă.

— Ştiai despre el? întrebă Mary.

Vorbise tare şi el făcu un semn către ea.

— Trebuie să vorbim încet, zise el, sau cineva ne va auzi şi se va întreba ce se întâmplă aici.

— Oh! Am uitat! zise Mary, simţindu-se speriată şi ducându-şi mâna la gură. Ştiai de grădină? întrebă iar, când îşi reveni.

Dickon dădu din cap.

— Martha mi-a spus că era una în care nu a intrat nimeni niciodată, răspunse el.

Obişnuiam să ne întrebăm cum arăta.

Se opri şi se uită la încurcătura drăguţă gri din jurul lui şi ochii lui rotunzi păreau ciudat de bucuroşi.

— Eh! Ce de cuiburi vor fi aici o dată cu venirea primăverii, zise el. Va fi cel mai sigur loc de cuibărit din Anglia. Nimeni nu va veni aproape şi apoi sunt încrengăturile copacilor şi trandafirii în care se pot cuibări.

Domnişoara Mary îşi puse mâna pe braţul lui din nou, fără să ştie.

— Vor mai fi trandafiri? şopti ea. Poţi să-ţi dai seama? Am crezut că poate sunt toţi morţi.

— Eh! Nu! Nu ei... nu toţi! răspunse el. Priveşte aici!

Păşi până la cel mai apropiat copac, unul bătrân de tot, cu un lichen gri pe toată coaja sa, dar susţinând o cortină de crengi şi crenguţe încurcate. Luă un briceag gros din buzunar şi îi deschise una din lame.

— E destul lemn mort ce ar trebui să fie tăiat, zise el. Şi e destul lemn vechi, dar a ieşit unul nou anul trecut. Ăsta e unul nou, zise şi atinse un lăstar ce părea verde maroniu în loc de cenuşiu uscat şi dur.

Mary îl atinsese într-un fel dornic şi respectuos.

— Acela? zise ea. Chiar este viu?

Dickon îşi arcui gura lui largă, plină de zâmbet.

— Este la fel de trăitor ca şi tine sau mine, zise el şi Mary îşi aminti că Martha îi spusese că „trăitor” înseamnă „în viaţă” sau „viu”.

— Mă bucur că este trăitor! strigă ea, în şoaptă. Vreau ca toate să fie trăitoare. Hai să mergem în jurul grădinii şi să numărărm câte sunt trăitoare.

Chiar gâfâia de plăcere şi Dickon era la fel de dornic ca şi ea. Au mers din copac în copac şi din tufiş în tufiş. Dickon avea briceagul său în mână şi îi arăta lucruri pe care ea le credea minunate.

— Au fost neglijate, zise el, dar cele mai puternice au capete galbene pe ele. Cele mai delicate au murit, dar celelalte au crescut şi-au crescut şi s-au tot răspândit până când au format o minunăţie. Uite! şi trase o creangă groasă, cenuşie ce arăta uscată. Cineva ar crede că ăsta e lemn mort, dar nu cred că e... până la rădăcină. Îl voi tăia jos de tot să văd.

Îngenunche şi cu briceagul lui tăie creanga aparent moartă, nu prea departe de pământ.

— Iată! zise el triumfător. Ţi-am spus eu. Încă mai e verde în lemnul ăsta. Uită-te la el.

Mary era în genunchi înainte ca el să vorbească, holbându-se cu toată puterea ei.

— Când arată un pic verzui şi suculent ca acum, e trăitor, explică el. Când interiorul e uscat şi se rupe uşor, ca bucata asta pe care am tăiat-o, e dus. E o rădăcină mare aici la fel ca tot lemnul viu răspândit pe-aici şi dacă lemnul vechi e tăiat, e săpat în jurul lui şi îngrijit, va fi – se opri şi îşi

ridică faţa pentru a se uita la crenguţele care se căţărau şi atârnau deasupra lui – va fi o fântână de trandafiri aici în vara asta.

Au mers din tufiş în tufiş şi din pom în pom. Era foarte puternic şi isteţ cu briceagul lui. Ştia cum să îndepărteze lemnul mort şi uscat şi putea să spună când o creangă sau o ramură nepromiţătoare avea încă viaţă verde în ea. În decursul unei jumătăţi de oră, Mary crezu că putea să-şi dea seama şi ea. Când tăia o creangă aparent moartă, plângea de fericire când vedea cea mai mică umbră de verde umed. Lopata, săpăliga şi furca erau foarte folositoare. I-a arătat cum să folosească furca, în timp ce săpa în jurul rădăcinilor cu lopata şi să răscolească pământul ca să lase aerul să intre.

Lucrau de zor în jurul unuia dintre cei mai mari trandafiri, când văzu ceva ce îl făcu să rostească o exclamaţie de surpriză.

— Ia uite! strigă el, arătând spre iarba aflată un pic mai departe de ei. Cine a făcut asta acolo?

Era unul dintre locurile acelea mici ale lui Mary, în care făcuse curat în jurul punctelor verde-deschis.

— Eu am făcut, zise Mary.

— Păi, credeam că nu ştii nimic despre grădinărit, exclamă el.

— Nu ştiu, răspunse ea, dar erau aşa de mici şi iarba era atât de groasă şi tare, încât păreau ca şi cum nu aveau loc să respire. Aşa că le-am făcut loc. Nici măcar nu ştiu ce sunt.

Dickon se duse şi îngenunche lângă ele, zâmbind cu zâmbetul lui larg.

— Ai avut dreptate, zise el. Niciun grădinar nu putea să-ţi spună mai bine. Acum vor creşte precum boabele de fasole ale lui Jack. Sunt brânduşe şi ghiocei, iar astea sunt narcise albe, spuse întorcându-se către alt petic de pământ, iar aici sunt narcise galbene. Eh! va fi o privelişte minunată.

Alergă dintr-un loc într-altul.

— Ai făcut destulă treabă pentru o fetişcană mică cum eşti tu, zise el, uitându-se la ea.

— Mă îngraş, zise Mary şi devin mai puternică. Înainte eram întotdeauna obosită.

Când sap, nu sunt deloc obosită. Îmi place să miros pământul când e răscolit.

— E foarte bine pentru tine, zise el, dând înţelept din cap. Nimic nu e mai drăguţ decât mirosul bunului şi curatului pământ, cu excepţia lucrurilor proaspăt crescute atunci când plouă peste ele. Ies pe câmpie de multe ori când plouă şi stau întins sub un tufiş şi ascult fâşâitul uşor al picăturilor ce cad pe vuietoare, sau pur şi simplu adulmec şi iar adulmec.

Nasul meu începe să tremure ca al unui iepure, zice mama.

— Nu răceşti niciodată? întrebă Mary, holbându-se la el cu mirare.

Nu mai văzuse un băiat atât de hazliu sau unul atât de drăguţ.

— Nu eu, zise el zâmbind. Nu am răcit niciodată de când m-am născut. Nu am fost crescut destul de riguros. Am alergat prin câmpie pe toate vremurile, la fel ca iepurii.

Mama spune că am adulmecat prea mult aer proaspăt timp de doisprezece ani ca să mai răcesc.

Lucra în timp ce vorbea şi Mary îl urma şi îl ajuta cu furca sau cu mistria.

— E multă treabă de făcut aici, zise el o dată, părând chiar bucuros.

— Vei veni iar să mă ajuţi? imploră Mary. Sunt sigură că pot să ajut şi eu. Pot să sap şi să scot buruieni şi să fac orice îmi spui. Oh! Vino, Dickon!

— Voi veni în fiecare zi dacă vrei, fie ploaie, fie soare, răspunse ferm. Este cea mai bună distracţie de care am avut parte în viaţa mea – închis aici şi trezind la viaţă o grădină!

— Dacă vei veni, zise Mary, dacă mă vei ajuta să o fac vie, voi... nu ştiu ce voi face, sfârşi ea neputincioasă. Ce ai putea face pentru un băiat ca ăsta?

— Îţi spun eu ce vei face, zise Dickon, cu zâmbetul lui fericit. Te vei îngrăşa şi ţi se va face foame precum unei vulpi tinere şi vei învăţa cum să vorbeşti cu prihorul aşa cum fac eu. Eh! Ne vom distra de minune.

Începu să meargă agale, uitându-se sus la copaci, la ziduri şi la tufişuri, cu o expresie gânditoare.

— Nu aş vrea să o fac să arate ca grădina unui grădinar, tunsă şi dichisită toată, nu? zise el. Este mai drăguţă aşa cu lucruri dezlănţuite şi care se ţin unul de altul.

— Să n-o facem ordonată, zise Mary, nerăbdătoare.

— Nu ar semăna cu o grădină secretă dacă ar fi aranjată.

Dickon stătea în picioare scărpinându-se în capul lui roşu ca rugina cu o expresie nedumerită.

— Este o grădină secretă, asta-i sigur, zise el, dar se pare că cineva în afară de prihor a fost în ea de când a fost închisă de acum zece ani.

— Dar poarta a fost închisă şi cheia îngropată, zise Mary. Nimeni nu a putut să intre.

— E adevărat, răspunse el. E un loc ciudat. Mi se pare că s-au tăiat ramurile pe ici, pe colo, mai târziu decât acum zece ani.

— Dar cum putea să se facă asta? zise Mary.

Examină o ramură a unui trandafir normal şi îşi scutură capul.

— Da! Cum putea! murmură el. Cu poarta închisă şi cheia îngropată.

Domnişoara Mary simţi întotdeauna că oricât de mulţi ani va trăi, nu va uita prima dimineaţă în care grădina ei a început să crească. Desigur, i se păru că începe să crească pentru ea în dimineaţa aceea. Când Dickon începu să cureţe locurile pentru a planta seminţe, ea îşi aminti ce melodie cânta Basil când vroia să o necăjească.

— Există flori ce arată precum clopoţeii? întrebă ea.

— Crinii din vale arată, răspunse el săpând cu mistria, şi mai sunt clopoţei de Cantebury, şi campanule.

— Hai să plantăm câteva, zise Mary.

— Aici sunt deja crini, i-am văzut. Ar creşte prea aproape şi va trebui să îi separăm, dar sunt destui. Celorlalţi le ia doi ani ca să înflorească, dar pot să-ţi aduc un pic din grădina casei noastre. De ce le vrei?

Apoi Mary îi povesti despre Basil şi despre fraţii şi surorile lui din India şi despre cum îi ura şi cum îi spuneau ei „Domnişoara Mary, cea încăpăţânată”.

— Obişnuiau să danseze îi jurul meu şi să-mi cânte. Cântau: *Domnişoara Mary, foarte încăpăţânată*

Cum îţi creşte grădina?

Cu clopote din argint, şi coji de neghină

Şi gălbenele toate într-un rând.

— Tocmai mi-am adus aminte şi m-au făcut să mă întreb dacă într-adevăr există flori precum clopoţeii din argint.

Se încruntă un pic şi îşi înfipse mistria în pământ, un pic în ciudă.

— Nu eram la fel de încăpăţânată precum erau ei.

Dar Dickon râse.

— Eh! zise el, şi pe măsură ce fărâmiţa solul negru şi bogat, văzu că îi adulmeca parfumul.

— Nu pare să fie nevoie ca cineva să fie încăpăţânat când sunt asemenea flori şi pasări şi animale sălbatice atât de multe şi de prietenoase care aleargă şi îşi fac case sau îşi construiesc cuiburi şi cântă şi fluieră, nu?

Mary, îngenunchind lângă el cu seminţele în mână, se uită la el şi se opri din încruntare.

— Dickon, zise ea, eşti la fel de drăguţ precum a zis Martha că eşti. Îmi place de tine şi eşti a cincea persoană. Nu am crezut niciodată că o să-mi placă de cinci persoane.

Dickon se ridică în picioare, aşa cum făcuse Martha când lustruia grilajul. Chiar arăta nostim şi încântător, gândi Mary, cu ochii lui rotunzi albaştri şi obrajii roşii şi nasul încovoiat ce arăta vesel.

— Doar de cinci persoane îţi place? zise el. Care-s ceilalţi patru?

— Mama ta, şi Martha, le socoti Mary pe degete, şi prihorul, şi Ben Weatherstaff.

Dickon râse atât de tare, încât fu obligat să îşi înăbuşe sunetul ducându-şi braţul la gură.

— Ştiu că tu crezi că sunt un băiat ciudat, zise el, dar cred că eşti cea mai ciudată fetişcană pe care am văzut-o.

Apoi Mary făcu un lucru ciudat. Se aplecă înainte şi îi adresă o întrebare pe care nu mai visase să o adreseze cuiva. A încercat să o adreseze cu accent de Yorkshire, pentru că asta era limba lui şi în India un băştinaş era întotdeauna mulţumit dacă îi ştiai limba.

— Tu mă placi? zise ea.

— Eh! răspunse el din toată inima, da. Te plac mult şi te place şi prihorul, sunt sigur!

— Sunt doi, atunci, zise Mary. Sunt doi pentru mine.

Şi apoi începură să muncească mai greu ca niciodată şi mai veseli. Mary fu speriată şi îi păru rău când auzi ceasul mare din curte bătând ora mesei ei de prânz.

— Va trebui să mă duc, zise ea tristă. Şi va trebui să pleci şi tu, nu?

Dickon zâmbi.

— Dejunul meu e uşor de luat cu mine, zise el. Mama mă lasă întotdeauna să pun câte ceva în buzunarul meu.

Îşi luă haina din iarbă şi scoase dintr-un buzunar o boccea mică, zgrunţuroasă, legată într-o batistă albastră şi albă, chiar curată. Conţinea două bucăţi groase de pâine cu o felie de ceva, întinsă între ele.

— De cele mai multe ori nu e nimic decât pâine, zise el, dar azi am o felie grasă de şuncă cu ele.

Mary se gândi că părea un dejun ciudat, dar el părea gata să se bucure de el.

— Du-te şi mănâncă, zise el. Eu voi termina cu al meu primul. Voi mai lucra un pic până să plec înapoi acasă.

Se aşeză cu spatele rezemat de un copac.

— Îl voi chema pe prihor, zise el, şi-i voi da coaja feliei de şuncă să ciugulească la ea. Le place mult un pic de grăsime.

Mary de-abia suporta să-l părăsească. Dintr-o dată păru ca şi cum el era un fel de spiriduş al pădurii care ar putea să dispară când ea s-ar întoarce. Părea prea bun ca să fie adevărat. Merse încet jumătate de drum până la poarta din zid şi apoi se opri şi se întoarse.

— Indiferent de ce se întâmplă, tu... n-ai spune? zise ea.

Obrajii lui roşii ca de mac erau umflaţi de prima lui îmbucătură mare de pâine şi şuncă, dar reuşi să zâmbească încurajator.

— Dacă ai fi un sturz din Misselthwaite şi mi-ai arăta unde îţi este cuibul, crezi că aş spune cuiva? Nu eu, zise el. Eşti în aceeaşi siguranţă ca şi un sturz din Misselthwaite.

Şi ea chiar era sigură că era.

CAPITOLUL XII

„Aş putea să am o parte din pământ?”

Mary fugi atât de repede încât aproape rămăsese fără respiraţie când ajunse în camera ei. Părul ei era ciufulit pe frunte şi obrajii ei erau de un roz strălucitor. Dejunul o aştepta pe masă, iar Martha o aştepta lângă ea.

— E un pic cam târziu, zise ea. Pe unde ai fost?

— L-am văzut pe Dickon! zise Mary. L-am văzut pe Dickon!

— Ştiam eu că va veni, zise Martha triumfătoare. Cum ţi se pare?

— Cred... cred că e frumos! zise Mary cu o voce hotărâtă.

Martha păru chiar retrasă dar părea şi mulţumită.

— Ei bine, zise ea, este cel mai bun băiat care s-a născut, dar noi nu am crezut niciodată că e frumos. Nasul lui i se încovoiază prea mult.

— Îmi place aşa încovoiat cum e, zise Mary.

— Şi ochii lui sunt atât de rotunzi, zise Martha, oarecum nesigură. Deşi au o culoare frumoasă.

— Îmi plac aşa rotunzi cum sunt, zise Mary. Şi au exact culoarea cerului de deasupra câmpiei.

Martha zâmbi cu satisfacţie.

— Mama spune că le-a făcut culoarea asta ca să se uite întotdeauna la păsări şi nori. Dar are o gură mare, nu?

— Îmi place gura lui mare, zise Mary încăpăţânată. Mi-aş dori ca a mea să fie exact ca a lui.

Martha chicoti încântată.

— Ar arăta neobişnuit şi caraghios pe faţa ta mică, zise ea. Dar ştiam eu că aşa o să fie când o să-l vezi. Ce părere ai despre seminţe şi uneltele de grădinărit?

— De unde ai ştiut că le-a adus? întrebă Mary.

— Eh! Nu m-am gândit că nu o să le aducă. Sigur le-ar fi adus dacă erau în Yorkshire. E un băiat de încredere.

Lui Mary îi era frică de faptul că ar putea începe să pună întrebări dificile, dar Martha era foarte interesată de seminţe şi de uneltele de grădinărit. A existat un singur moment în care lui Mary i-a fost frică. Acesta a fost atunci când a început să întrebe unde urmau să fie plantate florile.

— Pe cine ai întrebat despre asta? se interesă ea.

— Nu am întrebat pe nimeni, încă, zise Mary, ezitând.

— Ei bine, nu l-aş întreba pe grădinarul-şef. E prea mare. Este domnul Roach.

— Nu l-am văzut niciodată, zise Mary. Am văzut numai grădinari şi pe Ben Weatherstaff.

— Dacă aş fi în locul tău, l-aş întreba pe Ben Weatherstaff, o sfătui Martha. Nu e nici pe jumătate atât rău precum pare, deşi e atât de ursuz. Domnul Craven îl lasă să facă ceea ce doreşte pentru că era aici când doamna Craven era în viaţă şi obişnuia să o facă să râdă. L-a plăcut pe Ben. Poate o să-ţi găsească un colţişor pe undeva, afară din drum.

— Dacă e afară din drum şi nimeni nu l-ar vrea, nimeni nu s-ar supăra să-l am, nu-i aşa? zise Mary nerăbdătoare.

— Nu ar fi niciun motiv, răspunse Martha. Nu ai face niciun rău.

Mary îşi mâncă dejunul cât de repede putu şi când se ridică de la masă avu de gând să alerge spre camera ei şi să-şi pună iar pălăria, dar Martha o opri.

— Am ceva să-ţi spun, zise ea. M-am gândit să te las să mănânci mai întâi. Domnul Craven s-a întors azi-dimineaţă şi cred că vrea să te vadă.

Mary se întoarse palidă.

— Oh! zise ea. De ce! De ce! Nu a vrut să mă vadă când am venit. L-am auzit pe Pitcher spunând că nu vrea.

— Ei bine, explică Martha, doamna Medlock zice că e din cauza mamei. Mergea către satul Thwaite şi s-a întâlnit cu dânsul. Nu a mai vorbit înainte cu el, dar domnul Craven fusese în casa noastră de două sau trei ori. El a uitat, dar mama nu şi a îndrăznit să-l oprească. Nu ştiu ce i-a spus despre tine, dar i-a spus ceva care l-a determinat să te vadă înainte de a pleca mâine.

— Oh! strigă Mary, pleacă mâine? Mă bucur atât de mult.

— Pleacă pentru multă vreme. E posibil să nu se întoarcă până în toamnă sau iarnă. Se duce să călătorească în locuri străine. Întotdeauna face asta.

— Oh! Sunt atât de bucuroasă, atât de bucuroasă! zise Mary mulţumită.

Dacă nu se întorcea până-n iarnă sau chiar până-n toamnă, ar fi fost timp să privească grădina secretă cum devine vie. Chiar dacă după aceea ar afla şi i-ar lua-o, cel puţin ar fi avut atât de mult.

— Când crezi că va dori să mă...

Nu a terminat propoziţia, pentru că uşa se deschise şi păşi doamna Medlock. Purta cea mai bună rochie neagră şi pălărie, iar gulerul ei era legat cu o broşă mare, cu poza unui bărbat pe ea. Era o fotografie color a dlui Medlock, care murise cu ani în urmă şi o purta întotdeauna când era îmbrăcată. Părea agitată şi emoţionată.

— Părul tău e aspru, zise ea repede. Du-te şi perie-l. Martha, ajut-o să-şi pună cea mai bună rochie a ei. Domnul Craven m-a trimis să o aduc în camera lui de studiu.

Toată roşeaţa părăsi obrajii lui Mary. Inima începu să-i bată tare şi ea însăşi simţi că se schimba iar într-un copil tăcut, simplu şi rigid. Nici măcar nu i-a răspuns doamnei Medlock, ci se întoarse şi intră în dormitorul ei, urmată de Martha. Nu a zis nimic în timp ce i s-a schimbat rochia şi părul i-a fost pieptănat. După ce fu aranjată o urmă pe doamna Medlock în jos, pe coridor, în linişte. Ce era să spună? Era obligată să se

ducă şi să îl vadă pe domnul Craven şi lui nu-i va plăcea de ea şi ei nu-i va plăcea de el. Ştia ce va crede despre ea.

A fost dusă printr-o parte a casei în care nu mai fusese înainte. În cele din urmă, doamna Medlock ciocăni la uşă şi când cineva spuse *„Intră”* , intrară în cameră amândouă. Un bărbat stătea într-un fotoliu lângă foc şi doamna Medlock îi vorbi.

— Aceasta este domnişoara Mary, domnule, zise ea.

— Poţi să pleci şi să o laşi aici. Voi suna după tine când voi dori să o iei, zise domnul Craven.

Când ieşi şi închise uşa, Mary putea numai să aştepte în picioare, un lucru simplu, mic, răsucindu-şi mâinile ei slabe. Putea să vadă că bărbatul din scaun nu era atât de mult un cocoşat, ci un om cu umerii înalţi, mai degrabă încovoiaţi şi avea păr negru, amestecat cu alb. Îşi întoarse capul peste umerii lui înalţi şi îi vorbi.

— Vino aici! zise el.

Mary se duse la el.

Nu era urât. Faţa lui ar fi fost frumoasă dacă nu ar fi fost atât de jalnică. Păru ca şi cum vederea ei îl îngrijora şi îl tulbura, ca şi cum nu ştia ce să facă pe lumea asta cu ea.

— Eşti bine? întrebă el.

— Da, răspunse Mary.

— Au grijă de tine?

— Da.

Îşi frecă fruntea agitat în timp ce se uita la ea.

— Eşti foarte slabă, zise el.

— Mă îngraş, răspunse Mary în modul care ştia că e cel mai rigid al ei.

Ce faţă nefericită avea! Ochii lui negri păreau ca şi cum de-abia o văzură, ca şi cum vedeau pe altcineva şi de-abia îşi putea înfrâna gândurile de la ea.

— Am uitat de tine, zise el. Cum să-mi aduc aminte de tine? Am intenţionat să-ţi trimit o guvernantă sau o soră medicală sau ceva de genul ăsta, dar am uitat.

— Vă rog, începu Mary. Vă rog..., şi apoi nodul din gâtul ei o înecă.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Sunt... sunt prea mare pentru o soră medicală, zise Mary. Şi vă rog, vă rog, nu îmi luaţi o guvernantă, încă.

Îşi frecă iar fruntea şi se holbă la ea.

— Asta a spus şi femeia Sowerby, murmură el neatent.

Apoi Mary prinse un pic de curaj.

— Este... este mama Marthei? se bâlbâi ea.

— Da, aşa cred, replică el.

— Cunoaşte copiii, zise Mary. Are doisprezece. Ştie.

Păru că-i trezi atenţia.

— Ce vrei să faci?

— Vreau să mă joc afară, răspunse Mary, sperând că vocea nu o să-i tremure. Nu mi-a plăcut niciodată în India. Aici mi se face foame şi mă îngraş.

El o privea.

— Doamna Sowerby a spus că ţi-ar face bine. Poate că îţi va face, zise el. S-a gândit că mai bine te-ai mai întrema înainte să ai o guvernantă.

— Mă face să mă simt puternică atunci când mă joc şi vântul vine peste câmpie, argumentă Mary.

— Unde te joci? întrebă el apoi.

— Peste tot, bolborosi Mary. Mama Marthei mi-a trimis o coardă. Sar şi alerg, şi mă uit primprejur să văd dacă lucrurile încep să iasă din pământ. Nu fac niciun rău.

— Nu mai fi aşa de speriată, zise el cu o voce îngrijorată. N-ai putea face niciun rău, un copil ca tine! Poţi să faci ce vrei.

Mary îşi duse mâna la gât pentru că se temea ca el să nu vadă nodul din gât pe care-l simţise. Veni un pas mai aproape de el.

— Îmi permiteţi? zise ea timidă.

Faţa ei mică şi nerăbdătoare părea să-l îngrijoreze mai mult ca niciodată.

— Nu mai fi atât de speriată, exclamă el. Bineînţeles că poţi. Sunt tutorele tău, deşi sunt unul sărac pentru orice copil. Nu-ţi pot acorda timp sau atenţie. Sunt prea bolnav şi mizerabil, şi distrat, dar îţi doresc să ifi fericită şi să te simţi bine. Nu ştiu nimic despre copii, dar doamna Medlock se va îngriji ca tu să ai tot ce îţi trebuie. Am trimis azi după tine, pentru că doamna Sowerby a spus că ar trebui să te văd. Fiica ei i-a vorbit despre tine. Crede că ai nevoie de aer proaspăt, libertate şi alergare.

— Ştie totul despre copii, zise iarăşi Mary în ciuda ei.

— Ar trebui, zise domnul Craven. Am crezut-o chiar îndrăzneaţă să mă oprească pe câmpie, dar a zis... că doamna Craven fusese amabilă cu ea. Părea greu să pronunţe numele soţiei sale moarte. Este o femeie

respectabilă. Acum că te-am văzut, cred că a spus lucruri sensibile. Joacă-te afară cât de mult vrei. E un loc mare şi poţi să te duci unde vrei şi să te amuzi cum vrei. Este ceva ce vrei? ca şi cum un gând brusc îl lovise. Vrei jucării, cărţi, păpuşi?

— Aş putea, tremură Mary, aş putea să am o parte de pământ?

În nerăbdarea ei nu realiză cât de ciudat vor suna cuvintele şi că nu erau cele pe care vroia să le spună. Domnul Craven păru chiar nedumerit.

— Pământ! repetă el. Ce vrei să spui?

— Să plantez seminţe, să fac lucrurile să crească, să le văd devenind vii, se bâlbâi Mary.

Se holbă la ea pentru o clipă şi apoi îşi trecu mâna repede peste ochi.

— Îţi... pasă atât de mult de grădini, zise el încet.

— Nu ştiam despre ele în India, zise Mary. Eram întotdeauna bolnavă şi obosită şi era întotdeauna prea cald. Câteodată făceam mici gropiţe în nisip şi înfigeam flori. Dar aici e diferit.

Domnul. Craven se ridică şi începu să se plimbe liniştit prin cameră.

— Un pic de pământ, spuse şi Mary crezu că, într-un fel, ea îi adusese aminte de ceva.

Când se opri şi vorbi cu ea, ochii lui negri păreau aproape blânzi şi amabili.

— Poţi să ai cât pământ vrei, zise el. Îmi aminteşti de cineva care iubea pământul şi lucrurile care creşteau. Când vei vedea o bucată de pământ care îţi place, zise cu ceva asemănător unui zâmbet, ia-o copile, şi fă-o să devină vie.

— Pot să o iau de oriunde, dacă nu e a nimănui?

— De oriunde, răspunse el. Gata! Acum trebuie să pleci, sunt obosit. Atinse clopoţelul ca să o cheme pe doamna Medlock. La revedere. Voi fi plecat toată vara.

Doamna Medlock veni atât de repede, încât Mary crezu că a aşteptat pe coridor.

— Doamnă Medlock, îi spuse domnul Craven, acum că am văzut copilul, am înţeles ce a vrut să spună doamna Sowerby. Trebuie să fie mai puţin sensibilă înainte de a începe lecţii. Daţi-i mâncare simplă şi sănătoasă. Lăsaţi-o să alerge de capul ei în grădină. Să nu aveţi prea multă grijă de ea. Are nevoie de libertate, de aer proaspăt şi zbenguială. Doamna Sowerby va urma să vină şi să o vadă din când în când şi uneori ar putea să se ducă la casa ei.

Doamna Medlock părea mulţumită. Era uşurată să audă că nu trebuia să „aibă grijă” de Mary prea mult. O simţise ca o responsabilitate obositoare şi o văzuse într-adevăr atât de puţin, pe cât a îndrăznit. În afară de asta o plăcea pe mama Marthei.

— Vă mulţumesc, domnule, zise ea. Susan Sowerby a fost la aceeaşi şcoală cu mine şi e o femeie sensibilă şi bună la suflet. Eu nu am avut copii, dar ea a avut doisprezece şi niciodată nu au fost unii mai sănătoşi sau mai buni. Domnişoara Mary nu poate suferi niciun rău de pe urma lor. Aş urma întotdeauna sfatul lui Susan Sowerby când vine vorba de copii.

Este ceea ce aţi numi sănătoasă mental – dacă mă înţelegeţi.

— Înţeleg, răspunse domnul Craven. Acum ia-o pe domnişoara Mary de aici şi trimite-l pe Pitcher la mine.

Când doamna Medlock o lăsă la capătul coridorului ei, Mary zbură înapoi în camera ei.

O găsi pe Martha aşteptând acolo. De fapt, Martha se grăbise înapoi după ce îndepărtase serviciul de cină.

— Pot să am grădina mea! strigă Mary. Pot să o am unde îmi place! Nu voi avea o guvernantă pentru mult timp! Mama ta vine să mă vadă şi pot să merg în casa ta! Spune că o fetiţă ca mine nu poate să facă niciun rău şi pot să fac ce vreau – oriunde!

— Eh! zise Martha încântată, a fost drăguţ din partea lui, nu?

— Martha, zise Mary solemn, chiar e un om drăguţ, doar că faţa lui e atât de jalnică şi fruntea lui e toată strânsă.

Fugi cât de repede putu spre grădină. Fusese plecată mult mai mult decât crezuse că trebuia şi ştia că Dickon va pleca devreme pentru a străbate

drumul lui de cinci mile. Când se strecură prin poarta de sub iederă, văzu că nu lucra unde îl lăsase. Uneltele de grădinărit erau întinse sub un copac. Fugi spre ele, uitându-se de jur împrejur, dar nu era niciun Dickon.

Plecase şi grădina secretă era goală, cu excepţia prihorului care tocmai zburase peste zid şi se aşeză pe un tufiş de trandafiri uitându-se la ea.

— A plecat, zise ea trist. Oh! A fost... a fost... a fost doar un spiriduş al pădurilor?

Ceva alb, legat de tufişul de trandafiri îi atrase privirea. Era o bucată de hârtie, de fapt era o bucată din scrisoarea pe care o scrisese pentru Martha pentru a i-o trimite lui Dickon. Era legată de tufiş, înfiptă într-un spin lung şi îşi dăduse seama imediat că Dickon o lăsase acolo. Erau nişte litere tipărite grosolan şi un fel de poză. La început nu şi-a putut da seama ce era. Apoi a văzut că era un cuib cu o pasăre care stătea în el. Dedesubt erau cuvintele tipărite care spuneau:

„Mă voi întoarce.”

CAPITOLUL XIII

„Eu sunt Colin”

Mary luă poza cu ea acasă când se duse la cină şi i-o arătă Marthei.

— Eh! zise Martha cu mândrie. Nu ştiam că Dickon al nostru e atât de deştept.

Asta e poza unui sturz în cuibul lui, larg cât viaţa şi de două ori mai mare decât cel adevărat.

Apoi Mary îşi dădu seama că Dickon a vrut ca poza să fie un mesaj. A vrut să spună ca ar trebui să fie sigură că el va păstra secretul. Grădina era cuibul ei şi ea era asemenea unui sturz. Oh, cât de mult îl plăcea pe acest băiat ciudat, de rând!

Spera că se va întoarce chiar în a doua zi şi adormi aşteptând cu nerăbdare dimineaţa.

Dar nu ştii niciodată ce va face vremea în Yorkshire, mai ales primăvara. A fost trezită noaptea de zgomotul ploii bătând cu picături grele în geamul ei. Turna în rafale şi vântul „vuia” în jurul colţurilor şi în şemineele uriaşei case vechi. Mary stătea în pat şi se simţea jalnică şi furioasă.

„Ploaia e la fel de încăpăţânată pe cât am fost eu odată” , îşi zise ea. *„A venit pentru că a ştiut că nu am vrut-o.”*

Se aruncă iar pe perna ei şi îşi îngropă faţa. Nu plângea, dar stătea întinsă şi ura zgomotul puternic al ploii, ura vântul şi „vuietul” lui. Nu a putut să adoarmă iar. Sunetul trist o ţinu trează pentru că se simţea tristă şi ea. Dacă s-ar fi simţit fericită, probabil că ar fi liniştito şi ar fi adormit. Cum „vuia” şi cum cădeau picăturile mari de ploaie şi băteau pe ochiul de geam!

„Sună ca o persoană pierdută pe câmpie, care hoinăreşte şi iar hoinăreşte, plângând” , se gândi ea.

A stat întinsă, trează, întorcându-se de pe o parte pe alta, timp de o oră, când, brusc, ceva o făcu să se ridice în pat şi să-şi întoarcă capul către uşă ascultând. A ascultat şi iar a ascultat.

— Acum nu mai e vântul, zise ea tare în şoaptă. Ăsta nu-i vântul. E diferit. E plânsetul acela pe care l-am auzit şi înainte.

Uşa camerei ei era întredeshisă şi sunetul venea de jos din coridor, un sunet leşinat şi îndepărtat de plânset. Ascultă pentru câteva minute şi cu fiecare minut care trecea devenea din ce în ce mai sigură. Simţi că trebuie să afle despre ce era vorba. Părea chiar mai ciudat decât grădina secretă şi decât cheia îngropată. Poate şi faptul că era într-o stare răzvrătită o făcu îndrăzneaţă. Îşi puse picioarele afară din pat şi se ridică pe podea.

— Am de gând să văd despre ce e vorba, zise ea. Toată lumea e în pat şi nu-mi pasă de doamna Medlock, nu-mi pasă!

Era o lumânare lângă ea. O luă şi ieşi uşor din cameră. Coridorul părea foarte lung şi întunecat, dar era prea agitată ca să-i pese de asta. A crezut că îşi va aminti colţurile pe care va trebui să le ocolească pentru a găsi coridorul scurt cu uşa acoperită cu tapiţerie – cea prin care trecuse doamna Medlock în ziua în care se rătăcise. Sunetul venea din acel pasaj, aşa că înaintă cu lumina ei slabă, aproape simţind calea, cu inima bătându-i atât de tare, încât îşi imagină că o auzea. Plânsetul leşinat din depărtare continuă şi o conduse. Uneori se oprea pentru un moment, după care începea din nou. Era acesta colţul potrivit de ocolit? Se opri şi se gândi. Da, era. În jos, pe acest pasaj şi apoi la stânga şi apoi în sus două trepte largi şi apoi iar la dreapta. Da, acolo era uşa tapiţată.

O deschise foarte uşor şi o închise în urma ei. Stătea pe coridor şi putea să audă plânsetul limpede, deşi nu era tare. Era de cealaltă parte a zidului din partea ei dreaptă şi la câţiva yarzi mai încolo era o uşă. Acel cineva plângea în acea cameră şi era chiar cineva tânăr.

Aşa că se duse la uşă şi o deschise. Se afla în cameră!

Era o cameră mare, cu mobilă veche şi frumoasă. Era un foc mic ce strălucea palid în vatră şi o lumină de noapte ce ardea lângă un pat sculptat, cu patru picioare, peste care atârna un brocart. Pe pat era întins un băiat, plângând frământat.

Mary se întrebă dacă era într-un loc adevărat sau dacă adormise şi visa fără să ştie.

Băiatul avea o faţă ascuţită, delicată, de culoarea fildeşului şi părea să aibă ochi prea mari pentru ea. Avea, de asemenea mult păr care se rostogolea peste frunte în bucle grele şi-i făcea faţa subţire să pară mai mică. Părea ca un băiat ce fusese bolnav, dar plângea mai mult ca şi cum era obosit şi nervos, decât ca şi cum ar fi în suferinţă.

Mary stătea aproape de uşă cu lumânarea în mână, ţinându-şi respiraţia. Apoi se furişă prin cameră şi când ajunse mai aproape, lumina atrase atenţia băiatului şi îşi întoarse capul de pe pernă şi se holbă la ea, ochii lui cenuşii deschizându-se atât de larg încât păreau imenşi.

— Cine eşti? zise el în cele din urmă într-o şoaptă semi-speriată. Eşti o fantomă?

— Nu, nu sunt, răspunse Mary, propria ei şoaptă sunând semi-speriată. Tu eşti?

El s-a holbat şi s-a holbat şi s-a tot holbat. Mary nu se putu abţine să nu observe ce ochi ciudaţi avea. Erau de un gri agat şi păreau prea mari pentru faţa lui, deoarece aveau gene negre peste tot în jurul lor.

— Nu, replică el după ce a aşteptat un moment. Eu sunt Colin.

— Cine-i Colin? bâigui ea.

— Eu sunt Colin Craven. Tu cine eşti?

— Eu sunt Mary Lennox. Domnul Craven e unchiul meu.

— El este tatăl meu, zise băiatul.

— Tatăl tău! zise Mary uimită. Nimeni nu mi-a spus că are un băiat! De ce nu mi-au spus?

— Vino aici, zise el, menţinându-şi încă ochii lui ciudaţi fixaţi pe ea, cu o expresie neliniştită.

Veni aproape de pat şi el îşi întinse mâna, atingând-o.

— Eşti de-adevăratelea, nu? zise el. Am deseori nişte vise atât de reale. Ai putea fi unul dintre ele.

Mary îşi trăsese pe ea un capot din lână înainte de a-şi părăsi camera. Puse o bucată din el între degetele lui.

— Freacă asta şi vezi cât e de gros şi cald, zise ea. Te voi pişca un pic dacă vrei să-ţi arăt cât sunt de reală. Pentru o clipă am crezut că şi tu ai putea să fii un vis.

— De unde ai venit? întrebă el.

— Din camera mea. Vântul vuia, aşa că nu am putut adormi şi am auzit pe cineva plângând şi am vrut să aflu cine era. De ce plângeai?

— Pentru că nici eu nu puteam adormi şi mă durea capul. Spune-mi iar numele tău.

— Mary Lennox. Nu ţi-a spus nimeni că am venit să locuiesc aici?

Încă se mai juca cu tivul capotului, dar începu să pară un pic mai încrezător în realitatea ei.

— Nu, răspunse el. Nu au îndrăznit.

— De ce? întrebă Mary.

— Pentru că aşa sunt eu întotdeauna, bolnăvicios şi nevoit să stau întins. Tatăl meu nu dă voie oamenilor să-mi vorbească. Servitorilor nu le este permis să vorbească despre mine. Dacă voi trăi, s-ar putea să fiu un

cocoşat, dar nu voi trăi. Tatăl meu urăşte să se gândească la faptul că aş putea fi ca el.

— Oh, ce casă ciudată mai e şi asta! zise Mary. Ce casă ciudată! Totul e un fel de secret. Camerele sunt încuiate şi grădinile sunt încuiate – şi tu! Tu ai fost închis?

— Nu. Stau în camera asta pentru că nu vreau să fiu mutat din ea. Mă oboseşte prea mult.

— Tatăl tău vine să te vadă? se aventură Mary.

— Câteodată. De obicei când dorm. Nu vrea să mă vadă.

— De ce? Mary nu se putu abţine să nu întrebe din nou.

Un fel de umbră mânioasă traversă faţa băiatului.

— Mama mea a murit când eu m-am născut şi îl face să se simtă mizerabil când se uită la mine. Crede că nu ştiu, dar am auzit oamenii vorbind. Aproape că mă urăşte.

— Urăşte grădina pentru că ea a murit, zise Mary vorbindu-şi sieşi pe jumătate.

— Ce grădină? întrebă el.

— Oh! doar... doar o grădină care-i plăcea ei, bâigui Mary. Eşti aici dintotdeauna?

— Aproape dintotdeauna. Uneori am fost dus în unele locuri la mare, dar nu stau pentru că oamenii se holbează la mine. Obişnuiam să port un lucru din fier ca să-mi ţin spatele drept, dar un mare doctor a venit din Londra să mă vadă şi a spus că era caraghios.

Le-a spus să îl scoată şi să mă ţină afară la aer proaspăt. Urăsc aerul proaspăt şi nu vreau să ies afară.

— Nici eu nu vroiam când am ajuns aici, pentru prima dată, zise Mary. De ce te uiţi la mine aşa?

— Datorită viselor care sunt atât de reale, răspunse el oarecum agitat. Uneori, când îmi deschid ochii, nu-mi vine să cred că sunt treaz.

— Suntem amândoi treji, zise Mary.

Aruncă o privire prin camera cu tavanul ei înalt şi colţuri umbroase şi lumină palidă a focului.

— Chiar pare ca un vis şi e miezul nopţii. Toată lumea din casă doarme, toată lumea în afară de noi. Suntem complet treji.

— Nu vreau să fie un vis, zise băiatul neliniştit.

Mary se gândi brusc la ceva.

— Dacă nu-ţi place să te vadă oamenii, începu ea, vrei să plec?

Încă mai ţinea tivul capotului şi îl trase un pic.

— Nu, zise el. Aş fi fost sigur că eşti un vis dacă ai fi plecat. Dacă eşti reală, stai jos pe taburetul ăla şi vorbeşte. Vreau să aud ceva despre tine.

Mary îşi puse lumânarea pe masă, aproape de pat, şi se aşeză pe perna taburetului.

Nu vroia deloc să plece. Dorea să stea în camera misterioasă, ascunsă din drum şi să discute cu băiatul misterios.

— Ce vrei să-ţi spun? zise ea.

Vroia să ştie de când era la Misselthwaite, vroia să ştie pe ce coridor era camera ei, vroia să ştie ce a făcut, dacă îi displăcea câmpia aşa cum îi displăcea lui, unde locuise înainte de a veni în Yorkshire. Ea îi răspunse la toate aceste întrebări şi la multe altele, iar el se întinse pe perna lui şi asculta. O făcu să-i spună o grămadă despre India şi despre călătoria ei peste ocean. Ea a aflat că, datorită faptului că era invalid, nu învăţase lucrurile la fel cum învăţaseră ceilalţi copii. Una dintre asistentele lui îl învăţase să citească pe când era chiar mic şi citea şi se uita întotdeauna la poze din cărţi minunate.

Deşi tatăl lui îl vedea rar când era treaz, i s-au dat tot felul de lucruri minunate cu care să se amuze. Oricum, nu părea niciodată să se fi amuzat. Putea să aibă orice îşi dorea şi nu era niciodată obligat să facă ceva ce nu îi plăcea.

— Toată lumea e obligată să facă ceea ce mă mulţumeşte, zise el indiferent.

Devin bolnav dacă mă supăr. Nimeni nu crede că voi trăi ca să cresc.

A spus-o ca şi cum era atât de obişnuit cu ideea, încât încetase să-i mai pese vreun pic. Părea că-i place vocea lui Mary. Pe măsură ce ea vorbea, el o asculta într-un fel monoton şi interesat. O dată sau de două ori ea se întrebă dacă nu ajungea treptat să moţăie.

Dar, la sfârşit, îi puse o întrebare, ce deschise un subiect nou.

— Ce vârstă ai? întrebă el.

— Am zece ani, răspunse Mary, uitându-se pentru moment, şi atât ai şi tu.

— De unde ştii? întrebă el cu o voce surprinsă.

— Pentru că atunci când te-ai născut, poarta grădinii a fost încuiată şi cheia îngropată. Şi e încuiată de zece ani.

Colin se ridică pe jumătate, întorcându-se către ea, sprijinindu-se pe coate.

— Ce poartă de grădină a fost închisă? Cine a făcut asta? Unde a fost îngropată cheia? exclamă el ca şi cum ar fi brusc foarte interesat.

— A fost... a fost grădina pe care domnul Craven o urăşte, zise Mary nervoasă. A încuiat poarta. Nimeni, nimeni nu a ştiut unde a îngropat cheia.

— Ce fel de grădină e? insistă Colin dornic.

— Nimănui nu i-a fost permis să intre timp de zece ani, fu răspunsul prudent al lui Mary.

Dar era prea târziu să fie prudentă. El era prea mult ca ea. Nici el nu avea la ce să se gândească şi ideea unei grădini ascunse îl atrăsese aşa cum o atrăsese pe ea. Puse întrebare după întrebare. Unde era? Nu căutase niciodată poarta? Nu întrebase niciodată grădinarii?

— Nu vor să vorbească despre ea, zise Mary. Cred că li s-a spus să nu răspundă la întrebări.

— Îi voi face eu să răspundă, zise Colin.

— Ai putea? se bâlbâi Mary, începând să se simtă înfricoşată.

„Dacă ar putea să facă oamenii să răspundă la întrebări, cine ştie ce s-ar întâmpla!”

— Toată lumea e obligată să mă mulţumească. Ţi-am spus, zise el. Dacă voi trăi vreodată, acest loc îmi va aparţine. Ei toţi ştiu asta. Îi voi face să-mi spună.

Mary nu ştiuse că ea însăşi fusese răsfăţată, dar putea să vadă destul de evident că acest băiat misterios fusese. El credea că lumea întreagă îi aparţinea. Cât de deosebit era şi cât de calm vorbea de faptul că nu va trăi.

— Crezi că nu vei trăi? întrebă ea, pe de o parte fiindcă era curioasă şi pe de altă parte în speranţa că-l va face să uite de grădină.

— Presupun că nu, răspunse el la fel de indiferent precum vorbise înainte. Încă de când îmi aduc aminte totul, am auzit oamenii spunând că nu. La început au crezut că sunt prea mic să înţeleg şi acum cred că nu aud. Dar aud. Doctorul este vărul tatălui meu. E destul de sărac şi dacă mor va moşteni Misselthwaite când va muri şi tata. Nu ar trebui să mă gândesc că nu vrea să trăiesc.

— Tu vrei să trăieşti? întrebă Mary.

— Nu, răspunse el, într-un mod nervos şi obosit. Dar nu vreau să mor. Când sunt bolnav mă întind aici şi mă gândesc la asta până plâng şi plâng.

— Te-am auzi plângând de trei ori, zise Mary, dar nu am ştiut cine e. De asta plângeai? a făcut aşa pentru că vroia să uite grădina.

— Îndrăznesc să spun, răspunse el. Hai să vorbim de altceva. Spune-mi de grădină. Nu vrei să o vezi?

— Ba da, răspunse Mary cu o voce joasă.

— Eu vreau, continuă el insistent. Nu cred că mi-am dorit să văd ceva înainte, dar vreau să văd grădina aceea. Vreau să fie dezgropată cheia.

Vreau să se descuie uşa. Le-aş spune să mă ia acolo în scaunul meu. Asta ar însemna să iau aer proaspăt. Îi voi face să deschidă uşa.

Devenise chiar entuziasmat şi ochii lui ciudaţi începură să strălucească precum stelele şi să pară mai imenşi ca niciodată.

— Trebuie să-mi facă pe plac, zise el. Îi voi face să mă ducă acolo şi te voi lua şi pe tine.

Mâinile lui Mary se frământară. Totul ar fi stricat, totul! Dickon nu s-ar mai întoarce niciodată. Nu s-ar mai simţi ca un sturz cu un cuib bine ascuns.

— Oh, nu, nu, nu, nu fă asta! strigă ea.

Se holbă la ea ca şi cum crezu că înnebunise!

— De ce? exclamă el. Ai spus că vrei să o vezi.

— Vreau, răspunse aproape cu un nod în gât, dar dacă îi faci să deschidă poarta şi să te ducă înăuntru nu va mai fi secret.

Se aplecă şi mai în faţă.

— Un secret, zise el. Ce vrei să zici? Spune-mi.

Cuvintele lui Mary aproape că se ciocneau unul de altul.

— Vezi tu... vezi tu, gâfâi ea, dacă nimeni nu ştie în afară de noi... dacă era o poartă ascunsă undeva sub iederă... dacă era... şi am putea să o găsim şi dacă ne-am putea strecura prin ea împreună şi am închide-o în urma noastră şi nimeni n-ar şti că este cineva înăuntru şi am numi-o grădina noastră şi ne-am preface că... că suntem sturzi din Misselthwaite şi e cuibul nostru şi dacă ne-am juca acolo aproape în fiecare zi şi am săpa şi am planta seminţe şi am face-o să devină vie...

— E moartă? o întrerupse el.

— În curând va fi dacă nimeni nu are grijă de ea, continuă ea. Bulbii vor supravieţui, dar trandafirii...

O opri iar neliniştit cum era şi ea.

— Ce sunt bulbii? întrebă repede.

— Sunt narcise galbene, şi crini, şi ghiocei. Lucrează în pământ acum, împingând puncte verde-deschis, pentru că vine primăvara.

— Vine primăvara? zise el. Cum e? Nu o vezi în camere dacă eşti bolnav.

— Este atunci când soarele străluceşte peste ploaie şi când ploaia cade peste razele de soare şi lucrurile împing şi lucrează sub pământ, zise Mary. Dacă grădina ar fi un secret şi am putea să intrăm în ea, am putea să privim lucrurile cum cresc din ce în ce mai mari în fiecare zi şi am vedea câţi trandafiri sunt vii. Nu înţelegi? Oh, nu înţelegi cât de bine ar fi dacă ar fi un secret?

Se trânti înapoi pe pernă şi stătu întins acolo cu o expresie ciudată a feţei.

— Eu nu am avut niciodată un secret, zise el, cu excepţia celui că nu voi trăi să cresc mare. Ei nu ştiu că eu ştiu asta, aşa că este un fel de secret. Dar îmi place ăsta mai mult.

— Dacă n-o să-i faci să te ducă la grădină, pledă Mary, poate că... sunt aproape sigură că pot să aflu cum să intru, uneori. Şi apoi... dacă doctorul tău vrea să ieşi în scaunul tău şi dacă poţi să faci tot timpul ce vrei să faci, poate... poate că am găsi un băiat care să te împingă şi am putea merge singuri şi ar fi tot timpul o grădină secretă.

— Mi-ar plăcea asta, zise el foarte încet, cu ochii visători. Mi-ar plăcea asta. Nu m-ar deranja aerul proaspăt într-o grădină secretă.

Mary începu să-şi redobândească respiraţia şi se simţea mai sigură pentru că ideea de a păstra secretul părea să-l mulţumească. Se simţi aproape sigură că dacă va continua să vorbească şi ar putea să-l facă să-şi imagineze grădina aşa cum făcuse ea, i-ar plăcea atât de mult încât nu ar putea suporta să se gândească la faptul că toată lumea ar umbla pe-acolo.

— Îţi voi spune cum cred eu că va fi, dacă am putea intra, zise ea. A fost închisă de atâta timp, încât poate că lucrurile au crescut în dezordine.

Stătea întins destul de liniştit şi asculta în timp ce ea continua să vorbească despre trandafirii ce s-ar fi căţărat din copac în copac şi ar atârna, despre grămezile de păsări care şi-ar fi construit cuiburile acolo, pentru că era aşa de sigur. Şi apoi îi spuse despre prihor şi despre Ben Weatherstaff. Era atât de mult de povestit despre prihor şi era atât de uşor să vorbească despre el încât încetase să-i mai fie frică. Prihorul îl mulţumi

atât de mult, încât zâmbi până când păru aproape frumos. La început Mary crezu că el era chiar mai simplu decât ea, cu ochii lui mari şi cârlionţii grei de păr.

— Nu ştiam că păsările pot fi aşa, zise el. Dar dacă stai într-o cameră nu vezi niciodată lucruri. Ce de lucruri cunoşti! Simt ca şi cum ai fost în interiorul grădinii.

Nu ştia ce să spună, aşa că nu a zis nimic. Evident că el nu aştepta un răspuns şi în următoarea clipă îi făcu o surpriză.

— Te voi lăsa să te uiţi la ceva, zise el. Vezi cortina aia trandafirie din mătase care atârnă de perete, peste şemineu?

Mary nu o observase înainte, dar se uită în sus şi o văzu. Era o cortină din mătase fină, atârnând peste ceea ce părea să fie o poză.

— Da, răspunse ea.

— E o funie care atârnă lângă ea, zise Colin. Du-te şi trage-o.

Mary se ridică, surprinsă, şi găsi funia. Când o trase, cortina din mătase alunecă pe inele şi când alunecă, descoperi un tablou. Era poza unei fete cu o faţă zâmbitoare. Avea un păr strălucitor, legat cu o panglică albastră, iar ochii ei veseli şi drăguţi erau exact ca ochii trişti ai lui Colin, de un gri agat şi părând de două ori mai mari decât erau în realitate datorită genelor negre din jurul lor.

— Ea este mama mea, zise Colin, plângându-se. Nu înţeleg de ce a murit. Uneori o urăsc pentru chestia asta.

— Cât de ciudat! zise Mary.

— Dacă ar fi trăit cred că nu aş fi fost bolnav tot timpul, mormăi el. Îndrăznesc să spun că aş fi trăit şi eu. Şi tatăl meu nu ar fi urât să se uite la mine. Îndrăznesc să spun că aş fi avut un spate puternic. Trage cortina la loc.

Mary făcu aşa cum i se spuse şi se întoarse la taburetul ei.

— Este mult mai drăguţă decât tine, zise ea, dar ochii ei sunt exact ca ai tăi, cel puţin au aceeaşi formă şi culoare. De ce este cortina trasă peste ea?

Se mişcă jenat.

— Eu i-am pus să facă asta, zise el. Uneori nu îmi place să o văd cum se uită la mine. Zâmbeşte prea mult când sunt bolnav şi nenorocit. În afară de asta e a mea şi nu vreau ca toată lumea să o vadă.

Fură câteva clipe de tăcere după care Mary vorbi.

— Ce ar face doamna Medlock dacă ar afla că am fost aici? întrebă ea.

— Ar face cum i-aş spune eu, răspunse el. Şi i-aş spune că vreau să vii aici în fiecare zi şi să vorbeşti cu mine. Mă bucur că ai venit.

— Şi eu, zise Mary. Voi veni cât pot de des, dar... ezită ea, va trebui să caut poarta grădinii în fiecare zi.

— Da, trebuie, zise Colin, şi îmi vei putea povesti după aceea.

Stătea întins gândindu-se pentru câteva minute, aşa cum mai făcuse înainte, după care vorbi iar.

— Cred că vei fi şi tu un secret, zise el. Nu le voi spune până când nu află. Pot să trimit tot timpul asistenta afară din cameră şi să spun că vreau să fiu singur. O ştii pe Martha?

— Da, o cunosc foarte bine, zise Mary. Mă aşteaptă tot timpul.

Îşi înclină capul spre coridorul de afară.

— Ea e cea care doarme în cealaltă cameră. Asistenta a plecat ieri ca să stea cu sora ei toată noaptea şi întotdeauna o pune pe Martha să aibă grijă de mine când vrea să iasă afară. Martha o să-ţi spună când să vii aici.

Acum Mary înţelesese privirea îngrijorată a Marthei când pusese întrebări cu privire la plânset.

— Martha a ştiut de tine tot timpul? zise ea.

— Da, adesea mă îngrijeşte. Asistentei îi place să plece de lângă mine şi atunci vine Martha.

— Stau aici de mult timp, zise Mary. Să plec? Ochii tăi par somnolenţi.

— Mi-aş dori să mă culc înainte de a mă părăsi, zise el cam timid.

— Închide-ţi ochii, zise Mary, trăgându-şi taburetul mai aproape, şi voi face ceea ce obişnuia *Ayah* a mea să facă în India. O să-ţi bat uşor palma şi o să cânt ceva încet.

— Poate că o să-mi placă, zise el adormit.

Cumva îi era milă de el şi nu vroia să-l lase treaz, aşa că se aplecă peste pat şi începu să-i lovească mâna şi să-i cânte o melodie foarte uşoară, religioasă, în Hindustani.

— Asta e drăguţ, zise el mai adormit.

Continuă să cânte şi să-i lovească palma, dar când se uită la el din nou, genele lui negre stăteau întinse aproape de obrajii lui, căci ochii lui erau închişi, iar el adormise repede.

Aşa că se ridică încet, îşi luă lumânarea şi se furişă, fără să facă vreun zgomot.

CAPITOLUL XIV

Un rajah tânăr

Câmpia era ascunsă în ceaţă când se ivi dimineaţa şi ploaia nu încetase să cadă.

Nu putea ieşi afară. Martha fu atât de ocupată, încât Mary nu avu niciun prilej să vorbească cu ea, dar după-amiază o rugă să vină şi să stea cu ea în camera copiilor. Veni, aducând ciorapii la care cosea întotdeauna atunci când nu făcea nimic altceva.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă imediat ce se aşezară. Pari ca şi cum ai avea ceva de spus.

— Am. Am aflat ce era cu plânsetul, zise Mary.

Martha lăsă ciorapul să-i cadă pe genunchi şi se holbă la ea cu ochi speriaţi.

— Nu se poate! exclamă ea. Niciodată!

— L-am auzit în noapte, continuă Mary. M-am sculat şi m-am dus să văd de unde venea. Era Colin. L-am găsit.

Faţa Marthei deveni roşie de spaimă.

— Eh! Domnişoară Mary ! zise pe jumătate plângând. Nu trebuia să faci asta, nu trebuia! Mă vei băga în încurcături. Nu ţi-am spus nimic despre el, dar mă vei băga în încurcătură. O să-mi pierd slujba şi ce-o să-mi facă mama!

— N-o să-ţi pierzi slujba, zise Mary. S-a bucurat că am venit. Am vorbit şi am tot vorbit şi a zis că s-a bucurat că am venit.

— S-a bucurat? strigă Martha. Eşti sigură? Nu ştii cum e când îl supără ceva. E un băiat destul de mare ca să plângă ca un sugar, dar când e în crize strigă numai ca să ne sperie. Ştie că nu am îndrăzni să nu-l ascultăm.

— Nu era supărat, zise Mary. L-am întrebat dacă ar trebui să plec şi m-a făcut să stau. Mi-a pus întrebări şi am stat pe un taburet înalt şi i-am vorbit despre India şi despre prihor şi grădini. Nu mi-a dat voie să plec. M-a lăsat să văd poza mamei sale. Înainte de a pleca, i-am cântat să adoarmă.

Martha gâfâi cu uimire.

— De-abia te cred! protestă ea. Este ca şi cum ai intra în gura leului. Dacă ar fi fost aşa cum e de cele mai multe ori, s-ar fi aruncat într-una din crizele lui şi ar fi trezit toată casa. Nu lasă străinii să se uite la el.

— M-a lăsat să mă uit la el. M-am uitat la el tot timpul şi el s-a uitat la mine. Ne-am holbat! zise Mary.

— Nu ştiu ce să fac! plânse Martha agitată. Dacă doamna Medlock află, va crede că am încălcat poruncile şi ţi-am spus şi atunci îmi voi face bagajele şi mă voi întoarce la mama.

— Nu îi va spune doamnei Medlock nimic, încă. E un fel de secret, pentru început, zise Mary, fermă. Şi a zis că toată lumea e obligată să facă cum vrea el.

— Da, e destul de adevărat, copil rău ce eşti! suspină Martha, ştergându-şi fruntea cu şorţul.

— A zis că şi doamna Medlock trebuie. Şi vrea să mă duc să vorbesc cu el în fiecare zi.

Iar tu îmi vei spune când vrea.

— Eu! zise Martha, îmi voi pierde slujba, sigur mi-o voi pierde!

— N-ai cum dacă faci ceea ce vrea el şi toată lumea trebuie să-l asculte, argumentă Mary.

— Vrei să spui, plânse Mary cu ochii larg deschişi, că s-a purtat frumos cu tine!

— Cred că aproape m-a plăcut, răspunse Mary.

— Atunci înseamnă că l-ai vrăjit! decise Martha, trăgând o gură mare de aer.

— Vrei să spui magie? întrebă Mary. Am auzit de magie în India, dar nu pot să o practic. Am fost doar în camera lui şi am fost atât de uimită să-l văd, încât am stat şi m-am holbat. Şi apoi s-a întors şi s-a holbat el la

mine. A crezut că eram o fantomă sau un vis şi eu am crezut că poate el este. Şi a fost atât de ciudat fiind acolo singuri, împreună, în mijlocul nopţii şi neştiind nimic unul despre altul. Am început să ne punem întrebări. Şi când l-am întrebat dacă trebuie să plec, a zis că nu.

— Lumea se apropie de sfârşit! bolborosi Martha.

— Care e problema lui? întrebă Mary.

— Nimeni nu ştie cu siguranţă, zise Martha. Domnul Craven parcă înnebunise atunci când s-a născut. Doctorii au crezut că va trebui să se interneze într-un azil. A fost pentru că a murit doamna Craven, aşa cum ţi-am spus. N-a vrut să vadă copilul. Era mânios şi zicea că va fi un alt cocoşat ca el şi că mai bine ar muri.

— Colin este cocoşat? întrebă Mary. Nu arăta a fi.

— Deocamdată nu este, zise Martha. Dar a început să se dezvolte greşit. Mama a spus că era destul necaz şi furie în casă cât să dezvolte orice copil greşit. Le era teamă că spatele lui e slab şi au avut întotdeauna grijă de el – ţinându-l întins şi nelăsându-l să meargă.

O dată l-au făcut să poarte o scoabă, dar îl necăjea şi s-a îmbolnăvit de-a dreptul. Apoi a venit să-l vadă un doctor mare şi le-au spus să o scoată. A vorbit cu celălalt doctor destul de dur, într-o manieră politicoasă, însă. A zis că a fost prea multă medicină în joc şi l-au lăsat prea mult să facă ce vrea.

— Cred că este un băiat foarte răsfăţat, zise Mary.

— E cel mai rău din câţi au fost! zise Martha. Nu spun că n-a fost bolnav un pic. A tuşit şi a fost răcit şi de două sau trei ori era să moară. O dată a avut febră reumatică şi o dată a avut febră tifoidă. Eh! Doamna Medlock chiar s-a speriat atunci. El delira şi doamna Medlock vorbea cu asistenta, crezând că el nu ştie nimic şi a zis: *„De data asta sigur va muri şi e cel mai bun lucru, pentru el şi pentru toată lumea.”* S-a uitat la el şi era acolo, cu ochii lui mari, deschişi, holbându-se la ea, la fel de sensibil pe cât era ea. Nu a ştiut ce se întâmplase, dar el s-a holbat la ea şi a zis: *„Dă-mi nişte apă şi nu mai vorbi.”*

— Crezi că va muri? întrebă Mary.

— Mama spune că nu e niciun motiv pentru care orice copil care trăieşte să nu respire aer proaspăt şi să nu facă altceva decât să stea întins pe spate şi să citească nişte cărţi desenate şi să ia medicamente. E slăbit şi urăşte deranjul de a fi scos afară, răceşte atât de uşor încât el spune că-l îmbolnăveşte.

Mary s-a aşezat şi s-a uitat la foc.

— Mă întreb, zise ea încet, dacă nu i-ar face bine să se ducă într-o grădină şi să se uite cum cresc lucrurile. Mie mi-a făcut bine.

— Unul dintre cele mai grave atacuri pe care le-a avut vreodată, zise Martha, a fost când l-au dus la trandafirii de lângă fântână. Citise într-un ziar despre cum oamenii aveau ceva ce el numea răceală de trandafiri şi a început să strănute şi a zis că s-a molipsit şi el.

După aceea, un grădinar nou, care nu cunoştea regulile, a trecut pe acolo şi s-a uitat curios la el. A făcut o criză şi a zis că s-a uitat la el, pentru că

urma să fie un cocoşat. A plâns până a făcut febră şi a fost bolnav toată noaptea.

— Dacă se enervează vreodată pe mine, nu mă voi mai duce niciodată să-l văd, zise Mary.

— Te vei duce dacă va dori, zise Martha. Ai putea să ştii asta de la început.

Imediat după aceea sună un clopoţel şi îşi strânse tricotajul.

— Îndrăznesc să spun că asistenta vrea să stau cu el un pic, zise ea. Sper că e într-o pasă bună.

A ieşit din cameră pentru zece minute şi apoi s-a întors cu o expresie nedumerită pe faţă.

— Ei bine, l-ai fermecat, zise ea. Stă pe canapea cu cartea lui de poze. I-a spus asistentei să plece până la ora şase. Eu aşteptam în camera de alături. În clipa când a plecat, m-a chemat şi mi-a spus: *„Vreau ca Mary Lennox să vină şi să vorbească cu mine şi ţine minte că nu ai voie să spui nimănui. Mai bine te-ai duce cât de repede poţi.”*

Mary era chiar dornică să se ducă repede. Nu vroia să-l vadă pe Colin la fel de mult, precum vroia să-l vadă pe Dickon, dar vroia totuşi foarte mult să-l vadă.

Era un foc mare în vatră când a intrat în camera lui şi la lumina zilei a văzut că era cu adevărat o cameră frumoasă. Erau culori frumoase pe

covoare, carpete şi tablouri. Erau cărţi pe pereţi, care o făceau să arate strălucitoare şi confortabilă, chiar în ciuda ploii şi a cerului cenuşiu. Colin arăta, mai degrabă, el însuşi ca o poză. Era îmbrăcat cu un halat din catifea şi stătea rezemat pe o pernă mare de brocart. Avea câte o pată roşie pe fiecare obraz.

— Intră, zise el. M-am gândit toată dimineaţa la tine.

— Şi eu m-am gândit la tine, răspunse Mary. Nu ştii cât e de speriată Martha.

Spuse că doamna Medlock va crede că mi-a spus despre tine şi va fi trimisă înapoi.

Se încruntă.

— Du-te şi spune-i să vină aici, zise el. E în camera de alături.

Mary se duse şi o aduse înapoi. Biata Martha tremura. Colin încă mai era încruntat.

— Trebuie să faci ce-mi place sau nu? întrebă el.

— Trebuie să fac ce vă place, domnule, se bâlbâi Martha, devenind roşie.

— Trebuie Medlock să facă ce-mi place?

— Toată lumea trebuie, domnule, zise Martha.

— Păi, atunci, dacă eu îţi ordon să o aduci pe domnişoara Mary la mine, cum poate Medlock să te dea afară dacă află?

— Vă rog, domnule, n-o lăsaţi, se rugă Martha.

— O dau afară dacă îndrăzneşte să spună ceva despre un asemenea lucru, zise domnul Craven, cu măreţie. Nu i-ar plăcea asta, pot să-ţi spun.

— Vă mulţumesc, domnule, zise ea făcând o reverenţă scurtă, vreau să-mi fac datoria, domnule.

— Ceea ce vreau eu e datoria ta, zise Colin şi mai măreţ. Voi avea grijă de tine.

Acum, pleacă.

Când uşa se închise după Martha, Colin o găsi pe domnişoara Mary holbându-se la el ca şi cum ar fi pus-o pe gânduri.

— De ce te uiţi aşa la mine? o întrebă el. La ce te gândeşti?

— Mă gândesc la două lucruri.

— Care sunt? Stai jos şi spune-mi.

— Ăsta-i primul, zise Mary aşezându-se pe taburetul mare. Odată, în India, am văzut un băiat, care era un rajah. Avea rubine şi smaralde şi diamante peste tot pe el. Vorbea oamenilor exact aşa cum i-ai vorbit tu Marthei. Toată lumea trebuia să facă tot ce le spunea – imediat. Cred că ar fi fost omorâţi, dacă n-ar fi făcut.

— Curând o să te fac să-mi spui şi despre rajahi, zise el, dar mai întâi spune-mi care era cel de-al doilea lucru.

— Mă gândeam, zise Mary, cât eşti de diferit faţă de Dickon.

— Cine-i Dickon? zise el. Ce nume ciudat!

Ar putea să-i spună şi se gândi să-i vorbească despre Dickon, fără să pomenească nimic despre grădina secretă. Îi plăcea să o asculte pe Martha vorbind despre el. În afară de asta, tânjea să vorbească despre el. Părea că-l aduce mai aproape.

— Este fratele Marthei. Are doisprezece ani, explică ea. Nu e ca nimeni în lume.

Poate fermeca vulpi şi veveriţe şi păsări, aşa cum băştinaşii din India farmecă şerpi. Cântă o melodie foarte blândă la un fluier şi ele vin să-l asculte.

Erau nişte cărţi mari pe o masă lângă el şi brusc trase una spre el.

— În asta e poza unui îmblânzitor de şerpi, exclamă el. Vino şi uită-te.

Era o carte frumoasă cu ilustraţii colorate superbe. El se opri la una dintre ele.

— Poate să facă asta? întrebă el dornic.

— El cântă la fluier şi ele ascultă, explică Mary. Dar nu o numeşte magie. Spune că se întâmplă aşa, pentru că trăieşte foarte mult pe câmpie şi le ştie manierele. Spune că se simte câteodată ca şi cum el însuşi ar fi un iepure sau o pasăre, atât de mult le place. Cred că i-a pus prihorului întrebări. A părut ca şi cum ar fi vorbit unul cu celălalt, în ciripituri blânde.

Colin se întinse pe perna lui şi ochii lui se făceau din ce în ce mai mari, iar petele de pe obrajii lui ardeau.

— Spune-mi mai multe despre el, zise el.

— Ştie totul despre ouă şi cuiburi, continuă Mary. Ştie unde trăiesc vulpile şi bursucii şi vidrele. Le ţine secret, pentru ca ceilalţi băieţi să nu le găsească vizuinile şi să le sperie. Ştie despre tot ce creşte sau trăieşte pe câmpie.

— Îi place câmpia? zise Colin. Cum poate, când e un loc atât de mare, pustiu şi trist?

— E cel mai frumos loc, protestă Mary. Mii de lucruri frumoase cresc pe ea şi sunt mii de creaturi mici, toate ocupate să-şi construiască cuiburi şi să-şi facă gropi sau vizuini, şi să ciripească sau să cânte sau să chiţăie una la alta. Sunt atât de ocupate şi se distrează atât de mult sub pământ sau în copaci sau vuietoare. E lumea lor!

— De unde ştii toate astea? zise Colin, întorcându-se pe cot ca să se uite la ea.

— Nu am fost nici măcar o dată acolo, pe cuvânt, zise Mary, amintindu-şi brusc.

Am mers doar noaptea cu trăsura prin ea. Am crezut că e înfiorătoare. Prima dată, mi-a spus Martha despre ea şi apoi Dickon. Când vorbeşte Dickon despre ea, simţi că vezi şi auzi lucruri ca şi cum ai sta în vuietoare, cu soarele strălucind şi mirosind a miere. Peste tot plin de albine şi fluturi.

— Nu vezi niciodată nimic dacă eşti bolnav, zise Colin neliniştit.

Părea asemenea unei persoane ce ascultă un sunet nou de la distanţă şi se întreabă ce e.

— N-ai cum dacă stai într-o cameră, zise Mary.

— N-aş putea să mă duc pe câmpie, zise el pe un ton plin de resentiment.

Mary nu vorbi pentru o clipă şi apoi spuse ceva îndrăzneţ.

— Ai putea – câteodată...

Se mişcă brusc, uimit.

— Să mă duc pe câmpie! Cum aş putea? Urmează să mor.

— De unde ştii? zise Mary necompătimitoare.

Nu-i plăcea felul pe care-l avea de a vorbi despre moarte. Nu se simţea foarte compătimitoare. Se simţea ca şi cum el aproape că se lăuda cu chestia asta.

— Oh, am auzit-o de când îmi aduc aminte, răspunse el nervos. Ei vorbesc întotdeauna în şoaptă despre asta şi cred că nu observ. Şi ei şi-ar dori...

Domnişoara Mary se simţi contrariată. Îşi strânse buzele.

— Dacă ei şi-ar dori ca eu să vreau, zise ea, eu n-aş vrea. Cine şi-ar dori?

— Servitorii – şi bineînţeles dr Craven, pentru că ar obţine Misselthwaite şi ar fi bogat, în loc să fie sărac. N-ar îndrăzni să o spună, dar întotdeauna pare vesel când mi-e rău.

Când am avut febră tifoidă, faţa lui chiar se îngroşase. Cred că şi tatăl meu o doreşte.

— Nu cred că o doreşte, zise Mary destul de insistentă.

Asta îl făcu pe Colin să se întoarcă şi să se uite iar la ea.

— Tu nu? zise el.

Şi apoi se întinse pe perna lui şi stătu liniştit ca şi cum gândea. Şi a fost o linişte destul de lungă. Poate că amândoi gândeau lucruri ciudate, pe care copiii nu le gândesc, de obicei.

— Îmi place de marele doctor din Londra pentru că i-a făcut să-ţi ia chestia aia din fier de pe tine, zise Mary, în cele din urmă. A zis că vei muri?

— Nu.

— Ce a spus?

— Nu a vorbit în şoaptă, răspunse Colin. Poate că ştia că urăsc să se vorbească în şoaptă. L-am auzit spunând chiar tare un lucru. A zis: *„S-ar putea ca băiatul să trăiască dacă s-ar hotărî pentru asta. Faceţi-l să râdă.”* A sunat ca şi cum era într-o dispoziţie bună.

— Îţi spun eu cine poate să te facă să râzi, zise Mary reflectând.

Se simţea ca şi cum vroia ca acest lucru să se definitiveze într-un fel sau altul.

— Cred că Dickon poate. El întotdeauna vorbeşte despre lucruri vii. Nu vorbeşte niciodată despre lucruri moarte sau care sunt bolnave. Întotdeauna se uită pe cer să privească păsările cum zboară, sau se uită jos în pământ să vadă ceva care creşte. Are nişte ochi atât de rotunzi şi

albaştri şi sunt atât de larg deschişi pentru a privi. Şi râde atât de tare cu gura lui largă şi obrajii lui sunt la fel... la fel de roşii ca cireşele.

Îşi trase taburetul mai aproape de canapea şi expresia feţei ei se schimbă la amintirea gurii mari arcuite şi a ochilor largii deschişi.

— Vezi, zise ea. Nu ne lăsa să vorbim despre moarte, nu-mi place. Să vorbim despre viaţă. Să vorbim tot mai mult despre Dickon. Şi după aceea ne vom uita la pozele tale.

A fost cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l spună. Să vorbească despre Dickon însemna să vorbească despre câmpie şi despre casă şi despre cei paisprezece oameni care trăiau în ea sau de cei şaisprezece şilingi pe săptămână şi despre copiii care s-au îngrăşat pe iarba câmpiei, precum poneii sălbatici. Şi despre mama lui Dickon şi coarda care i-a dat-o, şi despre câmpia cu soarele peste ea, şi despre puncte verde-deschis ce ieşeau din gazonul negru. Şi era totul atât de viu, încât Mary a vorbit mai mult decât a vorbit ea vreodată, iar Colin vorbea şi asculta aşa cum nu făcuse niciodată. Au început amândoi să râdă de nimicuri, aşa cum fac de obicei copiii, atunci când sunt fericiţi împreună. Şi au râs în aşa fel, încât la sfârşit făceau zgomot la fel de tare, ca şi cum ar fi fost două creaturi obişnuite, sănătoase şi normale, de zece ani, în locul unei fetiţe aspre şi neiubitoare şi al unui băiat bolnăvicios, care credea că urmează să moară.

S-au simţit atât de bine împreună, încât au uitat de poze şi au uitat de timp. Râdeau chiar zgomotos despre Ben Weatherstaff şi prihorul lui, iar Colin chiar stătea în picioare, ca şi cum ar fi uitat de spatele lui slab, când brusc îşi aminti ceva.

— Ştii că e un lucru la care nu ne-am gândit niciodată, zise el. Suntem verişori.

Părea atât de ciudat că vorbiseră atât de mult şi nu şi-au amintit niciodată lucrul acesta simplu, încât au râs mai mult ca niciodată, pentru că intraseră în dispoziţia de a râde din orice. În mijlocul „petrecerii” uşa se deschise şi înăuntru intrară dr Craven şi doamna Medlock.

Dr Craven efectiv se alarmă, iar doamna Medlock aproape căzu pe spate, pentru că el se lovise accidental de ea.

— Doamne Dumnezeule! exclamă biata doamnă Medlock, cu ochii aproape ieşindu-i din cap. Doamne Dumnezeule!

— Ce-i asta? zise dr Craven, înaintând. Ce înseamnă asta?

Apoi Mary îşi aminti iar de băiatul rajah. Colin răspunse ca şi cum nici alarmarea doctorului, nici teroarea doamnei Medlock nu aveau nici cea mai mică consecinţă. Era la fel de puţin deranjat sau speriat, ca şi cum o pisică şi un câine mai bătrâiori au intrat în cameră.

— Aceasta este verişoara mea, Mary Lennox, zise el. I-am cerut să vină şi să vorbească cu mine. Îmi place de ea. Trebuie să vină şi să vorbească cu mine, ori de câte ori voi trimite după ea.

Dr Craven se întoarse cu reproş către doamna Medlock.

— Oh, domnule, zise ea palpitând. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Nu e niciun servitor aici care ar îndrăzni să vorbească – toţi au ordinele lor.

— Nimeni nu i-a spus nimic, zise Colin. M-a auzit pângând şi m-a găsit singură. mă bucur că a venit. Nu fi caraghioasă, Medlock.

Mary observă că dr Craven nu părea mulţumit, dar era destul de clar că nu îndrăznea să se opună pacientului său. Se aşeză lângă Colin şi-i luă pulsul.

— Mă tem că a fost prea multă tulburare. Tulburarea nu este bună pentru tine, băiete, zise el.

— Ar trebui să fiu tulburat dacă ar sta departe, răspunse Colin, ochii lui începând să arate periculos de strălucitori. Mă simt bine. Ea mă face să mă simt bine. Asistenta va trebui să-i aducă ceaiul ei o dată cu al meu. Vom servi ceaiul împreună.

Doamna Medlock şi dr Craven se uitară unul la altul, într-un fel neliniştit, dar, evident, nu se putea face nimic.

— Chiar arată un pic mai bine, domnule, se aventură doamna Medlock. Dar, regândind problema, arăta mai bine azi-dimineaţă, înainte ca ea să intre în cameră.

— A intrat în cameră ieri noapte. A stat mult timp cu mine. Mi-a cântat un cântec din Hindustani şi m-a făcut să adorm, zise Colin. Mă simţeam mai bine când m-am trezit. Am vrut micul dejun. Îmi vreau ceaiul acum. Zi-i asistentei, Medlock.

Dr Craven nu a stat mult timp. A vorbit cu asistenta pentru câteva minute când a venit în cameră şi i-a spus câteva cuvinte de avertizare lui Colin. Nu trebuia să vorbească prea mult, nu trebuia să uite că e bolnav, nu trebuia să uite că era foarte uşor de obosit. Mary se gândi că părea să fie un număr destul de mare de lucruri nemulţumitoare pe care nu trebuia să le uite.

Colin părea agitat şi îşi ţinu ochii lui ciudaţi cu gene negre fixaţi pe faţa dr Craven.

— Vreau să uit, zise el în cele din urmă. Ea mă face să uit. De aceea o vreau.

Dr Craven nu părea fericit când a părăsit camera. Aruncă o privire enigmatică fetiţei, care stătea pe taburetul mare. Devenise iar un copil rigid şi tăcut de îndată ce el a intrat şi nu a putut să vadă care era atracţia. De fapt, băiatul chiar arăta mai luminos şi suspină chiar greu în timp ce cobora pe coridor.

— Întotdeauna vor să mănânc lucruri atunci când eu nu vreau, zise Colin, în timp ce asistenta aducea nişte ceai şi îl puse pe masă, lângă canapea. Acum, dacă tu vei mânca, voi mânca şi eu. Brioşele alea arată atât de bine şi sunt aşa de calde. Spune-mi de rajahi.

CAPITOLUL XV

Construirea cuibului

După o altă săptămână de ploaie, bolta înaltă a cerului albastru apăru din nou şi soarele care strălucea era aproape arzător. Deşi nu fusese nicio şansă ca să vadă grădina sau pe Dickon, domnişoara Mary se simţea

foarte bine. Săptămâna nu i-a părut lungă. Petrecuse ore întregi, în fiecare zi, împreună cu Colin, în camera lui, vorbind despre rajahi, sau despre grădini, sau despre Dickon, sau despre casa de pe câmpie. S-au uitat peste cărţile şi pozele minunate şi câteodată Mary îi citea anumite lucruri lui Colin şi uneori el îi citea ei puţin. Când era amuzat şi interesat, ea se gândi că abia dacă arăta ca un invalid, cu excepţia faptului că faţa lui era atât de palidă şi stătea tot timpul pe canapea.

— Eşti un copil şiret să tragi cu urechea şi să te dai jos din pat, ca să urmăreşti lucrurile cum ai făcut în noaptea aia, zise o dată doamna Medlock. Dar nu se poate spune că nu a fost ca un fel de binecuvântare pentru majoritatea dintre noi. Nu a mai avut vreun acces de turbare şi nu s-a mai văicărit de când s-a împrietenit cu tine. Asistenta urma să renunţe la el, pentru că îl displăcea atât de mult, dar zice că nu se supără să mai stea, acum, că te duci şi tu cu ea, zise ea râzând un pic.

În discuţiile ei cu Colin, Mary a încercat să fie foarte precaută în legătură cu grădina secretă. Erau anumite lucruri pe care ea vroia să le afle de la el, dar simţi că trebuie să le afle fără să-i pună întrebări directe. În primul rând, pe măsură ce începea să-i placă să fie cu el, vroia să descopere dacă era genul de băiat căruia să-i spui un secret. Nu era nici pe departe ca Dickon, dar era evident atât de încântat de ideea unei grădini de care nimeni nu ştia nimic, încât ea crezu că se poate avea încredere în el. Al doilea lucru pe care vroia să-l afle era acesta: dacă ar fi de încredere – dacă ar fi cu adevărat – n-ar fi posibil să-l ia în grădină fără ca nimeni să afle? Marele doctor spusese că trebuie să respire aer proaspăt şi Colin a zis că nu l-ar deranja aerul proaspăt într-o grădină secretă. Poate, dacă avea parte de foarte mult aer proaspăt şi l-ar cunoaşte pe Dickon şi pe prihor şi ar vedea lucruri crescând, nu s-ar gândi atât de mult la moarte. În ultima vreme, Mary se văzuse de câteva ori în oglindă şi îşi dădu seama că arăta chiar diferită faţă de copilul pe care-l văzuse atunci când venise din India. Acest copil arăta mai drăguţ. Până şi Martha văzu o schimbare în ea.

— Aerul de pe câmpie ţi-a făcut deja bine, zisese ea. Nu mai eşti chiar aşa de palidă şi nici chiar aşa de costelivă. Până şi părul nu-ţi mai stă pe cap atât de plat. Are ceva viaţă în el aşa că se bombează un pic.

— E ca mine, zise Mary. Creşte mai puternic şi mai bine. Sunt sigură că e mai mult decât atât.

— Sigur aşa pare, zise Martha, ciufulindu-l un pic în jurul feţii. Nu eşti nici pe jumătate atât de urâtă când e aşa şi ai un pic de roşu în obraji.

Dacă grădinile şi aerul proaspăt fuseseră bune pentru ea, poate că ar fi bune şi pentru Colin. Pe de altă parte, dacă ura ca oamenii să se uite la el, poate că nu i-ar plăcea să-l vadă pe Dickon.

— De ce te enervezi atunci când se uită oamenii la tine? întrebă ea într-o zi.

— Întotdeauna am urât chestia asta, răspunse el, chiar şi-atunci când eram foarte mic. Apoi când m-au dus la mare şi obişnuiam să stau întins în trăsura mea, toată lumea se holba şi doamnele se opreau şi vorbeau cu asistenta mea şi apoi începeau să vorbească în şoaptă. Atunci ştiam că spuneau că n-ar trebui să trăiesc ca să cresc. Apoi, câteodată, doamnele mă mângâiau peste obraji şi îmi spuneau: *„Bietul copil!”* O dată, când o doamnă a făcut asta, am ţipat şi i-am muşcat mâna. A fost atât de speriată, încât a fugit.

— A crezut că turbaseşi precum un câine, zise Mary, nicidecum admirativ.

— Nu-mi pasă ce a crezut, zise Colin, încruntându-se.

— Mă întreb de ce nu ai ţipat şi nu m-ai muşcat atunci când am intrat la tine în cameră? zise Mary, apoi începu să zâmbească uşor.

— Am crezut că eşti o fantomă sau un vis, zise el. Nu poţi muşca o fantomă sau un vis, iar dacă ţipi, nu le pasă.

— Ai urî dacă... dacă s-ar uita la tine un băiat? întrebă Mary, nesigură.

Se întinse înapoi pe pernă şi făcu o pauză de gândire.

— Există un băiat, zise el încet, ca şi cum se gândea la fiecare cuvânt, există un băiat care cred că nu m-ar deranja. E băiatul acela care ştie unde trăiesc vulpile – Dickon.

— Sunt sigură că nu te-ar deranja, zise Mary.

— Păsările şi celelalte animale nu, zise el, gândindu-se încă la problemă, poate de-aia nu m-ar deranja. El e un fel de fermecător de animale şi eu sunt un băiat-animal.

Apoi râse şi râse şi ea; de fapt s-a terminat prin râsul amândurora, care au găsit că ideea cu băiatul-animal care se ascunde în groapa lui era chiar nostimă.

Ceea ce a simţit Mary după aceea a fost că nu trebuia să-şi facă griji pentru Dickon.

În prima dimineaţă când cerul era din nou albastru, Mary se trezi foarte devreme.

Soarele cădea cu raze înclinate prin jaluzele şi era ceva atât de vesel în a le privi, încât sări din pat şi se duse la geam. Trase jaluzelele şi deschise ea însăşi fereastra. O boare parfumată de aer proaspăt suflă peste ea. Câmpia era albastră şi întreaga lume părea ca şi cum i se întâmplase ceva magic. Erau mici sunete gingaşe de flaut ici şi colo şi peste tot, ca şi cum zeci de păsări începeau să se pregătească pentru un concert. Mary îşi scoase mâna afară pe fereastră şi o ţinu în soare.

— E cald, cald! zise ea. Va face micile puncte să împingă şi să împingă şi să tot împingă în sus. Va face ca bulbii şi rădăcinile să lucreze şi să se agite cu toată puterea lor sub pământ.

Îngenunche şi se aplecă pe fereastră cât de mult putu, respirând adânc şi adulmecând aerul, până când râse, pentru că îşi aduse aminte de ce spusese mama lui Dickon despre nasul lui care tremura ca al unui iepure. *„Trebuie să fie foarte devreme”* , îşi zise ea.

„Norişorii sunt toţi trandafirii şi nu am mai văzut cerul arătând aşa. Numeni nu s-a trezit. Nici măcar pe băieţii din grajd nu-i aud.”

Un gând brusc o făcu să se ridice în picioare.

„De-abia aştept! Voi vedea grădina!”

Acum învăţase să se îmbrace singură şi îşi puse hainele pe ea în cinci minute. Ştia o uşă mică, pe care o putea descuia singură, zbură până jos pe scări în ciorapi şi se încălţă în hol. Trase lanţul şi zăvorul şi când

descuie uşa sări afară cu un singur şiret legat. Se afla pe iarbă, care părea să se fi înverzit şi cu soarele revărsându-se peste ea, încălzind în brize dulci şi sunetele ca de flaut, şi ciripelile, şi cântatul, care veneau din orice copac şi tufiş. Îşi strânse mâinile de fericire şi se uită în sus spre cer, care era atât de albastru şi roz, şi perlat, şi alb, şi încărcat cu lumină de primăvară, încât simţi că trebuie să fluiere şi să cânte. Ştia că sturzii, prihorii şi ciocârliile nu puteau deloc să se abţină. Fugi prin tufişuri, pe poteci, către grădina secretă.

„Deja totul e diferit,” se gândi ea. *„Iarba e mai verde şi lucrurile ies peste tot din pământ, se desfac şi mugurii frunzelor răsar. Sunt sigură că în după-amiaza asta Dickon va veni.”*

Ploaia lungă şi caldă făcuse lucruri stranii paturilor de iarbă ce mărgineau poteca lângă peretele mai mic. Erau lucruri ce încolţeau şi ieşeau din grămezile de rădăcini ale plantelor. Ici şi colo erau licăriri de purpuriu şi galben regal, desfăcându-se printre tulpinile de brânduşe. Cu şase luni înainte, domnişoara Mary nu ar fi văzut cum se trezeşte natura, dar acum nu a ratat nimic.

Când a ajuns la locul unde poarta se ascundea sub iederă, a fost speriată de un sunet tare ciudat.

Era croncănitul unei ciori şi venea de pe zid. Când s-a uitat în sus, era acolo o pasăre neagră-albastră, cu penajul lustruit, uitându-se la ea foarte serioasă. Nu mai văzuse până acum o cioară atât de aproape şi o făcu un pic nervoasă, dar în următoarea clipă îşi desfăcu aripile şi zbură în grădină. Spera că nu avea de gând să stea înăuntru şi deschise poarta întrebându-se dacă avea. Când intrase destul de mult în grădină, văzu că poate chiar intenţiona să stea, pentru că se aşezase pe un măr mic şi sub măr era un animal roşiatic, cu o coadă stufoasă şi amândouă se uitau la

corpul aplecat cu părul de ruginiu al lui Dickon, care îngenunchea pe iarbă, muncind din greu.

Mary zbură prin iarbă spre el.

— Oh, Dickon, Dickon! strigă ea. Cât de repede ai putut să ajungi aici! Cât de repede! Soarele de-abia s-a trezit!

Se ridică în picioare, râzând, strălucind şi ciufulit. Ochii lui erau asemenea cerului.

— Eh! zise el. Am fost în picioare cu mult înaintea lui. Cum aş fi putut sta în pat?

Lumea a început iar să trăiască în dimineaţa asta, să ştii. Şi lucrează, şi zumzăie, şi scobesc, şi fluieră, şi-şi construiesc cuiburi, şi respiră parfumuri, încât trebuie să fii afară în loc să stai în casă. Când soarele a răsărit, câmpia a înnebunit de bucurie şi eu eram în mijlocul vuietorii şi fugeam ca nebunul, strigând şi cântând. Am venit direct aici. Nu aş fi putut să stau departe.

Păi, grădina era aici şi mă aştepta!

Mary îşi puse mâinile pe piept, gâfâind, ca şi cum ea însăşi alergase.

— Oh, Dickon! Dickon! zise ea. Sunt atât de fericită, încât de-abia mai respir!

Văzându-l că vorbeşte cu un străin, animalul cu coada stufoasă se ridică de sub copac şi veni spre el, iar cioara, croncănind o dată, zbură de pe creanga ei şi se aşeză uşor pe umărul lui.

— Acesta e puiul de vulpe, zise el, frecând capul roşiatic al micului animal. Îl cheamă Captain. Iar ăsta de-aici e Soot. Soot a zburat prin câmpie cu mine şi Captain alergă ca şi cum îl fugăreau câinii. Amândoi s-au simţit la fel ca mine.

Niciuna din cele două creaturi nu arătau că le-ar fi fost câtuşi de puţin frică de Mary. Când Dickon începu să se plimbe, Soot rămase pe umărul lui, iar Captain alerga încet aproape de el.

— Uite! zise Dickon. Uite cum au împins astea afară şi astea, şi astea! Şi hei! Uită-te la astea aici!

Se aruncă în genunchi şi Mary se aşeză lângă el. Ajunseseră la o grămadă de brânduşe ce explodaseră în purpuriu, portocaliu şi auriu. Mary îşi aplecă faţa şi le sărută şi le tot sărută.

— Nu săruţi nicio persoană aşa, zise ea când îşi înălţă capul. Florile sunt atât de diferite.

El părea nedumerit, dar zâmbi.

— Eh! zise el. O sărut pe mama de multe ori aşa, când vin de pe câmpie, după o zi de hoinăreală, când stă acolo în uşă, în soare, părând atât de fericită şi de liniştită.

Au fugit dintr-o parte a grădinii în alta şi au găsit atât de multe minunăţii, încât erau obligaţi să-şi aducă unul altuia aminte că trebuie să vorbească încet sau în şoaptă. El i-a arătat mugurii de frunze umflaţi, de pe crengile trandafirilor ce păreau morţi. I-a arătat zece mii de noi puncte verzi care împing prin pământ. Îşi puseră nasurile lor dornice aproape de pământ şi-i mirosiră suflul cald de primăvară; au săpat şi au râs încet, cu încântare, până când părul domnişoarei Mary era la fel de ciufulit ca al lui Dickon şi obrajii îi erau aproape la fel de roşii ca macul cum erau ai lui.

În acea dimineaţă era toată bucuria de pe pământ în grădina secretă. În mijlocul lor veni o bucurie mai încântătoare decât toate, pentru că era mai minunată. Ceva zbură repede peste zid şi se repezi printre copaci, până la un colţişor din apropiere – o pasăre mică, cu pieptul roşu-strălucitor, cu ceva atârnând în cioc. Dickon stătea nemişcat şi îşi puse mâna pe Mary, aproape ca şi cum se treziseră râzând într-o biserică.

— Nu trebuie să ne agităm, şopti el cu accent de Yorkshire. De-abia trebuie să respirăm. Ştiu că a alergat după o pereche ultima dată când l-am văzut. E prihorul lui Ben Weatherstaff. Îşi construieşte cuibul. Va sta aici dacă nu-l supărăm.

S-au aşezat încet pe iarbă şi au stat acolo fără să se mişte.

— Nu trebuie să părem că ne uităm la el prea atent, zise Dickon. Ne-ar părăsi definitiv dacă ar vedea că ne amestecăm. Va fi destul de schimbat până când se termină totul. Se aşază la casa lui. Va fi mai timid şi pregătit să ia lucrurile în nume de rău. N-are timp de vizite şi de bârfe. Trebuie să stăm liniştiţi un pic şi să încercăm să părem ca şi cum am fi iarbă, copaci sau tufişuri. Apoi, după ce s-a obişnuit să ne vadă, voi ciripi un pic şi va şti că nu-i vom sta în cale.

Domnişoara Mary nu era deloc sigură dacă ştie cum să încerce să arate ca iarba, copacii sau tufişurile, aşa cum părea să ştie Dickon. Dar zisese ciudatul lucru ca şi cum ar fi cel mai simplu şi cel mai natural lucru din lume şi ea simţi că trebuie să-i fie destul de uşor.

Chiar l-a urmărit atentă preţ de câteva clipe, întrebându-se dacă era posibil pentru el să se transforme încet în verde şi să-i crească frunze şi crengi. Dar el doar a stat minunat de nemişcat şi când vorbi, îşi coborî vocea pe un ton atât de blând, încât era curios cum de putea să-l audă, dar putea.

— Face parte din perioada primăverii, construirea cuibului, zise el. Îţi garantez că e aşa în fiecare an, încă de când a început lumea. Au modul lor de a gândi şi de a face lucruri şi ar fi bine să nu se amestece nicio persoană. Poţi pierde un prieten primăvara, mai uşor decât în orice alt anotimp, dacă eşti prea curioasă.

— Dacă vorbim despre el nu mă pot abţine să nu mă uit la el, zise Mary cât de uşor putu. Trebuie să vorbim de altceva. E ceva ce vreau să-ţi spun.

— O să-i placă mai mult dacă vorbim de altceva, zise Dickon. Ce-ai să-mi spui?

— Ei bine... îl ştii pe Colin? şopti ea.

Îşi întoarse faţa ca să se uite la ea.

— Ce ştii despre el? întrebă el.

— L-am văzut. M-am dus să vorbesc cu el în fiecare zi săptămâna asta. Vrea să vin. Zice că-l fac să uite de faptul că e bolnav şi pe moarte, răspunse Mary.

Dickon păru chiar uşurat de îndată ce surpriza pieri de pe faţa lui.

— Mă bucur de asta, exclamă el. Mă bucur foarte mult. Mă face să mă simt mai uşurat. Ştiu că nu trebuie să zic nimic despre el şi nu-mi place să am lucruri de ascuns.

— Nu-ţi place să ascunzi grădina? zise Mary.

— Nu voi mai spune niciodată despre asta, răspunse el. Dar i-am zis mamei:

„Mamă, i-am zis eu, *am un secret de păstrat. Nu e unul rău, ştii asta. Nu e mai rău decât să ascund cuibul unei păsări."* Nu te superi, nu?

Mary vroia întotdeauna să audă despre mama lui.

— Ce a spus? întrebă ea, nefiindu-i frică să audă.

Dickon zâmbi dulce.

— A fost exact ca ea ce a zis, răspunse el. Mă mângâie un pic pe cap, râse şi îmi zise: *„Ei, băiete, poţi păstra toate secretele pe care le vrei. Te ştiu de doisprezece ani."*

— Cum ai aflat de Colin? întrebă Mary.

— Toată lumea care îl cunoştea pe stăpânul Craven, ştia că există un băieţel care urma să fie invalid şi ştiau că stăpânului Craven nu-i plăcea să se vorbească despre el.

Oamenilor le pare rău pentru stăpânul Craven, pentru că doamna Craven era o doamnă atât de drăguţă şi se plăceau atât de mult. Doamna Medlock se opreşte pe la casa noastră ori de câte ori se duce la Misselthwaite şi nu se supără să vorbească cu mama în faţa noastră, pentru că ştie că am fost educaţi să fim de încredere. Cum ai aflat de el? Martha era în mare necaz ultima dată când a venit. A spus că l-ai fi auzit agitându-se şi că ai pus întrebări şi nu a ştiut ce să răspundă.

Mary îi spuse povestea ei cu noaptea în care a vuit vântul care a trezit-o şi despre sunetele leşinate şi îndepărtate ale vocii care se plângea şi care o condusese în jos, pe coridoarele întunecate, cu lumânarea ei şi sfârşise cu deschiderea uşii camerei slab luminate, cu patul pe patru picioare sculptat din colţ. Când descrise faţa mică albă ca de fildeş şi ochii ciudaţi şi negri, Dickon îşi scutură capul.

— Sunt exact precum ochii mamei lui, atât că ai ei râdeau mereu, aşa zic ei, spuse el. Spun că domnul Craven nu poate să suporte să-l vadă când e treaz, pentru că ochii lui seamănă atât de mult cu ai mamei lui, dar totuşi arată atât de jalnic cu faţa aia mică a lui...

— Crezi că vrea să moară? şopti Mary.

— Nu, dar doreşte să nu se fi născut niciodată. Mama spune că acesta-i cel mai rău lucru pe pământ pentru un copil. Cei care nu sunt doriţi de-abia dacă le merge bine.

Stăpânul Craven ar cumpăra orice se poate cumpăra cu bani pentru bietul băiat, dar ar vrea să uite că este pe pământ. În primul rând îi este teamă că se va uita la el într-o zi şi va vedea că a crescut cocoşat.

— Însuşi lui Colin îi este frică de asta, încât nu vrea să se ridice, zise Mary. Spune că s-a gândit întotdeauna că dacă ar simţi că-i creşte o gâlmă ar înnebuni şi ar ţipa de moarte.

— Eh! N-ar trebui să stea acolo întins şi să gândească lucruri de-astea, zise Dickon.

Niciun băiat nu s-ar face bine dacă gândeşte lucruri de-astea.

Vulpea stătea întinsă pe iarbă aproape de el, uitându-se în sus ca să ceară câte o mângâiere din când în când. Dickon se aplecă, o frecă uşor pe gât şi se gândi câteva minute în tăcere. Curând îşi ridică capul şi se uită în jurul grădinii.

— Când am ajuns aici pentru prima dată, zise el, părea că totul e cenuşiu. Uită-te în jur acum şi spune-mi dacă nu vezi diferenţa.

Mary se uită şi îşi ţinu un pic respiraţia.

— Păi! strigă ea, zidul gri se schimbă. Este ca şi cum o ceaţă verde s-ar strecura peste el. E aproape ca un voal verde.

— Da, zise Dickon. Şi va fi din ce în ce mai verde, până ce griul va dispărea. Poţi să ghiceşti la ce mă gândeam?

— Ştiu că era ceva drăguţ, zise Mary dornică. Cred că era ceva despre Colin.

— Mă gândeam că dacă ar fi aici, nu s-ar mai uita cum îi creşte cocoaşa pe spate, ar privi mugurii care se sparg în tufişurile de trandafiri şi probabil ar fi mai sănătos, explică Dickon. Mă întrebam dacă l-am putea face vreodată în stare să vină aici şi să stea întins sub copaci în căruciorul lui.

— Şi eu m-am întrebat asta. M-am gândit la asta aproape tot timpul în care vorbeam cu el, zise Mary. M-am întrebat dacă ar putea ţine un secret şi m-am întrebat dacă l-am putea aduce aici fără să ne vadă nimeni. M-am gândit că poate tu ai putea să-i împingi căruciorul. Doctorul a spus că trebuie să aibă parte de aer proaspăt şi dacă vrea să-l scoatem afară nimeni nu îndrăzneşte să nu-l asculte. N-ar merge afară cu alţi oameni şi poate că ei se vor bucura dacă el va merge afară cu noi. Ar putea ordona grădinarilor să stea departe, astfel încât să nu afle.

Dickon se gândea foarte intens în timp ce scărpina spatele lui Captain.

— Ar fi bine pentru el, îţi garantez, zise el. Nu s-ar mai gândi că ar fi fost mai bine să nu se fi născut. Am fi doar doi copii care privesc o grădină cum creşte şi el ar fi altul. Doi băieţi şi o fetiţă uitându-se la primăvară. Îţi garantez că ar fi mai bine decât chestiile de la doctor.

— Stă întins în camera lui de atâta timp şi i-a fost întotdeauna frică de spatele lui, încât l-a făcut ciudat, zise Mary. Ştie multe lucruri din cărţi,

dar nu ştie nimic altceva. Spune că a fost prea bolnav ca să observe lucrurile şi urăşte să iasă afară, că urăşte grădinile şi grădinarii. Dar îi place să audă despre grădina asta, pentru că este un secret. Nu am îndrăznit să-i spun prea multe, dar a spus că vrea să o vadă.

— Sigur îl vom aduce aici o dată, zise Dickon. Aş putea să-i împing căruciorul destul de bine. Ai observat cum prihorul şi partenera lui au lucrat în timp ce noi am stat aici?

Uită-te la el cocoţat pe creanga aia întrebându-se unde ar fi mai bine să pună rămurica aceea pe care o are în cioc.

Făcu una dintre fluierăturile lui slabe de chemare şi prihorul îşi întoarse capul. Se uită la el întrebător, ţinându-şi încă rămurica. Dickon îi vorbi aşa cum face Ben Weatherstaff, dar tonul lui Dickon era unul de sfat, prietenos.

— Oriunde o pui, zise el, va fi bine. Ştiai cum să-ţi construieşti cuibul înainte de a ieşi din ou. Termină, băiete. N-ai timp de pierdut.

— Oh! Chiar îmi place să te aud vorbind cu el! zise Mary râzând încântată. Ben Weatherstaff îl dojeneşte şi râde de el, iar el ţopăie şi pare ca şi cum ar înţelege fiecare cuvânt şi ştiu că-i place. Ben Weatherstaff spune că este atât de orgolios, încât mai bine s-ar arunca cu pietre în el decât să nu fie băgat în seamă.

Dickon râse şi el şi continuă să vorbească.

— Ştii că n-o să te deranjăm, îi zise el prihorului. Aproape că suntem noi înşine animale sălbatice. Şi noi ne construim un cuib, fii binecuvântat. Ai grijă să nu ne pârăşti.

Şi deşi prihorul nu răspunse, pentru că ciocul lui era ocupat, Mary ştiu că atunci când zbură cu rămurica lui spre propriul lui colţ al grădinii, negura ochilor săi strălucitori ca roua însemna că nu ar spune secretul lor, pentru nimic în lume.

CAPITOLUL XVI

„Nu vreau!” zise Mary

Au găsit o grămadă de lucruri de făcut în dimineaţa aceea şi Mary întârzia să se ducă în casă. Era într-o asemenea grabă să se întoarcă la munca ei, încât chiar uită de Colin, până în ultimul moment.

— Spune-i lui Colin că nu pot încă să mă duc la el, îi zise Marthei. Sunt foarte ocupată în grădină.

Martha păru chiar înspăimântată.

— Eh! Domnişoară Mary, zise ea, s-ar putea să-l întristeze atunci când o să-i spun asta.

Dar lui Mary nu îi era aşa de frică de el cum le era celorlalţi şi nu era o persoană care să se sacrifice.

— Nu pot să stau, răspunse ea. Dickon mă aşteaptă, spuse şi fugi.

După-amiaza fusese chiar mai drăguţă şi mai încântătoare decât fusese dimineaţa.

Aproape toate buruienile fuseseră curăţate din grădină şi majoritatea trandafirilor şi a copacilor fuseseră scurtaţi şi se săpase în jurul lor. Dickon îşi adusese o lopată a lui şi o învăţase pe Mary cum să folosească toate uneltele, aşa încât până acum era clar că, deşi drăguţul loc sălbatic nu semăna cu „grădina unui grădinar”, va fi o sălbăticie de lucruri ce cresc înainte ca primăvara să se sfârşească.

— Acolo vor fi flori de măr şi deasupra flori de cireş, zise Dickon, muncind cu toată puterea lui. Şi vor fi piersici şi pruni în floare lângă zid, iar iarba va fi un covor de flori.

Vulpiţa şi cioara erau pe cât se poate de fericiţi şi de ocupaţi. Prihorul cu perechea sa zburau înainte şi înapoi ca două fulgere mici. Câteodată cioara îşi deschidea aripile şi zbura sus, peste vârfurile copacilor din parc. De fiecare dată se întorcea şi se agăţa în apropierea lui Dickon, apoi croncănea de câteva ori, ca şi cum şi-ar povesti întâmplările, iar Dickon vorbea cu el exact cum vorbea cu prihorul. O dată, când Dickon era atât de ocupat încât nu-i răspunse prima dată, Soot a zburat pe umărul lui i-a ciupit uşor urechea cu ciocul lui mare.

Când Mary dorea să se odihnească un pic, Dickon se aşeza cu ea sub un copac. O dată îşi luă fluierul din buzunar şi începu să cânte sunetele acelea uşoare şi ciudate. Două veveriţe apărură pe zid, s-au uitat şi au ascultat.

— Eşti mai puternică decât erai, zise Dickon uitându-se la ea în timp ce ea săpa. Ai început să arăţi diferit, asta-i sigur.

Mary era entuziasmată de muncă şi bună dispoziţie.

— Mă îngraş din ce în ce mai mult, în fiecare zi, zise ea triumfătoare. Doamna Medlock va trebui să-mi cumpere rochii mai mari. Martha spune că părul îmi creşte mai gros. Nu mai e aşa plat şi fibros.

Soarele începea să apună şi trimitea raze adânci, aurii, care se înclinau pe sub copaci, când cei doi se despărţiră.

— Va fi frumos mâine, zise Dickon. Voi fi la muncă până să răsară soarele.

— Şi eu, zise Mary.

Fugi înapoi în casă, pe cât de repede o puteau purta picioarele. Vroia să-i spună lui Colin despre puiul de vulpe al lui Dickon, şi despre cioară, şi despre ce făcuse primăvara. Era sigură că i-ar plăcea să audă. Dar nu a fost atât de plăcut când a deschis uşa camerei şi a văzut-o pe Martha în picioare, aşteptând-o cu o faţă jalnică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce a spus Colin când i-ai zis că nu pot veni?

— Eh! zise Martha, îmi doresc să te fi dus. Aproape că a făcut criză. Am avut ceva de furcă toată după-amiaza ca să-l liniştim. Se uita la ceas tot timpul.

Buzele lui Mary se strânseră. Nu mai era obişnuită să considere alţi oameni cum era Colin şi nu vedea niciun motiv pentru care un băiat bolnav şi temperamental să se amestece cu lucrul pe care-l plăcea cel mai mult. Nu ştia nimic despre mila oamenilor care fuseseră bolnavi şi nervoşi, care nu ştiau că-şi pot controla firea şi nu trebuiau să-i facă şi pe alţii să fie bolnavi şi nervoşi. Când avusese o durere de cap în India, se străduise din răsputeri ca toţi ceilalţi să aibă dureri de cap sau ceva apropiat. Simţise că avea dreptate, dar bineînţeles că acum simţea despre Colin că se înşela.

Nu era pe canapea când intră în cameră. Stătea întins pe spate şi nu-şi întoarse capul spre ea când intră. Era un început neplăcut şi Mary înaintă spre el în maniera ei rigidă.

— De ce nu te-ai dat jos din pat? zise ea.

— M-am dat jos din pat azi-dimineaţă, când am crezut că vei veni, răspunse el fără să se uite la ea. Le-am spus să mă pună înapoi în pat după-amiază. M-a durut spatele, m-a durut şi capul şi am fost obosit. De ce nu ai venit?

— Lucram în grădină cu Dickon, zise Mary.

Colin se încruntă şi binevoi să se uite la ea.

— Nu-l voi mai lăsa pe acel băiat să vină aici dacă te duci şi stai cu el, în loc să vii să vorbeşti cu mine, zise el.

Mary avu un acces de furie. Putea să aibă un acces de furie fără să facă un zgomot; devenea doar mai acră şi mai încăpăţânată şi nu-i păsa ce se întâmpla.

— Dacă-l alungi pe Dickon, nu voi mai intra niciodată în camera asta! ripostă ea.

— Va trebui, dacă vreau eu, zise Colin.

— Nu vreau! zise Mary.

— Te voi face, zise Colin. Te vor târî înăuntru.

— Oare, domnule rajah! zise Mary neînfricată. S-ar putea să mă târască până aici, dar nu mă vor putea face să vorbesc după ce mă vor fi adus aici. Voi sta şi voi strânge din dinţi şi nu-ţi voi spune nimic. Nici măcar n-o să mă uit la tine. Mă voi holba la podea!

Erau o pereche agreabilă şi drăguţă, cum se uitau ei fioros unul la celălalt. Dacă ar fi fost doi băieţi de stradă, ar fi sărit unul la celălalt şi s-ar fi bătut. Aşa cum era situaţia, au făcut următorul lucru:

— Eşti o egoistă! strigă Colin.

— Tu ce eşti? zise Mary. Oamenii egoişti spun asta întotdeauna. Oricine care nu face ceea ce vor alţii este egoist. Eşti mai egoist decât mine. Eşti cel mai egoist băiat pe care l-am văzut vreodată.

— Nu sunt! o repezi Colin. Nu sunt la fel de egoist precum minunatul tău Dickon!

Te pune să te joci în noroi, când ştie că sunt aici de unul singur. E egoist, dacă vrei!

Ochii lui Mary licăriră a foc.

— Este mai drăguţ decât orice alt băiat care a trăit vreodată! zise ea. Este... este ca un înger!

Sunase chiar caraghios să spună asta, dar nu-i păsa.

— Un înger drăguţ! surâse Colin batjocoritor şi feroce. E un băiat obişnuit de pe câmpie!

— E mai bun decât un rajah obişnuit! ripostă Mary. E de o mie de ori mai bun!

Pentru că ea era mai puternică dintre ei doi, începea să scoată ce-i mai bun în el.

Adevărul era că el nu avusese niciodată o ceartă cu nimeni ca el, în toată viaţa lui şi peste toate, era chiar bine pentru el, deşi nici el nici Mary nu

ştiau nimic de asta. Îşi întoarse capul pe pernă şi îşi închise ochii. O lacrimă mare fu stoarsă şi fugi pe obrazul lui.

Începu să se simtă jalnic şi să-i fie milă de el însuşi – nu şi pentru ceilalţi.

— Nu sunt la fel de egoist ca tine, pentru că sunt întotdeauna bolnav şi sunt sigur că urmează să-mi crească o gâlmă pe spate, zise el. Şi în afară de asta, voi muri!

— Nu vei muri! îl contrazise Mary necompătimitoare.

Îşi deschise ochii destul de largi cu indignare. Nu mai auzise un asemenea lucru înainte. Era în acelaşi timp mâniat şi uşor mulţumit, dacă cineva poate fi amândouă în acelaşi timp.

— Nu voi muri? strigă el. Ba da! Ştii că da! Toată lumea zice aşa.

— Nu cred! zise Mary acră. Spui asta doar ca să-i faci pe oameni să le pară rău.

Presupun că eşti mândru de asta. Nu o cred! Dacă ai fi un băiat drăguţ, aş crede-o, dar eşti prea obraznic!

În ciuda spatelui său invalid, Colin se ridică în pat într-o furie destul de mare.

— Ieşi afară! strigă el, apucând perna şi o aruncând-o spre ea.

Nu era destul de puternic să o arunce departe şi perna căzu la picioarele ei, dar faţa lui Mary părea încleştată, ca un spărgător de nuci.

— Plec, zise ea. Şi nu mă voi întoarce!

Merse spre uşă, dar când ajunse la ea se întoarse şi vorbi din nou.

— Aveam de gând să-ţi spun tot felul de lucruri drăguţe, zise ea. Dickon şi-a adus vulpea şi cioara lui şi aveam de gând să-ţi spun tot despre ele. Acum nu o să-ţi spun nici măcar un lucru!

Ieşi afară şi închise uşa după ea şi acolo, spre marea ei uimire, o găsi pe asistentă stând ca şi cum ar fi ascultat şi încă şi mai uimitor – râdea. Era o femeie înaltă, frumoasă şi tânără, care nu ar fi trebuit deloc să devină asistentă, din moment ce nu putea suporta invalizi şi inventa întotdeauna scuze ca să-l lase pe Colin în grija Marthei sau a oricui i-ar lua locul.

Mary nu o plăcuse niciodată. Stătea şi se holba pur şi simplu la ea, în timp ce ea chicotea în batista ei.

— De ce râdeţi? o întrebă.

— De voi doi, zise asistenta. Este cel mai bun lucru ce i se putea întâmpla răsfăţatului ăluia bolnav, să aibă pe cineva la fel de răsfăţat ca el, care să i se împotrivească, zise şi râse iar în batista ei. Dacă ar fi avut o scorpie de soră cu care să se certe ar fi fost salvarea lui.

— O să moară?

— Nu ştiu şi nu-mi pasă, zise asistenta. Istericalele şi temperamentul sunt jumătate din ceea ce îl deranjează pe el.

— Ce sunt istericalele? întrebă Mary.

— Vei afla dacă se înfurie după asta, dar în orice caz i-ai dat ceva cu care să poată avea istericale şi mă bucur pentru chestia asta.

Mary se duse înapoi în camera ei, nesimţindu-se deloc aşa cum se simţise când se întorsese din grădină. Era nervoasă şi dezamăgită, dar nu-i părea rău nicicum de Colin.

Aşteptase cu nerăbdare să-i spună multe lucruri şi dorise să încerce să se hotărască dacă ar fi sigur să aibă încredere în el cu marele secret. Începuse să se gândească afirmativ, dar acum îşi schimbă părerea pe de-a-ntregul. Nu i-ar spune niciodată. Ar putea sta în camera lui şi n-ar lua niciun pic de aer proaspăt şi ar muri dacă ar vrea! I-ar face bine! Se simţea atât de acră şi de nemiloasă, încât aproape uită pentru câteva clipe de Dickon şi de voalul verde furişându-se peste lume şi de vântul slab ce bătea de pe câmpie.

Martha o aştepta şi îngrijorarea de pe faţa ei fusese temporar înlocuită de interes şi curiozitate. Pe masă era o cutie din lemn cu ambalajul desfăcut şi care era plină de pachete curate.

— Domnul Craven ţi-a trimis-o, zise Martha. Arată ca şi cum ar avea cărţi cu poze în ea.

Mary îşi aminti ce o întrebase în ziua în care se dusese în camera lui. *„Doreşti ceva, păpuşi, jucării, cărţi?”* Deschise pachetul întrebându-se

dacă a trimis o păpuşă şi întrebându-se, de asemenea, ce ar face cu ea dacă i-ar fi trimis una. Erau diverse cărţi frumoase, ca cele pe care le avea Colin. Două dintre ele erau despre grădini şi erau pline cu poze. Erau două sau trei jocuri şi mai era o cutie de scris, mică şi frumoasă, cu o monogramă din aur pe ea, cu un stilou din aur şi o călimară.

Totul era atât de drăguţ, încât plăcerea ei începu să-i alunge mânia afară din minte. Nu se aşteptase să-şi aducă aminte de ea şi mica ei inimă dură se încălzi.

— Pot să scriu mai bine decât să tipăresc, zise ea, şi primul lucru pe care-l voi scrie cu acel stilou va fi o scrisoare în care-i voi mulţumi.

Dacă ar fi fost prietenă cu Colin ar fi fugit imediat să-i arate cadourile şi s-ar fi uitat la poze şi ar fi citit unele dintre cărţile despre grădini. Poate ar fi încercat să joace jocurile şi el s-ar fi simţit atât de bine, încât nu s-ar fi gândit niciodată că va muri sau să-şi pună mâna pe spinare ca să vadă dacă nu cumva îi creştea o gâlmă. Avea un mod de a face asta pe care ea nu-l suporta. Îi dădea un sentiment neplăcut de frică, pentru că el însuşi arăta destul de speriat. Spusese că dacă ar simţi chiar şi o mică gâlmă într-o zi, ar şti că a început să-i crească cocoaşa. Ceva ce o auzise pe doamna Medlock că-i şoptise asistentei îi dăduse o idee şi se gândise la asta în secret, până când şi-o fixase bine în cap. Doamna Medlock spusese că spatele tatălui său începuse să-şi arate încovoiala pe când era copil. Nu mai spusese nimănui în afară de Mary că majoritatea „crizelor”, aşa cum le numeau ei, se năşteau din frica lui ascunsă şi isterică. Lui Mary îi păru rău pentru el când îi spusese.

— Întotdeauna începea să se gândească la asta atunci când era nervos sau obosit, îşi zise. Şi a fost nervos azi. Poate... poate că s-a gândit la asta toată după-amiaza.

Stătu nemişcată, uitându-se la covor şi gândindu-se.

— Am spus că nu mă voi mai duce înapoi acolo, ezită ea, împreunându-şi sprâncenele, dar poate, doar poate, mă voi duce să văd dacă mă vrea dimineaţă. Dar, dacă va încerca să-şi arunce iar perna în mine... cred că... voi pleca.

CAPITOLUL XVII

O criză

Se trezise foarte devreme dimineaţă şi muncise din răsputeri în grădină. Era obosită şi adormită, aşa că de îndată ce Martha îi adusese supa şi o mâncase, era bucuroasă că se putea duce în pat. Cum îşi întinse capul pe pernă, murmură către sine:

— Mă voi duce afară înainte de micul dejun şi voi lucra cu Dickon, apoi, după aceea, cred că mă voi duce să-l văd.

Crezu că e miezul nopţii când fu trezită de nişte sunete atât de îngrozitoare, încât sări într-o clipă din pat. Ce era, ce era? În următoarea clipă fu aproape sigură că ştie. Uşi erau deschise şi închise, paşi repezi pe coridoare, cineva plângea şi ţipa în acelaşi timp, într-un mod oribil.

„E Colin”, îşi zise ea. *„Are una din crizele lui pe care asistenta le numeşte istericale. Cât de groaznic sună.”*

Pe măsură ce asculta ţipetele sacadate, nu se gândi că oamenii erau atât de speriaţi încât l-au lăsat să facă ce vrea decât să îi asculte. Îşi puse mâinile pe urechi şi se simţi rău, tremurând.

— Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu ce să fac, zicea ea. Nu mai suport.

La un moment dat se gândi dacă l-ar putea opri, în caz că ar îndrăzni să se ducă la el, dar îşi aminti cum o gonise afară din cameră şi se gândi că poate la vederea ei ar face şi mai rău. Chiar şi când îşi apăsa mâinile mai strâns pe urechi, nu putea să ţină departe sunetele groaznice. Le ura atât de mult şi era atât de îngrozită de ele, încât brusc o făcură să se enerveze şi se simţi ca şi cum şi-ar dori să zboare ea însăşi într-o criză şi să-l sperie aşa cum o speria el. Nu era obişnuită cu nervii nimănui în afară de ai ei. Îşi luă mâinile de la urechi, se ridică şi bătu din picior.

— Ar trebui să fie oprit! Cineva ar trebui să-l oprească! Cineva ar trebui să-l bată! strigă ea.

Abia atunci auzi paşi aproape fugind pe coridor. Uşa ei se deschise şi intră asistenta. Acum nu mai râdea în niciun fel. Arăta chiar palidă.

— A început să fie isteric, zise ea într-o grabă mare. Îşi va face singur rău. Nimeni nu poate să facă ceva cu el. Vino să încerci, ca un copil bun ce eşti. Pe tine te place.

— Azi-dimineaţă m-a dat afară din cameră, zise Mary, bătând cu piciorul plină de entuziasm.

Bătaia din picior aproape că a mulţumit-o pe asistentă. Adevărul era că îi fusese frică să nu o găsească plângând, ascunzându-se sub grămada de haine.

— Ai dreptate, zise ea. Eşti în dispoziţia bună. Du-te şi ceartă-l. Dă-i ceva nou la care să se gândească. Du-te copilă, cât de repede poţi.

Doar după aceea Mary a realizat că lucrul fusese nostim în aceeaşi măsură în care fusese şi teribil, pentru că era caraghios cum toţi adulţii erau atât de înspăimântaţi, încât au venit la o fetiţă doar pentru că au presupus că era la fel de rea ca şi Colin.

Zbură pe coridor şi cu cât se apropia de ţipete, cu atât urcau nervii ei. Se simţea chiar rea când a ajuns la uşă. A deschis-o cu o palmă şi fugi prin cameră până la patul cu patru picioare.

— Opreşte-te! aproape ţipă ea. Opreşte-te! Te urăsc! Toată lumea te urăşte! Mi-aş dori ca toată lumea să fugă afară din casă şi să te lase să ţipi până mori! Vei ţipa un pic până vei muri şi mi-aş dori să reuşeşti!

Un copil drăguţ şi simpatic nu ar fi putut nici să gândească, nici să spună asemenea lucruri, dar se întâmplă ca şocul auzului lor să fie cel mai bun lucru posibil pentru acest băiat isteric căruia nimeni nu îndrăznea să i se împotrivească sau să-l contrazică.

Stătuse întins cu faţa în jos, bătându-şi perna cu mâinile şi aproape chiar sărise şi se întoarse atât de rapid la auzul micii voci furioase. Faţa lui părea îngrozitoare, albă, roşie şi umflată. Gâfâia şi se sufoca; dar micuţei Mary nu-i păsa câtuşi de puţin.

— Dacă mai ţipi o dată, zise ea, voi ţipa şi eu, şi pot să ţip mai tare decât poţi tu şi... o să te sperii, o să te sperii!

El chiar se opri din ţipat pentru că ea chiar îl speriase astfel. Strigătul aproape că îl sufocase. Lacrimile curgeau şuvoi pe faţa lui şi tremura tot.

— Nu mă pot opri! gâfâi şi hohoti el. Nu pot, nu pot!

— Ba poţi! strigă Mary. Jumătate din ce te deranjează sunt istericalele şi firea – numai istericale, istericale, istericale! şi bătea cu piciorul în podea de fiecare dată când zicea.

— Simt gâlma – o simt, se sufocă iar Colin. Ştiu că ar trebui. Voi avea o cocoaşă pe spate şi apoi voi muri.

Se încovoie iar şi îşi întoarse faţa. Plânse în hohote şi boci, dar nu mai ţipă.

— Nu simţi nicio gâlmă! îl contrazise Mary neînfricată. Dacă ai simţit, a fost doar o gâlmă isterică. Isteriile provoacă gâlmele. Nu e nimic în neregulă cu spatele tău îngrozitor... nimic în afară de istericale! Întoarce-te şi lasă-mă să mă uit la el!

Îi plăcea cuvântul „istericale” şi simţi, într-un fel, că şi avea efect asupra lui.

Probabil că era ca ea şi nu mai auzise înainte cuvântul ăsta.

— Soră, ordonă ea, vino aici şi arată-mi spatele lui în clipa asta!

Asistenta, doamna Medlock şi Martha stătuseră grămadă împreună lângă uşă, holbându-se la ea cu gurile pe jumătate deschise. Toate trei căscaseră gura îngrozite, cel puţin o dată. Asistenta înaintă ca şi cum îi era doar pe jumătate frică. Colin se ridică cu hohote mari de gâfâieli.

— Poate n-o... n-o să mă lase, ezită ea cu o voce joasă.

Colin o auzi oricum şi gâfâi între două hohote:

— Ar... arată-i! At... atunci va vedea!

Era un spate slab şi amărât la care să te uiţi, atunci când a fost descoperit. Putea fi numărată fiecare coastă şi fiecare articulaţie a şirei spinării, deşi domnişoara Mary nu le numărase când se aplecase să le examineze cu o faţă solemnă şi sălbatică. Arăta atât de acră şi demodată, încât asistenta îşi întoarse capul într-o parte să-şi ascundă tresărirea gurii. A fost o clipă de tăcere, căci până şi Colin încercă să-şi ţină respiraţia, în timp ce Mary se uită de sus în jos pe şira spinării, şi apoi de jos în sus, la fel de atentă, ca şi cum ar fi fost marele doctor din Londra.

— Nu e nici măcar o singură gâlmă aici! zise ea într-un sfârşit. Nu e nicio gâlmă mare cât un ac de gămălie, cu excepţia gâlmelor coloanei vertebrale. Poţi să le simţi pentru că eşti slab. Eu însămi am gâlme de la coloana vertebrală şi obişnuiau să iasă exact ca la tine, până când am început să mă îngraş şi încă nu sunt destul de grasă ca să le ascund. Nu e vreo gâlmă nici măcar cât un ac de gămălie! Dacă vei mai spune iar că este, voi râde!

Nimeni în afară de Colin n-a ştiut ce efect au avut acele cuvinte nervoase şi copilăreşti asupra lui. Dacă ar fi avut vreodată pe cineva cu care să vorbească despre terorile lui ascunse, dacă ar fi îndrăznit vreodată să pună întrebări, dacă ar fi avut tovărăşii copilăreşti şi nu ar fi stat întins pe spate în casa imensă şi închisă, respirând o atmosferă încărcată de temerile oamenilor, care, majoritatea, erau ignoranţi şi plictisiţi de el, ar fi aflat că cea mai mare parte a fricii şi bolii sale erau create de el însuşi. Dar stătuse întins şi se gândise la el şi la durerile lui, la oboseala lui, ore, şi zile, şi luni, şi ani. Şi acum, când o fetiţă necomptoare insista cu încăpăţânare că nu era aşa de bolnav precum credea el, chiar simţi ca şi cum ea ar spune adevărul.

— Nu am ştiut, se aventură asistenta, că s-a gândit că are o gâlmă pe spate.

Spatele lui e slab pentru că nu vrea să încerce să stea în picioare. I-aş fi putut spune şi eu că nu e nicio gâlmă aici.

Colin înghiţi şi îşi întoarse faţa un pic pentru a se uita la ea.

— A... ai fi putut? zise el jalnic.

— Da, domnule.

— Poftim! zise Mary şi înghiţi şi ea.

Colin îşi întoarse iar faţa, însă datorită respiraţiilor lui sacadate, care erau sfârşitul furtunii hohotelor de plâns, stătu întins pentru o clipă, deşi lacrimi mari îi curgeau pe faţă şi udau perna. De fapt, lacrimile însemnau

că o mare uşurare curioasă venise la el. Curând se întoarse şi o privi iar pe asistentă şi destul de straniu, nu era deloc ca un rajah atunci când îi vorbi.

— Crezi... că aş putea... să trăiesc şi să cresc? zise el.

Asistenta nu era nici deşteaptă, nici bună la inimă, dar a putut să repete unele dintre cuvintele doctorului din Londra.

— Probabil că vei trăi dacă vei face ceea ce ţi se spune şi nu-ţi vei lăsa firea să răbufnească, dacă vei sta foarte mult afară, în aerul proaspăt.

Criza lui Colin trecu. Era slăbit şi udat de plânset şi asta poate că l-a făcut să se simtă blând. Îşi întinse un pic mâna către Mary şi, mă bucur să spun asta, criza ei fiind terminată, se îmblânzi şi ea şi îi întâlni mâna dusă până la jumătatea drumului, astfel încât era un fel de împăcare.

— Voi... voi merge afară cu tine, Mary, zise el. Nu voi urî aerul proaspăt dacă vom găsi..., îşi aduse aminte la timp să se oprească din a spune dacă putem găsi grădina secretă şi încheie. Îmi va face plăcere să merg afară cu tine, dacă va veni Dickon şi îmi va împinge scaunul. Vreau să-l văd pe Dickon, şi vulpea, şi cioara.

Asistenta rearanjă patul dezordonat, scutură şi îndreptă pernele. Apoi îi făcu lui Colin o cană cu supă din carne de vită şi îi dădu una şi lui Mary, care era foarte fericită să o bea după atâta tulburare. Doamna Medlock şi Martha se strecurară afară bucuroase şi după ce totul era curat, calm şi ordonat, asistenta părea ca şi cum s-ar strecura şi ea foarte bucuroasă afară. Era o femeie tânără şi sănătoasă, care detesta să fie privată de somn. Căscă destul de mult în timp ce se uita la Mary, care îşi împinsese taburetul ei mare lângă patul cu patru picioare şi ţinea mâna lui Colin.

— Trebuie să te duci înapoi la culcare, îi zise ea. Va ceda după un timp, dacă nu este foarte supărat. După aceea mă voi întinde şi eu în camera de alături.

— Ţi-ar plăcea să-ţi cânt melodia pe care am învăţat-o de la *Ayah* a mea? îi şopti Mary lui Colin.

Mâna lui le trase uşor pe ale ei şi îşi întoarse ochii lui obosiţi către ea rugător.

— Oh, da! răspunse el. E un cântec atât de blând. Voi adormi într-o clipă.

— Îl voi adormi eu, zise Mary asistentei care căsca. Dacă vrei poţi să pleci.

— Ei bine, zise asistenta cu o încercare de împotrivire. Dacă nu adoarme într-o jumătate de oră, trebuie să mă chemi.

— Foarte bine, răspunse Mary.

Asistenta ieşi din cameră într-o clipă şi cum plecă, Colin îi trase iar mâna lui Mary.

— Aproape am spus, zise el, dar m-am oprit la timp. Nu voi mai vorbi şi mă voi culca, dar ai spus că ai o grămadă de lucruri drăguţe să-mi spui. Ai... crezi că ai găsit ceva legat de drumul către grădina secretă?

Mary se uită la faţa lui mică şi obosită, la ochii lui umflaţi şi inima i se uşură.

— D... da, răspunse ea. Cred că am găsit. Şi dacă te culci, mâine am să-ţi spun.

Mâna lui tremura.

— Oh, Mary ! zise el. Oh, Mary ! Dacă aş putea să intru în ea, cred că aş trăi şi aş creşte! Crezi că în loc să-mi cânţi melodia de la *Ayah* a ta ai putea să-mi spui la fel de încetişor, cum ai făcut în prima zi, cum îţi imaginezi tu că arată înăuntru? Sunt sigur că mă va face să adorm.

— Da, răspunse Mary. Închide-ţi ochii.

Îşi închise ochii şi stătu întins, nemişcat. Ea îşi întinse mâna şi începu să vorbească foarte încet, cu o voce foarte blândă.

— Cred că a fost părăsită de atâta timp încât s-a dezvoltat toată într-o încurcătură drăguţă. Cred că trandafirii s-au căţărat şi căţărat şi căţărat până când au atârnat de crengi şi de ziduri şi s-au târât pe pământ – aproape ca o ceaţă gri, ciudată. Unele dintre ele au murit, dar multe... sunt vii şi când va sosi vara vor fi cortine şi fântâni de flori. Cred că solul e plin de narcise galbene, şi ghiocei, şi crini, şi stânjenei, care îşi croiesc drumul afară din întuneric.

Acum a început primăvara... poate... poate...

Vocea ei leneşă îl făcea din ce în ce mai liniştit. Observă şi continuă.

— Poate că vin prin iarbă... poate sunt grămezi de brânduşe purpurii şi aurii... chiar şi acum. Poate că frunzele încep să iasă şi să se desfacă şi poate... griul se schimbă şi un voal verde se furişează şi pătrunde peste tot. Şi păsările vin să se uite la ea, pentru că este atât de sigură şi liniştită. Şi poate... poate... poate..., zise ea foarte blând şi uşor, prihorul şi-a găsit o pereche şi îşi construieşte un cuib.

Şi Colin adormi.

CAPITOLUL XVIII

„Nu trebuie să mai pierzi nicio clipă”

Bineînţeles că Mary nu se trezi devreme în dimineaţa următoare. Dormi până târziu, pentru că era obosită. Când Martha îi aduse micul dejun, îi spuse că deşi Colin era destul de liniştit, se simţea rău şi avea febră, aşa cum era întotdeauna după ce se istovea din plâns. Mary îşi mâncă micul dejun în timp ce asculta.

— Spune că ar dori să te duci şi să îl vezi cât de repede poţi, zise Martha. E ciudat ce drag a prins de tine. L-ai pus la punct ieri seară cu siguranţă, nu? Nimeni altcineva nu ar fi îndrăznit să o facă. Eh! Bietul băiat! E dintotdeauna atât de răsfăţat, încât nici hazul nu-l mai salvează. Mama spune că cele două lucruri care i se pot întâmpla unui copil sunt să nu facă

niciodată lucrurile cum vrea el, sau să le facă întotdeauna cum vrea el. Nu ştie care e cea mai gravă. Şi tu ai fost într-o pasă bună. Dar, când am intrat în camera lui mi-a zis: *„Te rog, întreab-o pe domnişoara Mary dacă îi va face plăcere să vină şi să discute cu mine.”*

Gândeşte-te că m-a rugat! *„Te duci, domnişoară?”*

— Voi alerga să-l văd pe Dickon mai întâi, zise Mary. Nu, mă voi duce mai întâi la Colin şi-i voi spune... ştiu ce-i voi spune, zise ea cu o inspiraţie bruscă.

Avea pălăria pe cap când intră în camera lui Colin şi pentru o clipă, el păru dezamăgit. Era în pat. Faţa lui era jalnic de albă şi avea cercuri negre în jurul ochilor.

— Mă bucur că ai venit, zise el. Mă doare capul şi mă doare peste tot pentru că sunt atât de obosit. Te duci undeva?

Mary se duse şi se aplecă peste pat.

— Nu voi sta mult, zise ea. Mă duc la Dickon, dar mă voi întoarce. Colin, e... e ceva legat de grădină.

Întreaga lui faţă străluci şi un pic de culoare intră în ea.

— Oh! Este? strigă el. Am visat-o toată noaptea. Te-am auzit spunând ceva despre gri schimbându-se în verde şi am visat că stăteam într-un loc plin cu frunze mici care tremurau şi erau păsări pe cuiburi peste tot şi

păreau atât de blânde şi liniştite. Voi sta întins şi mă voi gândi la ea până te vei întoarce.

În cinci minute, Mary era cu Dickon în grădina lor. Vulpea şi cioara erau iar cu el şi de data asta adusese cu el două veveriţe îmblânzite.

— Am venit pe ponei azi-dimineaţă, zise el. Eh! E un băiat bun – e Jump! Le-am adus pe-astea două în buzunarele mele. Pe-asta o cheamă Nut şi pe-asta o cheamă Shell.

Când a zis „Nut” o veveriţă sări pe umărul lui stâng, iar când zise „Shell” cealaltă sări pe umărul lui drept.

Când s-au aşezat pe iarbă cu Captain încolăcit la picioarele lor, Soot ascultând solemn de pe un copac şi Nut cu Shell amestecându-se pe lângă ei, i se păru lui Mary că era insuportabil să părăsească un asemenea moment încântător, dar când începu să-i spună povestea ei, cumva privirea de pe faţa nostimă a lui Dickon o făcu să-şi schimbe treptat părerea. Putea să vadă că lui îi părea mai rău pentru Colin decât îi părea ei. Se uită sus spre cer şi peste tot în jurul lui.

— Ascultă doar păsările, lumea pare plină de ele, fluierând şi cântând, zise el.

Uită-te la ele repezindu-se şi chemându-se una pe cealaltă. Primăvara pare că toată Lumea cheamă. Frunzele se desfac ca să le vezi şi, pe cuvântul meu, ce frumos miroase aici! zise el mirosind cu nasul lui vesel încovoiat. Şi bietul băiat stă întins, închis în casă şi vede atât de puţin, încât ajunge să se gândească la lucruri ce-l fac să ţipe. Eh! Doamne! Trebuie să-l

scoatem aici, afară, trebuie să privească, să asculte şi să miroasă aerul, să-l udăm cu razele soarelui. Şi nu trebuie să pierdem nicio clipă.

Când era foarte interesat, deseori vorbea cu accent de Yorkshire deşi în alte dăţi încerca să-şi modifice dialectul, astfel încât Mary putea să-l înţeleagă mai bine. Dar ei îi plăcea accentul lui de Yorkshire. De fapt încercase ea singură să înveţe să-l vorbească. Aşa că vorbi un pic acum.

— Da, căci tre, zise ea (care însemna *„Da, chiar trebuie”*). Îţi spun eu ce tre să facem mai întâi, continuă ea şi Dickon zâmbi, pentru că atunci când mica fetişcană încerca să-şi rotească limba pentru a vorbi cu accent de Yorkshire, îl amuza foarte mult. A început să-i placă de tine. Vrea să te vadă şi vrea să-l vadă pe Soot şi pe Captain. Când o să mă duc înapoi în casă şi o să vorbesc cu el, o să-l liniştesc, dacă nu poţi să vii mâine dimineaţă să-l vezi... şi adu-ţi şi creaturile cu tine, şi apoi într-o clipă, unde sunt mai multe frunze înflorite şi unde sunt unul-doi muguri, îl vom face să iasă afară şi o să-l împingi în scaunul lui, şi o să-l aducem aici, şi o să-i arătăm totul.

Când se opri, era chiar mândră de ea însăşi. Nu mai ţinuse până acum un discurs lung în Yorkshire şi îşi aminti foarte bine.

— Trebuie să vorbeşti un pic Yorkshire cu stăpânul Colin, chicoti Dickon. Îl vei face să râdă şi nimic nu e mai bun pentru un om bolnav decât râsul. Mama crede că o jumătate de oră de râs e bună în fiecare dimineaţă şi ar vindeca un om care se pregăteşte de febră tifoidă.

— Voi discuta în Yorkshire cu el chiar de azi, zise Mary chicotind şi ea.

Grădina ajunsese în perioada la care în fiecare zi şi noapte păreau că trec magicieni prin ea trăgând drăgălăşenii din pământ şi crengi cu baghete. Era greu să pleci şi să o laşi, mai ales că Nut se furişă pe rochia ei, iar Shell se căţără pe trunchiul copacului sub care stăteau şi de acolo se uitau la ea cu ochi întrebători. Dar se înapoie în casă şi când se aşeză aproape de patul lui Colin, el începu să strănute la fel ca Dickon, deşi nu într-o manieră la fel de experimentată.

— Miroşi a flori şi... şi a lucruri proaspete, strigă el vesel. A ce miroşi? E răcoros şi cald şi dulce în acelaşi timp.

— E vântul de pe câmpie, zise Mary. Vine de la statul pe iarbă, sub un pom, cu Dickon, şi Captain, şi cu Soot, şi cu Nut, şi cu Shell. E primăvara, când afară străluceşte soarele şi miroase totul atât de frumos.

A spus-o cât de clar a putut şi nu ştii cât de clar sună accentul de Yorkshire, până când ai auzit pe cineva vorbind. Colin începu să râdă.

— Ce faci? zise el. Nu te-am auzit niciodată vorbind aşa până acum. Ce nostim sună.

— Îţi arăt un pic dialectul de Yorkshire, răspunse Mary triumfătoare. Nu pot să vorbesc la fel de bine ca Dickon şi ca Martha, dar, după cum vezi, o pot rotunji un pic. Nu înţelegi niciun pic de Yorkshire atunci când o auzi? Şi mai eşti un băiat născut şi crescut în Yorkshire! Eh! Mă întreb dacă nu-ţi e ruşine de tine însuţi.

Şi apoi începu să râdă şi ea. Au râs amândoi până când nu s-au mai putut opri şi au râs până când s-a auzit ecoul din cameră şi doamna Medlock vrând să deschidă uşa să intre, se retrase pe coridor şi asculta uimită.

— Pe cuvântul meu! zise ea, vorbind mai degrabă Yorkshire, pentru că nu era nimeni să o audă şi era atât de uimită. Cine ar fi auzit una ca asta! Cine s-ar fi gândit la una ca asta!

Erau atât de multe de vorbit. Părea ca şi cum Colin nu ar putea auzi destul despre Dickon, şi Captain, şi Soot, şi Nut, şi despre Shell, şi despre ponei, al cărui nume era Jump.

Mary fugise în pădure cu Dickon să-l vadă pe Jump. Era un ponei mic şi păros, de câmpie, cu bucle groase, ce-i atârnau peste ochi şi cu o faţă drăguţă şi un nas mare de catifea. Era destul de slab având în vedere că se hrănea cu iarba de pe câmpie, dar era atât de dur şi vânos, precum muşchiul din piciorul lui micuţ era făcut din arcuri din oţel. Îşi ridică capul şi necheză uşor în clipa în care-l văzu pe Dickon şi tropăi către el. Îşi puse capul pe umărul lui şi apoi Dickon îi vorbi în ureche, iar Jump îi vorbi în semn de răspuns prin mici nechezături, pufnituri şi fornăituri. Dickon îl făcu să-i ofere lui Mary copita mică din faţă şi să o pupe pe obraz, cu boticul lui de catifea.

— Chiar înţelege tot ceea ce îi spune Dickon? întrebă Colin.

— Se pare că da, răspunse Mary. Dickon spune că va înţelege orice, dacă eşti, desigur, prieten cu el, dar trebuie să fii sigur prieten cu el.

Colin se întinse liniştit pentru o bucată de vreme şi ochii lui gri ciudaţi păreau că se holbează la perete, dar Mary văzu că se gândea.

— Mi-aş dori să fiu prieten cu lucrurile, zise el la urmă, dar nu sunt. Nu am avut niciodată nimic cu care să mă împrietenesc şi nu suport oamenii.

— Pe mine nu poţi să mă suporţi? întrebă Mary.

— Ba da, pot, răspunse el. E ciudat, dar te şi plac.

— Ben Weatherstaff a spus că am fost ca el, zise Mary. A zis că ar garanta că avem amândoi aceleaşi firi obraznice. Cred că şi tu eşti ca el. Noi trei suntem la fel – tu, cu mine şi cu Ben Weatherstaff. A spus că niciunul dintre noi nu era prea arătos şi eram la fel de acri precum arătam. Dar nu mă simt la fel de acră aşa cum obişnuiam înainte să-l cunosc pe prihor şi pe Dickon.

— Simţeai ca şi cum urai oamenii?

— Da, răspunse Mary neafectată. Ar fi trebuit să te detest dacă te-aş fi văzut înainte să-i văd pe prihor şi pe Dickon.

Colin îşi întinse mâna lui subţire şi o atinse.

— Mary, zise el, Mi-aş dori să nu fi spus ce am zis despre faptul că îl alung pe Dickon. Te uram când ziceai că e ca un înger şi am râs de tine, dar poate... poate că e un înger.

— Ei bine, a fost chiar nostim s-o spui, recunoscu ea sincer, pentru că nasul lui chiar e încovoiat şi are o gură mare, şi hainele lui au petice peste tot, şi vorbeşte cu accent de Yorkshire, dar... dar dacă un înger ar veni cu adevărat în Yorkshire, dacă ar exista un înger de Yorkshire, cred că ar înţelege lucrurile verzi şi ar şti cum să le facă să crească, ar şti cum să vorbească acelor creaturi sălbatice, aşa cum ştie Dickon şi ele ar şti că sigur sunt prieteni.

— Nu m-ar deranja să se uite Dickon la mine, zise Colin. Vreau să-l văd.

— Mă bucur că ai spus asta, răspunse Mary, pentru că... pentru că...

Aproape brusc îi veni în minte că asta era clipa în care să-i spună. Colin ştia că urma ceva nou.

— Pentru că ce? strigă el dornic.

Mary era atât de emoţionată, încât se dădu jos de pe taburetul ei, veni la el şi îl prinse de ambele mâini.

— Pot să am încredere în tine? În Dickon am avut încredere pentru că şi păsările au avut încredere în el. Pot să am încredere în tine, sigur... sigur? imploră ea.

Faţa ei era atât de solemnă, încât el aproape că-şi şopti răspunsul.

— Da... da!

— Ei bine, Dickon va veni mâine dimineaţă să te vadă şi îşi va aduce şi creaturile lui cu el.

— Oh! Oh! strigă Colin încântat.

— Dar asta nu-i tot, continuă Mary, aproape palidă de emoţie. Ce urmează e mai bun. Este o poartă în grădină. Am găsit-o. Este sub iederă, pe zid.

Dacă ar fi fost un băiat sănătos şi puternic, Colin ar fi strigat probabil „Ura! Ura!

Ura!”, dar era slab şi cam isteric. Ochii lui se făcură din ce în ce mai mari şi căscă gura de bucurie.

— Oh! Mary ! strigă el pe jumătate în hohot. O voi vedea? Voi intra în ea? Voi trăi să intru în ea? zise strângându-i mâinile şi o trase către el.

— Bineînţeles că o vei vedea! sări Mary indignată. Bineînţeles că vei trăi să intri în ea! Nu fi caraghios!

Şi era atât de calmă, de naturală şi de copilăroasă, încât îl aduse în fire şi începu să râdă de el. După câteva minute, stătea iar pe taburelul ei spunându-i nu cum şi-ar imagina ea grădina că ar fi, ci cum era ea cu adevărat. Durerile şi oboseala lui Colin fură uitate şi asculta extaziat.

— Este exact cum ai crezut tu că e, zise el la sfârşit. Sună exact ca şi cum ai fi văzut-o cu adevărat. Ştii că am spus asta când mi-ai povestit prima dată.

Mary ezită vreo două minute, după care spuse cu îndrăzneală adevărul.

— O văzusem... şi fusesem în ea, zise ea. Am găsit cheia şi am intrat înăuntru acum câteva săptămâni. Dar nu am îndrăznit să-ţi spun... nu am

îndrăznit, pentru că îmi era atât de teamă că nu voi putea avea încredere în tine... sigur!

CAPITOLUL XIX

„A venit!”

Bineînţeles că dr Craven fusese chemat în dimineaţa următoare după ce Colin avusese criza lui. Era întotdeauna chemat imediat când un asemenea lucru se întâmpla şi când venea, găsea întotdeauna un băiat palid care tremura întins în pat, supărat şi încă la fel de isteric, încât era gata să plângă în hohote la cel mai mic cuvânt. De fapt, dr Craven se temea şi detesta dificultăţile acestor vizite. Cu ocazia asta, el nu a fost în Misselthwaite Manor până după-amiază.

— Cum e? o întrebă pe doamna Medlock, destul de iritat când ajunse. O să-şi spargă într-o zi un vas de sânge într-unul din atacurile astea. Băiatul e jumătate nebun de isterie şi auto-indulgenţă.

— Ei bine, domnule, răspunse doamna Medlock, De-abia vă veţi crede ochilor când îl veţi vedea. Copila aia neatrăgătoare cu faţa acră, care e la fel de rea ca şi el, tocmai l-a fermecat. Cum a făcut-o nu se ştie. Domnul ştie că nu e prea arătoasă şi de-abia dacă o auzi vorbind, dar a făcut ceea ce niciunul dintre noi nu ar fi îndrăznit să facă. Zbură efectiv la el, ca o

pisică, ieri seară, bătu din picior şi îi ordonă să înceteze din ţipat. Cumva l-a speriat în aşa fel, încât el chiar s-a oprit, iar în după-amiaza asta – ei bine, veniţi sus să vedeţi, domnule. E mai presus de crezare.

Scena la care dr Craven asistă când intră în camera pacientului său era într-adevăr surprinzătoare pentru el. De îndată ce doamna Medlock deschise uşa, auzi numai râsete şi chicoteli. Colin era pe canapea, în capotul lui şi stătea ridicat, chiar drept, uitându-se la o poză dintr-una din cărţile cu grădini şi vorbindu-i copilului neatrăgător, care în acel moment de-abia putea fi numită neatrăgătoare, pentru că faţa ei strălucea de bucurie.

— Vârfurile astea lungi albastre – vom avea o grămadă din astea, anunţa Colin. Se numesc Delfiniums.

— Dickon spune că sunt nemţişori mari, strigă domnişoara Mary. Sunt deja grămezi acolo.

Apoi l-au văzut pe dr Craven şi s-au oprit. Mary deveni nemişcată şi Colin părea agitat.

— Îmi pare rău să aud că ţi-a fost rău aseară, băiatul meu, zise dr Craven oarecum nervos.

Chiar era un om nervos!

— Mă simt mai bine acum... mult mai bine, răspunse Colin, ca un rajah. Voi merge afară în scaunul meu într-o zi sau două, dacă va fi bine. Vreau aer proaspăt.

Dr Craven se aşeză lângă el, îi luă pulsul şi se uită curios la el.

— Trebuie să fie o zi foarte frumoasă, zise el, şi trebuie să fii foarte atent să nu te oboseşti.

— Aerul proaspăt nu mă va obosi, zise tânărul rajah.

Cum fuseseră ocazii când acelaşi tânăr domn ţipa în gura mare cu furie şi insista că aerul proaspăt l-ar răci şi l-ar omorî, nu e de mirare că doctorul lui se simţi cumva speriat.

— Credeam că nu-ţi place aerul proaspăt, zise el.

— Nu-mi place când sunt singur, replică rajahul, dar verişoara mea va merge cu mine.

— Şi asistenta, desigur, sugeră dr Craven.

— Nu, nu voi avea asistentă, zise el atât de impunător, încât Mary nu se putu abţine să nu-şi aducă aminte cum arăta tânărul prinţ băştinaş, cu diamante, smaralde şi perle puse peste tot pe el, cu marile rubine de pe mâna lui mică şi neagră, cu care ordona servitorilor să se apropie cu prosternări şi să-i primească ordinele. Verişoara mea ştie cum să aibă grijă de mine. Mă simt întotdeauna mai bine când e ea cu mine. M-a făcut mai bine noaptea trecută.

Un băiat foarte puternic pe care îl cunosc îmi va împinge căruciorul.

Dr Craven se simţi cam alarmat. Dacă acest băiat obositor şi isteric ar avea şansa să se facă bine, el însuşi ar pierde toate şansele de a mai moşteni Misselthwaite, dar nu era un om fără scrupule, deşi era unul slab, şi nu avea intenţia să îl lase într-un pericol efectiv.

— Trebuie să fie un băiat puternic şi ferm, zise el. Şi trebuie să ştiu ceva despre el.

Cine e? cum îl cheamă?

— Este Dickon, vorbi Mary brusc.

Cumva simţi că toată lumea care cunoaşte câmpia îl ştie pe Dickon. Şi chiar avea dreptate. Văzu cum într-o clipă faţa serioasă a dr Craven se relaxă într-un zâmbet liniştit.

— A, Dickon, zise el. Dacă este Dickon, vei fi în siguranţă. E la fel de puternic, precum un ponei de câmpie.

— Şi e de încredere, zise Mary. E cel mai de încredere băiat din Yorkshire.

Vorbise în Yorkshire cu Colin şi uitase de asta.

— Dickon te-a învăţat asta? întrebă dr Craven râzând pe deplin.

— Îl învăţ de parcă e franceză, zise Mary cam rece. E ca un dialect nativ din India. Oameni foarte deştepţi încearcă să-l înveţe. Îmi place şi îi place şi lui Colin.

— Ei bine, ei bine, zise el. Dacă te amuză, poate nu o să-ţi facă niciun rău. Ţi-ai luat aseară bromura, Colin?

— Nu, răspunse Colin. La început nu am luat-o şi după ce Mary m-a liniştit, mi-a vorbit până am adormit, cu o voce joasă, despre cum se furişează primăvara într-o grădină.

— Asta sună liniştitor, zise dr Craven, mai perplex decât niciodată, aruncând priviri într-o parte şi-n alta la domnişoara Mary, care stătea pe taburet şi se uita în jos, tăcută, pe covor. Evident eşti mai bine, dar trebuie să ţii minte...

— Nu vreau să ţin minte, îl întrerupse rajahul făcând din nou impresie. Când stau întins de unul singur şi-mi aduc aminte, încep să am dureri peste tot şi mă gândesc la lucruri care mă fac să încep să ţip, deoarece le urăsc atât de mult. Dacă ar fi fost vreun doctor, oriunde în lume care să te facă să uiţi că eşti bolnav în loc să-ţi aducă aminte, l-aş fi adus aici, spuse şi flutură o mână subţire, care sigur trebuia să fie acoperită cu inele regale cu sigilii făcute din rubine. Este pentru că verişoara mea mă face să uit şi să mă simt mai bine.

Dr Craven nu mai stătuse niciodată atât de puţin după o „criză”; de obicei era obligat să rămână pentru o perioadă lungă de timp şi să facă o grămadă de lucruri. În această după-amiază nu a prescris niciun medicament şi nu a lăsat nicio dispoziţie. A fost scutit de orice scenă dezagreabilă. Când se duse jos, părea foarte gânditor şi când vorbi cu doamna Medlock în bibliotecă, ea simţi că era un om foarte nedumerit.

— Ei bine, domnule, se aventură ea, aţi fi crezut una ca asta?

— Este în mod sigur o nouă stare de grijă, spuse doctorul. Şi nu se poate nega că este mai bună decât cea veche.

— Cred că Susan Sowerby are dreptate, chiar cred asta, zise doamna Medlock. M-am oprit ieri la casa ei pe drumul meu spre Misselthwaite şi am stat un pic de vorbă cu ea. Şi-mi spune: *„Ei bine, Sarah Ann, poate să nu fie un copil bun şi poate să nu fie unul drăguţ, dar e un copil şi copiii au nevoie de copii.”* Am fost la şcoală împreună, eu şi cu Susan Sowerby.

— Este cea mai bună asistentă de bolnavi pe care o cunosc, zise dr Craven. Când am găsit-o în casă, am ştiut că sunt şanse să-mi salvez pacientul.

Doamna Medlock zâmbi. Îi era drag de Susan Sowerby.

— Are un fel al ei, Susan, continuă ea volubil. M-am gândit toată dimineaţa la un lucru pa care mi l-a spus ieri. A zis: *„Odată când le-am ţinut un pic de predică celor mici, după ce se certaseră, le-am spus la toţi: Când eram la şcoală profesorul de geografie ne-a zis că lumea avea forma unei portocale şi înainte să fac zece ani am aflat că portocala nu aparţine nimănui. Nimeni nu posedă mai mult decât puţinul lui sfert şi sunt perioade când se pare că nu sunt destule sferturi pe pământ. Dar, nici măcar unul dintre voi să nu creadă că stăpâneşte toată portocala sau veţi afla că v-aţi înşelat şi nu o veţi afla fără greutăţi. Ceea ce copiii învaţă de la copii este că n-are rost în a lua toată portocala, a o decoji şi toate astea. Dacă faci aşa, probabil că nici măcar sâmburii nu-i vei obţine şi sunt prea amari de mâncat.”*

— E o femeie subtilă, zise dr Craven, în timp ce-şi punea haina pe el.

— Ei bine, are un fel de a spune lucrurile, încheie doamna Medlock, foarte încântată.

Câteodată i-am spus: *„Eh! Susan, dacă ai fi o femeie diferită şi nu ai vorbi Yorkshire, au fost clipe în care aş fi spus că eşti deşteaptă.”*

În acea noapte Colin dormi fără să se trezească măcar o dată şi când îşi deschise ochii dimineaţă, stătea întins nemişcat şi zâmbea fără să ştie de ce – zâmbea, deoarece se simţea atât de curios de confortabil. De fapt, era chiar bine să fii treaz şi se întoarse şi îşi întinse membrele somptuos. Simţea că sârme strâmte care îl ţinuseră se slăbiseră şi îl lăsaseră în pace. Nu ştia că dr Craven ar fi spus că nervii se relaxaseră şi se odihniseră. În loc să stea întins, să se uite la perete şi să-şi dorească să nu se fi sculat, mintea lui era plină de planurile pe care el şi Mary le făcuseră ieri, cu poze ale grădinii, cu Dickon şi creaturile sale sălbatice. Era aşa de bine să aibă lucruri la care să se gândească. Nu se trezise mai devreme de zece minute când auzi paşi alergând pe coridor şi Mary apăru la uşă. În următoarea clipă fu în cameră şi alergă până la patul lui, aducând cu ea o boare de aer proaspăt, plină cu mirosul dimineţii.

— Ai fost afară! Ai fost afară! E mirosul acela drăguţ de frunze! strigă el.

Fugise şi părul ei era despletit şi suflat de vânt. Strălucea şi era roz în obraji, deşi el nu o putea vedea.

— E aşa de frumos! zise ea repede, fără să respire. N-ai mai văzut niciodată nimic atât de frumos! A venit! Am crezut că venise în dimineaţa

cealaltă, dar era doar pe drum. E aici acum! A venit, Primăvara! Aşa zice Dickon!

— A venit? strigă Colin.

Deşi nu ştia nimic despre asta, îşi simţea inima cum bate. De fapt, se dădu jos din pat.

— Deschide fereastra! adăugă el, râzând jumătate cu o emoţie veselă şi jumătate din voinţa lui. Poate vom auzi trompetele aurii!

Şi, deşi el râse, Mary fu la geam într-o clipă, iar în clipa următoare fereastra era larg deschisă şi prospeţime, şi blândeţe, şi mirosuri, şi cântece de păsări năvăleau prin geam.

— Ăsta-i aer proaspăt, zise ea. Întinde-te pe spate şi trage lung aerul în piept. Asta face Dickon atunci când stă întins pe câmpie. Zice că îl simte în vene şi îl face puternic. Simte ca şi cum ar putea trăi pentru totdeauna şi totdeauna. Respiră-l şi iar respiră-l.

Repeta doar ce-i spusese Dickon, dar observă fantezia lui Colin.

— Pentru totdeauna şi totdeauna! Aşa îl face să se simtă? zise el şi făcu precum îi spuse ea, trăgând şi trăgând lung în piept aer, până când simţi că ceva chiar nou şi minunat i se întâmpla.

Mary fu la patul lui iarăşi.

— Lucrurile se îngrămădesc să iasă din pământ, zise ea fugar. Sunt flori care se desfac şi muguri peste tot, voalul verde a acoperit aproape tot griul şi păsările sunt atât de grăbite pentru cuibul lor de teamă să nu fie prea târziu, încât unele dintre ele se şi bat pentru locuri în grădina secretă. Şi tufişurile de trandafiri arată pe cât de bine pot ele, sunt aglice în lanuri şi păduri, iar seminţele pe care le-am plantat au crescut şi Dickon a adus vulpea, şi cioara, şi veveriţele, şi un miel nou-născut.

Apoi se opri pentru a respira. Mielul nou-născut pe care Dickon l-a găsit cu trei zile înainte stătea întins lângă mama lui moartă prin tufişurile de pe câmpie. Nu era primul miel fără mamă pe care-l găsise şi ştia ce să facă cu el. Îl dusese în casa lui înfăşurat în jacheta lui. L-a lăsat lângă foc şi l-a hrănit cu lapte cald. Era ceva blând, cu o faţă drăgălaşă de bebeluş şi cu nişte picioare cam lungi pentru corpul său. Dickon îl purtă în braţe peste câmpie, având sticla lui cu lapte într-un buzunar, împreună cu o veveriţă. Când Mary se aşeză sub un copac cu grămada plină de căldură ce şchiopăta, se simţi ca şi cum era prea plină de o bucurie ciudată ca să mai vorbească. Un miel... un miel! Un miel viu care stătea în poala sa ca un bebeluş!

Descria cu mare bucurie şi Colin asculta şi trăgea mult aer în piept, când asistenta intră. Tresări un pic la vederea ferestrei deschise. Stătuse într-o atmosferă sufocantă în cameră multe zile, pentru că pacientul ei era sigur că geamurile deschise răceau oamenii.

— Sigur nu-ţi e rece, stăpâne Colin? întrebă ea.

— Nu, fu răspunsul. Trag mult aer proaspăt în mine. Te face puternic. Am de gând să mă dau jos de pe canapea pentru micul dejun. Verişoara mea va lua micul dejun cu mine.

Asistenta plecă, ascunzând un zâmbet, ca să dea ordin pentru două mic-dejunuri.

Găsi sala servitorilor un loc mai amuzant decât camera invalidului şi chiar acum toată lumea dorea să audă ştirile de sus. S-a râs destul de mult despre tânărul pustnic nepopular, care, aşa cum a spus bucătarul, „şi-a găsit stăpânul şi binele pentru el”. Sala servitorilor fusese foarte obosită de crize şi majordomul, care era un om cu familie, îşi exprimă mai mult decât o dată opinia, zicând că invalidului i-ar fi mai bine dacă ar sta „bine ascuns.”

Când Colin era pe canapea şi micul dejun pentru doi a fost pus pe masă, făcu un anunţ asistentei în cea mai bună manieră, demnă de un rajah.

— Un băiat, o vulpe, o cioară, două veveriţe şi un miel nou-născut vor veni să mă vadă în dimineaţa asta. Îi vreau aduşi sus, imediat ce sosesc, zise el. Nu ai voie să începi să te joci cu animalele în sala servitorilor şi să le ţii acolo. Le vreau aici.

Asistenta căscă uşor gura şi încercă să o ascundă cu o tuse.

— Da, domnule, răspunse ea.

— Îţi spun eu ce poţi să faci, adăugă Colin fluturându-şi mâna. Îi poţi spune Marthei să le aducă aici. Băiatul este fratele Marthei. Numele lui e Dickon şi e un fermecător de animale.

— Sper ca animalele să nu muşte, stăpâne Colin, zise asistenta.

— Ţi-am spus că e un fermecător, zise Colin riguros. Animalele fermecătorilor nu muşcă niciodată.

— Sunt fermecători de şerpi în India, zise Mary, şi îşi pot băga capetele şerpilor în gurile lor.

— Doamne fereşte! tremură asistenta.

Îşi mâncară micul dejun cu aerul dimineţii suflând peste ei. Micul dejun al lui Colin era foarte bun şi Mary îl urmări cu un interes serios.

— Vei începe să te îngraşi, aşa cum am făcut şi eu, zise ea. Nu-mi doream niciodată micul dejun când eram în India şi acum îl vreau tot timpul.

— Şi eu l-am vrut pe al meu azi-dimineaţă, zise Colin. Poate că a fost aerul proaspăt. Când crezi că va veni Dickon?

Nu era departe. În zece minute, Mary îşi întinse mâna.

— Ascultă! zise ea. Ai auzit un croncănit?

Colin ascultă şi auzi, cel mai ciudat sunet din lume care se auzea în casă, un croncănit.

— Da, răspunse el.

— Ăsta-i Soot, zise Mary. Ascultă iar. Auzi un behăit – unul mic?

— Oh, da! strigă Colin, înroşindu-se.

— Ăsta-i mielul nou-născut, zise Mary. Vine.

Ghetele de câmpie ale lui Dickon erau groase şi stângace şi, deşi a încercat să păşească încet, scoteau un sunet ca de tropăială în timp ce mergea pe coridoarele lungi.

Mary şi Colin l-au auzit mărşăluind, până când a trecut de uşa tapiţată pe covorul moale din pasajul lui Colin.

— Dacă doriţi, domnule, anunţă Martha deschizând uşa, dacă doriţi, domnule, acesta-i Dickon şi creaturile sale.

Dickon intră zâmbind cu cel mai mare zâmbet larg al său. Mielul nou-născut era în braţele lui şi mica vulpe roşie alerga pe lângă el. Nut stătea pe umărul lui stâng şi Soot pe cel drept, iar capul şi labele lui Shell ieşeau afară din buzunarul hainei lui.

Colin se ridică încet şi se holbă şi se tot holbă, aşa cum s-a holbat când a văzut-o pentru prima dată pe Mary, dar asta era o holbare de minunăţie şi încântare. Adevărul era că în ciuda a tot ce auzise, nu înţelesese câtuşi de puţin cum era acest băiat şi că vulpea lui, şi cioara lui, şi veveriţele lui, şi mielul lui erau atât de aproape de el şi de prietena lui, încât părea că aproape fac parte din el însuşi. Colin nu mai vorbise niciodată cu un băiat în viaţa lui şi era atât de copleşit de propria lui plăcere şi curiozitate, încât nici măcar nu se gândi să vorbească.

Însă Dickon nu se simţea nicidecum timid sau penibil. Nu se simţise stânjenit, pentru că cioara nu îi ştia limbajul. Se holbase doar şi nu îi

vorbise prima dată când s-au întâlnit. Creaturile erau întotdeauna aşa, până când aflau ceva despre tine. Merse spre canapeaua lui Colin şi puse încet mielul nou-născut în poala lui. Imediat, micuţa creatură se întoarse către capotul cald din catifea şi începu să se agite şi să se tot agite, cu capul lui strâmt şi cârlionţat, cu o nerăbdare blândă. Bineînţeles, niciun băiat nu s-ar fi putut abţine să nu vorbească atunci.

— Ce face? strigă Colin. Ce vrea?

— O vrea pe maică-sa, zise Dickon, zâmbind din ce în ce mai mult. L-am adus un pic înfometat pentru că m-am gândit că ai vrea să vezi cum se hrăneşte.

Îngenunche lângă canapea şi scoase o sticlă din buzunar.

— Haide, micuţule, zise el, întorcând capul mic şi alb de lână, cu o mână blândă şi cafenie. Asta vrei. Vei obţine mai mult de-aici decât din haine din mătase şi catifea. Iată, şi împinse vârful cauciucului de la gura sticlei în gura agitată şi mielul începu să-l sugă cu un extaz lacom.

După asta nu s-a mai întrebat nimeni ce să spună. Până ce mielul să adoarmă, a turnat cu întrebări şi Dickon răspunse la toate. Le-a spus cum găsise mielul tocmai când răsărea soarele acum trei dimineţi. Stătea pe câmpie ascultând o ciocârlie şi uitându-se la ea cum zbura din ce în ce mai sus până ce devenise o pată în înălţimile cerului.

— Aproape că îl pierdusem, dacă nu ar fi fost cântecul ei şi mă întrebam cum de un om l-ar putea auzi când părea să iasă afară din lume într-o clipă, şi abia atunci am auzit altceva în depărtare, printre tufişuri. Era un behăit slab şi mi-am dat seama că era un miel nou-născut, căruia îi era

foame. Ştiam că nu i-ar fi fost foame dacă nu şi-ar fi pierdut mama cumva, aşa că am început să o caut. Eh! Chiar am căutat-o mult. Am fost înăuntrul şi în afara tufişurilor şi de jur împrejur şi părea întotdeauna că păşeam pe calea greşită. Dar la sfârşit am văzut un pic de alb lângă stâncă sus pe câmpie şi am urcat până acolo. L-am găsit pe micuţ jumătate mort, răcit şi tremurând.

În timp ce el vorbea, Soot zbură solemn în afară şi înăuntru pe fereastra deschisă.

Croncănea remarci despre scenariu, în timp ce Nut şi cu Shell făceau excursii în copacii mari de afară şi alergau în sus şi jos pe trunchiuri, explorând crengile. Captain se ghemotoci lângă Dickon, care stătea pe preşul vetrei de plăcere.

S-au uitat la pozele din cărţile cu grădini şi Dickon cunoştea toate florile după numele lor popular şi ştia exact care dintre ele creşteau deja în grădina secretă.

— Nu aş putea să le spun numele, zise el, arătând către una sub care scria „Aquilegia”, dar noi îi spunem columbină şi aia de-acolo e gura-leului şi amândouă cresc mult în gardurile vii, dar astea sunt de grădină şi cresc mai mari şi mai frumoase. Sunt nişte grămezi mari de columbine în grădină. Arată ca un pat cu fluturi albi şi albaştri ce zburătăcesc, atunci când sunt în floare.

— Merg să le văd, strigă Colin. Merg să le văd!

— Da, trebuie, zise Mary destul de serioasă. Şi nu mai trebuie să pierzi nicio clipă.

CAPITOLUL XX

„Voi trăi pe veci, pentru totdeauna şi totdeauna”

Dar au fost obligaţi să aştepte mai mult de o săptămână, pentru că, în primul rând, au urmat câteva zile cu mult vânt şi în al doilea rând Colin a fost ameninţat cu o răceală, lucruri care întâmplându-se unul după altul l-ar fi aruncat fără dubiu într-o furie, însă era atâta planificare atentă şi misterioasă de făcut şi aproape în fiecare zi Dickon venea, chiar şi pentru câteva minute, să vorbească despre ce se întâmpla pe câmpie, în lanuri, pe garduri vii şi pe malurile pârâurilor. Lucrurile pe care avea să le spună despre casele vidrelor, ale bursucilor şi ale şoarecilor de apă, nemaivorbind de cuiburile păsărilor, de şoarecii de câmp şi de vizuinile lor, erau suficiente să te facă aproape să tremuri de emoţie când auzeai toate detaliile familiare din partea unui fermecător de animale şi când realizai cu ce dornicie emoţionantă şi nerăbdare lucra întreaga lume ocupată de sub pământmt.

— Sunt la fel ca şi noi, zise Dickon, doar că ele trebuie să-şi construiască în fiecare an casele lor. Şi le ţine atât de ocupate, încât efectiv se încaieră ca să le termine.

Oricum, cel mai captivant lucru au fost pregătirile ce trebuiau făcute înainte să poată Colin să fie transportat cu destul de mult secret în grădină. Nimeni nu trebuie să vadă scaunul-cărucior şi pe Dickon şi pe

Mary după ce au cotit un anumit colţ al tufărişului şi au intrat pe poteca din afara zidului cu iederă. Pe zi ce trecea, Colin devenise din ce în ce mai convins de sentimentul lui şi credea că misterul ce înconjura grădina era unul dintre cele mai mari farmece ale ei. Nimic nu trebuia să strice asta. Nimeni nu trebuia să bănuiască măcar vreodată că aveau o grădină secretă. Oamenii trebuiau să creadă că el ieşea pur şi simplu afară cu Mary şi Dickon, pentru că îi plăcea şi nu se împotrivea ca ei să se uite la el. Au avut discuţii lungi şi chiar încântătoare despre ruta lor. O vor lua în sus pe poteca asta şi jos pe aia, o vor traversa pe cealaltă şi vor trece de jur împrejurul straturilor şi fântânilor de flori, ca şi cum s-ar uita la „aşternuturile de plante”, pe care grădinarul/şef, domnul Roach, le aranjase. Părea un lucru atât de logic de făcut, încât nimeni nu s-ar fi gândit deloc că e misterios. Vor coti pe potecile din tufăriş şi se vor pierde până vor ajunge la zidurile lungi. Era gândit aproape la fel de serios şi de elaborat, precum planurile de înaintare făcute de marii generali în timp de război.

Zvonuri despre lucrurile noi şi curioase care apăreau în apartamentul invalidului s-au infiltrat, evident, prin sala servitorilor, până în grajduri şi afară, printre grădinari, dar în ciuda acestui lucru, domnul Roach s-a speriat într-o zi când a primit ordine din camera stăpânului Colin pentru a se prezenta în apartamentul pe care niciun grădinar nu l-a văzut vreodată, pentru că însuşi invalidul dorea să-i vorbească.

„Ia te uită” , îşi zise, în timp ce îşi schimba repede haina, *„Ce mai trebuie să fac acum? Maiestatea Sa pe care nu dorea să o vadă nimeni a chemat un om pe care nu l-a mai văzut niciodată.”*

Domnul Roach nu era un om lipsit de curiozitate. Nici măcar nu-l văzuse fugar pe băiat şi auzise o grămadă de poveşti exagerate despre silueta lui stranie, despre felurile lui de a se purta şi despre firea lui nebună. Lucrul pe care l-a auzit cel mai des era că putea să moară în orice clipă şi erau

numeroase descrieri fanteziste ale unui spate cocoşat şi ale unor membre neajutorate, făcute de oameni care nu l-au văzut niciodată.

— Lucrurile se schimbă în această casă, dle Roach, zise doamna Medlock, în timp ce îl conducea sus pe scări până la coridorul care deschidea camera până acum misterioasă.

— Să sperăm că se schimbă în bine, doamnă Medlock, răspunse el.

— Nu se puteau schimba în mai rău, continuă ea. Şi, ciudat ca toate celelalte, vei găsi sarcinile mult mai uşoare la care să faci faţă. Să nu fii surprins, dle Roach, dacă te vei găsi în mijlocul unei menajerii, cu Dickon al Marthei Sowerby simţindu-se ca acasă, mai mult decât dumneata sau eu.

Chiar era ceva magic în Dickon, aşa cum Mary crezuse întotdeauna. Când domnul Roach îi auzi numele, zâmbi îngăduitor.

— S-ar simţi ca acasă în Palatul Buckingham sau pe fundul unei mine de cărbuni, zise el. Şi totuşi nu e nici obrăznicie. E doar drăguţ, băiatul acela.

A fost probabil bine că a fost pregătit, altfel s-ar putea să se fi speriat. Când uşa de la dormitor s-a deschis, o cioară mare, care se simţea ca acasă şi era cocoţată pe spătarul înalt al unui scaun sculptat, anunţă intrarea unui vizitator spunând „Cra-Cra” destul de tare. În ciuda avertismentului doamnei Medlock, domnul Roach tresări doar, fiind suficient de ruşinos ca să sară înapoi.

Tânărul rajah nu era nici în pat, nici pe canapea. Era într-un fotoliu şi un miel tânăr stătea lângă el, scuturându-şi coada în modul în care o face un

miel atunci când este hrănit, cu Dickon în genunchi dându-i lapte din sticlă. O veveriţă era cocoţată pe spatele aplecat al lui Dickon, ronţăind cu atenţie o nucă. Fetiţa din India stătea pe un taburet mare, privind scena.

— Iată-l pe domnul Roach, stăpâne Colin, zise doamna Medlock.

Tânărul rajah se întoarse şi îşi examină servitorul – cel puţin asta a fost ceea ce a simţit grădinarul-şef că s-a întâmplat.

— Oh, tu eşti Roach, nu? zise el. Am trimis după tine pentru a-ţi da nişte ordine foarte importante.

— Prea bine, domnule, răspunse Roach, întrebându-se dacă urma să primească instrucţiuni să taie toţi stejarii din parc sau să transforme livezile în grădini de apă.

— În după-amiaza aceasta voi ieşi afară în scaunul meu, zise Colin. Dacă aerul proaspăt e de acord cu mine, s-ar putea să ies afară în fiecare zi. Atunci când ies, niciunul dintre grădinari nu are voie să se afle în apropiere de Poteca Lungă de lângă zid. Nimeni nu trebuie să fie acolo. Voi ieşi pe la ora două şi toată lumea va trebui să stea departe, până când voi trimite vorbă că se pot întoarce la lucru.

— Prea bine, domnule, replică domnul Roach, foarte uşurat să afle că stejarii pot să rămână, iar livezile sunt în siguranţă.

— Mary, zise Colin, întorcându-se spre ea, care este lucrul acela pe care îl spui atunci când ai terminat de vorbit şi vrei ca lumea să plece?

— Spui: *„Ai permisia mea de a pleca”*, răspunse Mary.

Rajahul flutură din mână.

— Ai permisia mea să pleci, Roach, zise el. Dar ţine minte, asta e foarte important.

„Cra-Cra!” comentă cioara în discordanţă, dar nu nepoliticoasă.

— Prea bine, domnule. Vă mulţumesc, domnule, zise domnul Roach, şi doamna Medlock îl conduse afară din cameră.

Afară, pe coridor, fiind un om de treabă, zâmbi până când aproape râse.

— Pe cuvântul meu! zise el, are un fel domnesc de a fi, nu-i aşa? Ai crede că e o întreagă familie regală în unul singur – Prinţul Consort şi restul.

— Eh! protestă doamna Medlock, a trebuit să-l lăsăm să ne calce pe toţi în picioare încă de când s-a născut şi crede că pentru asta s-au născut oamenii.

— Poate se va dezvăţa, dacă trăieşte, sugeră domnul Roach.

— Ei bine, un lucru e destul de sigur, zise doamna Medlock. Dacă va trăi şi copila aceea din India stă aici, îţi garantez că-l va învăţa că nu toată portocala îi aparţine, aşa cum spune Susan Sowerby. Şi va încerca să afle mărimea propriei bucăţi.

În cameră, Colin stătea întins pe pernele lui.

— Totul e în siguranţă acum, zise el. Şi în după-amiaza asta o voi vedea... în după-amiaza asta o voi vedea!

Dickon se întoarse în grădină împreună cu creaturile sale, iar Mary a rămas lângă Colin. Nu se gândea că arăta obosit, dar a fost foarte tăcut înainte de a veni dejunul şi la fel în timp ce mâncau. Se întrebă de ce şi se interesă, întrebându-l:

— Ce ochi mari ai, Colin, zise ea. Când gândeşti se fac mari cât farfuriile. La ce te gândeşti acum?

— Nu pot să mă abţin să nu mă gândesc cum va arăta, răspunse el.

— Grădina? întrebă Mary.

— Primăvara, zise el. Mă gândeam că, efectiv, nu am văzut-o niciodată. Rareori am ieşit afară şi când am ieşit, nu m-am uitat la ea. Nici măcar nu m-am gândit la ea.

— Eu nu am văzut-o în India, pentru că nu era niciuna, zise Mary.

Închis şi cu viaţa aşa morbidă cum o avusese, Colin avea mai multă imaginaţie decât ea şi cel puţin el petrecuse foarte mult timp uitându-se la minunatele cărţi şi poze.

— În dimineaţa aceea când ai dat buzna şi ai spus: *„A venit! A venit!”* , m-ai făcut să mă simt destul de ciudat. Suna ca şi cum lucrurile veneau cu o mare procesiune, cu explozii mari şi adieri de muzică. Am o poză de genul ăsta într-una din cărţile mele – plină de oameni minunaţi şi copii cu ghirlande şi crengi cu muguri pe ele, toată lumea râzând, dansând, îngrămădindu-se şi cântând la fluiere. De aceea am spus: *„Poate vom auzi trompetele aurite”* şi ţi-am spus să deschizi brusc fereastra.

— Cât de nostim! zise Mary. Exact aşa se simte. Şi dacă toate florile, şi frunzele, şi lucrurile verzi, şi păsările, şi creaturile sălbatice ar dansa imediat, ce aglomerare ar fi! Sunt sigură că ar dansa, şi ar cânta, şi ar fluiera, şi că ar fi adieri de muzică.

Amândoi au râs, dar nu pentru că ideea li s-a părut comică, ci pentru că le plăcu amândurora.

Un pic mai târziu, asistenta îl pregăti pe Colin. A observat că, în loc să stea întins ca un buştean în timp ce hainele îi erau puse pe el, s-a ridicat şi a făcut câteva eforturi pentru a se ajuta, a vorbit şi a râs cu Mary tot timpul.

— Aceasta e una dintre zilele lui bune, domnule, îi zise ea doctorului Craven, care trecu pe acolo să-l consulte. E într-o dispoziţie atât de bună, încât îl face mai puternic.

— Voi trece iar pe-aici, pe după-amiază, după ce se va întoarce, zise dr. Craven.

Trebuie să văd cum îi priesc ieşirile afară. Îmi doresc, zise el pe o voce foarte joasă, să te lase să mergi cu el.

— Mai degrabă aş renunţa la pacient, domnule, decât să stau aici, în timp ce-i este sugerat, răspunse asistenta. Cu o fermitate bruscă.

— Încă nu m-am decis să o sugerez, zise doctorul, cu nervozitatea lui uşoară. Vom încerca experimentul. Dickon e un băiat în care aş avea încredere şi cu un nou-născut.

Cel mai puternic om din casă îl purtă pe Colin până jos pe scări şi îl puse pe scaunul lui cu rotile, lângă care Dickon aştepta afară. După ce bărbatul îi aranjă păturile şi pernele, rajahul flutură mâna către el şi către asistentă.

— Aveţi permisiunea mea să plecaţi, zise el şi dispărură repede amândoi şi trebuie că ceilalţi au chicotit, când erau în casă, în siguranţă.

Dickon începu să împingă căruciorul încet, dar ferm. Domnişoara Mary mergea pe lângă el, iar Colin se aplecă pe spate şi îşi ridică faţa spre cer. Bolta lui părea foarte înaltă şi norii mici ca de zăpadă păreau asemenea păsărilor albe plutind pe aripile întinse sub albăstrimea lui de cristal. Vântul bătea în adieri mari şi uşoare de pe câmpie şi era ciudat, cu un miros limpede şi sălbatic de dulceaţă. Colin continuă să-şi ridice pieptul lui slab pentru a-l trage înăuntru şi ochii lui mari păreau ca şi cum ei erau cei care ascultau – ei ascultau, în locul urechilor sale.

— Sunt atât de multe sunete de cântece, zumzăieli şi chemări, zise el. Ce e mirosul acela pe care îl aduc adierile de vânt?

— Este de pe câmpia care se deschide, răspunse Dickon. Eh! Albinele sunt minunate azi.

Nicio creatură umană nu trebuia văzută pe poteca pe care au luat-o. De fapt, fiecare grădinar sau fiu de grădinar fuseseră goniţi. Dar coteau înăuntru şi în afară prin tufăriş şi în jurul straturilor cu fântâni, urmându-şi ruta lor atent planificată, aproape pentru plăcerea misterioasă a acesteia. Dar când au cotit pe Poteca Lungă de lângă zidurile cu iederă, sentimentul emoţionant al unui fior datorat apropierii îi determină, pentru un motiv curios pe care nu l-ar fi putut explica, să înceapă să vorbească în şoaptă.

— Asta e, răsuflă Mary. Aici e locul în care obişnuiam să mă plimb în sus şi în jos şi să mă întreb.

— Ăsta e? strigă Colin, şi ochii lui începură să caute iedera cu o curiozitate dornică.

Dar nu pot să văd nimic, şopti el. Nu e nicio poartă.

— Asta am crezut şi eu, zise Mary.

Apoi se făcu o linişte plăcută fără nicio respiraţie şi scaunul continuă să înainteze.

— Aceasta e grădina unde lucrează Ben Weatherstaff, zise Mary.

— Da? zise Colin.

După câţiva yarzi mai încolo, Mary şopti din nou:

— Acesta este locul unde prihorul a zburat peste zid, zise ea.

— Da? strigă Colin. Oh! Mi-aş dori să vină din nou!

— Şi aici, zise Mary cu o încântare solemnă, arătând sub tufişul unui liliac mare, este locul unde s-a cocoţat pe grămada mică de pământ şi mi-a arătat cheia.

Apoi Colin se ridică.

— Unde? Unde? Acolo? strigă el, cu ochii mari cât ai lupului din Scufiţa Roşie, atunci când Scufiţa Roşie simţea că trebuie să facă o remarcă asupra lor.

Dickon stătea nemişcat şi căruciorul se opri.

— Şi aici, zise Mary, păşind înainte pe strat, lângă iederă, este locul în care m-am dus să vorbesc cu el, când a ciripit către mine de pe zid. Şi aceasta este iedera pe care vântul a suflat-o, şi luă în mână cortina verde ce atârna.

— Oh! Este!... Este! gâfâi Colin.

— Şi aceasta e clanţa şi aceasta e poarta. Dickon, împinge-l înăuntru... împinge-l repede înăuntru.

Şi Dickon îl împinse cu o mişcare puternică, fermă şi splendidă.

Dar Colin căzuse efectiv pe pernele lui, deşi gâfâia de încântare şi îşi acoperi ochii cu mâinile, ţinându-le acolo şi neobservând nimic până când

erau înăuntru şi căruciorul se opri ca printr-o minune, iar poarta fu închisă. De-abia atunci le îndepărtă şi se uită împrejur şi... împrejur şi... împrejur, aşa cum făcuseră Mary şi Dickon. Peste ziduri, şi pământ, şi copaci, şi crenguţele care se legănau, şi lujeri, voalul verde-deschis al frunzelor mici şi drăgălaşe se furişase, şi în iarba de sub copaci, şi în urnele gri din tufişuri, şi ici şi colo, peste tot erau legături şi pete aurii, şi purpurii, şi albe, şi erau bătăi din aripi şi fluierături dulci, şi blânde, şi zumzăieli, şi mirosuri şi iar mirosuri. Soarele cădea cald pe faţa lui, asemenea unei mâini cu o atingere duioasă. Minunându-se, Mary şi Dickon stăteau şi se uitau la el. Părea atât de ciudat şi de diferit, pentru că o strălucire de roz se furişase efectiv peste tot pe el – pe faţa de fildeş, pe gâtul lui, pe mâinile lui, peste tot.

— Mă voi face bine! Mă voi face bine! strigă el. Mary ! Dickon! Mă voi face bine!

Şi voi trăi pe veci, pentru totdeauna şi totdeauna!

CAPITOLUL XXI

Ben Weatherstaff

Unul dintre lucrurile ciudate referitoare la viaţă este că, din când în când, cineva este chiar sigur că va trăi pe veci, pentru totdeauna şi totdeauna. Câteodată cineva o ştie atunci când se trezeşte, în timpul solemn al

răsăritului, şi se duce afară, stă singur şi-şi aruncă departe privirea înapoi, apoi se uită în sus şi tot mai sus şi priveşte cum cerul palid se schimbă uşor, se umflă şi lucruri necunoscute şi minunate se întâmplă, până când aproape că plânge şi inima cuiva stă nemişcată în faţa măreţiei ciudate şi neschimbătoare a răsăritului de soare – care se întâmplă în fiecare dimineaţă, de mii şi mii şi mii de ani. Cineva ştie atunci pentru o clipă sau două. Şi câteodată, cineva o ştie când stă de unul singur în pădure la apusul soarelui şi misterioasa nemişcare adâncă şi aurie înclinându-se prin şi pe sub crengi pare să spună încet, iar şi iar, un lucru pe care cineva nu-l poate auzi, oricât de mult ar încerca. Câteodată liniştea imensă a nopţii albastru-închis, cu milioane de stele aşteptând şi privind, îl face sigur pe cineva, iar câteodată un sunet îndepărtat de muzică adevereşte acest lucru; şi câteodată o privire în ochii cuiva.

Aşa a fost cu Colin atunci când a văzut, a auzit şi a simţit Primăvara în interiorul celor patru ziduri înalte ale unei grădini ascunse. În acea după-amiază, întreaga planetă părea să se dedice în a fi perfectă, radiant de frumoasă şi bună cu un băiat. Poate doar din bunătate divină primăvara a venit şi a încoronat tot ceea ce putea în acel loc. Mai mult de o dată, Dickon făcea pauză din ceea ce făcea şi stătea nemişcat, cu un fel de mirare crescătoare în ochii lui, dând uşor din cap.

— Eh! E minunat, zise el. Am doisprezece ani, merg spre treisprezece şi sunt destule după-amiezi în treisprezece ani, dar mi se pare că n-am mai văzut vreuna la fel ca aceasta.

— Da, e una minunată, zise Mary şi suspină de bucurie. Garantez că e cea mai minunată care, putea să fie în această lume.

— Crezi, zise Colin visând cu prudenţă, că ceea ce se întâmplă a fost făcut să arate aşa numai pentru mine?

— Pe cuvântul meu! strigă Mary admirativ, vorbeşti bine cu accent de Yorkshire.

Înveţi repede... da.

Încântarea domnea. Au tras căruciorul sub prun, care era alb ca zăpada, cu flori şi muzică de albine. Era precum baldachinul unui rege, al unuia din basme. Aproape erau cireşi înfloriţi şi meri ai căror muguri erau roz şi albi, iar ici şi colo unul se deschise exploziv. Între crengile înflorite ale baldachinului, mici părţi de cer albastru priveau în jos, ca nişte ochi minunaţi.

Mary şi Dickon au lucrat un pic ici şi colo, iar Colin îi privea. I-au adus lucruri la care să se uite – muguri care se deschideau, muguri care erau strâns închişi, bucăţi de rămurele ale căror frunze tocmai arătau verzi, pana unei ciocănitori care ajunsese pe pământ, coaja goală a unei păsări nou clocite. Dickon împingea căruciorul încet în jurul grădinii, oprindu-se în fiecare clipă pentru a-l lăsa să se uite la minunile ce ţâşneau din pământ sau se târau pe copaci. Se simţea ca şi cum era plimbat ceremonios în jurul ţării unui rege magic şi al unei regine şi îi erau arătate toate bogăţiile misterioase pe care le conţinea.

— Mă întreb dacă vom vedea prihorul! zise Colin.

— Îl vei vedea destul de des imediat, răspunse Dickon.

— Când vor ieşi puii din coajă, micul de el va fi atât de ocupat, că îi va face capul să se învârtă. Îl vei vedea zburând înainte şi înapoi, ducând viermi aproape la fel de mari ca el şi atâta zgomot în cuib, când ajunge, încât îl tulbură şi de-abia mai ştie în care gură mare să bage prima bucată.

Şi ciocuri larg deschise, şi ţipete de fiecare parte. Mama spune că atunci când vede ce trebuie să facă un prihor pentru a ţine ciocurile lor larg deschise pline, se simte ca o doamnă care nu are nimic de făcut. Spune că i-a văzut pe micuţi când părea că sudoarea cădea de pe ei, deşi oamenii nu pot să vadă.

Asta i-a făcut să chicotească atât de încântaţi, încât au fost obligaţi să-şi acopere gurile cu mâinile, amintindu-şi că nu trebuie să fie auziţi. Colin fusese instruit în legătură cu legea şoaptelor şi a vocilor joase cu câteva zile în urmă. Îi plăcea misterul şi îşi dădea toată silinţa, dar în mijlocul mulţumirii emoţionante e destul de dificil să nu râzi niciodată deasupra unei şoapte.

Fiecare clipă a după-amiezii era plină de lucruri noi şi în fiecare oră soarele devenea din ce în ce mai auriu. Căruciorul fusese tras înapoi sub baldachin şi Dickon se aşezase pe iarbă. Tocmai îşi scosese fluierul, când Colin văzu ceva ce nu avusese timp să observe înainte.

— Acela e un copac foarte vechi, acolo, nu-i aşa? zise el.

Dickon se uită prin iarbă la copac. Se uită şi Mary. Fu o clipă scurtă de nemişcare.

— Da, răspunse Dickon după aceea, şi vocea lui avea un sunet foarte jos.

Mary se holbă la copac şi se gândi.

— Crengile sunt destul de gri şi nu e nicio singură frunză nicăieri, continuă Colin. E aproape mort, nu-i aşa?

— Da, recunoscu Dickon. Dar trandafirii care s-au căţărat peste tot pe el vor acoperi aproape toate părţile din lemnul mort când vor fi plini de frunze şi flori. Atunci nu va mai părea mort. Va fi cel mai drăguţ dintre toţi.

Mary încă se holba la copac şi se gândea.

— Arată ca şi cum o creangă mare a fost ruptă, zise Colin. Mă întreb cum s-a întâmplat.

— S-a întâmplat de mai multe ori pe an, răspunse Dickon. Eh! zise el cu o tresărire bruscă şi uşurată şi punându-şi mâna pe Colin. Uită-te la prihor! Iată-l! Caută pentru perechea sa.

Colin se uită aproape prea târziu, dar prinse cu privirea strălucirea păsării cu pieptul roşu care ducea ceva în cioc. Ţâşni prin verdeaţă şi prin colţul un pic dezvoltat, că ajunse în afara vederii. Colin se întinse înapoi pe perna lui, râzând un pic.

— Îi duce ei ceaiul. Poate că e ora cinci. Cred că aş vrea nişte ceai eu însumi.

Astfel erau în siguranţă.

— A fost magie ceea ce l-a trimis pe prihor, îi zise Mary în secret lui Dickon după aceea. Ştiu că a fost magie.

Amândurora le-a fost frică să nu întrebe Colin ceva despre copacul a cărui ramură fusese ruptă acum zece ani. Au vorbit împreună despre asta şi Dickon a stat şi şi-a frecat capul într-un mod îngrijorător.

— Trebuie să ne purtăm ca şi cum nu ar fi nicio diferenţă între el şi ceilalţi copaci, zise el. Nu i-am putea spune niciodată cum s-a rupt, bietul băiat. Dacă zice ceva despre asta, trebuie... trebuie să încercăm să părem veseli.

— Da, aşa trebuie, răspunse Mary.

Dar nu se simţea ca şi cum părea veselă când se holbă la copac. S-a întrebat şi tot întrebat în acele puţine clipe dacă era ceva adevărat în legătură cu celălalt lucru pe care Dickon îl spusese. Începuse să-şi frece părul lui roşu ca rugina într-o manieră nedumerită, dar o privire drăguţă şi liniştitoare începu să crească în ochii lui albaştri.

— Doamna Craven a fost o tânără foarte drăguţă, continuă el, ezitant. Mama crede că e posibil să fi venit prin Misselthwaite de multe ori, căutându-l pe stăpânul Colin, aşa cum fac toate mamele când pleacă din lume. Trebuie să se întoarcă, vezi tu. E posibil ca ea să fi fost în grădină şi e posibil să fi fost ea cea care ne-a îndemnat la muncă şi ne-a spus să-l aducem aici.

Mary se gândise că se referă la ceva legat de magie. Era o mare credincioasă în magie. În secret, credea că Dickon lucra cu magie, magie pozitivă, bineînţeles, pe tot ce era lângă el şi de aceea oamenii îl plăceau atât de mult şi creaturile sălbatice ştiau că e prietenul lor. Se întrebă cu adevărat dacă nu era posibil ca acest dar să-l fi adus pe prihor exact în momentul respectiv, când Colin puse întrebarea aceea periculoasă. Simţea că magia lui funcţionează toată după-amiaza şi-l făcea pe Colin să pară un

băiat cu totul diferit. Nu părea posibil ca el să fie creatura nebună care ţipase, îşi bătuse şi îşi muşcase perna. Până şi albeaţa lui de fildeş părea să se schimbe. Strălucirea slabă a culorii ce se arătase pe faţa, gâtul şi mâinile lui când intrase prima dată în grădină nu pierise cu adevărat. Părea să fie făcut din carne în loc de fildeş sau ceară.

L-au văzut pe prihor cărând mâncare de două sau trei ori pentru perechea sa şi era aşa de sugestiv pentru ceaiul de după-amiază, încât Colin simţi că trebuie să aibă şi ei.

— Duceţi-vă şi spuneţi-i unuia dintre servitori să aducă câte ceva într-un coş la poteca de rododendroni, zise el. După care, tu şi Dickon îl puteţi aduce aici.

Era o idee agreabilă, îndeplinită cu uşurinţă şi când cearşaful alb fu întins peste iarbă, cu ceai fierbinte şi pâine prăjită cu unt şi gogoşi, o masă încântătoare şi apetisantă fu servită. Câteva păsări călătoare domestice se opriră pentru a se întreba ce se întâmpla şi erau conduse către firimituri anchetate cu mare activitate. Nut şi cu Shell ţâşniră în sus pe copaci cu bucăţi de prăjitură. Soot luă întreaga jumătate a unei gogoşi unse cu unt într-un colţ, o ciuguli, o examină, o întoarse pe toate părţile şi făcu remarci discordante despre ea, până când se decise să o înghită cu bucurie dintr-o singură înghiţitură.

După-amiaza se târa către ora sa caldă. Soarele adâncea galbenul razelor, albinele se duceau acasă şi păsările zburau mai puţin. Dickon şi Mary stăteau pe iarbă, coşul cu ceai era împachetat, gata să fie dus înapoi în casă, iar Colin stătea întins pe pernele lui, cu buclele lui grele date la o parte de pe fruntea lui, cu faţa arătând o culoare naturală.

— Nu vreau ca după-amiaza asta să plece, zise el, dar mă voi întoarce mâine, şi în ziua următoare, şi în cealaltă, şi în cealaltă...

— Vei avea parte de mult aer proaspăt, nu-i aşa? zise Mary.

— Nu voi avea parte de nimic altceva, răspunse el.

— Acum am văzut primăvara şi voi vedea vara. Voi vedea cum creşte totul aici.

Voi creşte eu îmsumi aici.

— Aşa va fi, zise Dickon. Te vom pune să te plimbi pe-aici şi să sapi, la fel ca ceilalţi oameni.

Colin se înroşi grozav.

— Să merg! zise el. Să sap! Voi putea?

Privirea aruncată de Dickon către el fu delicat de prudentă. Nici el şi nici Mary nu întrebaseră vreodată dacă era vreo problemă cu picioarele lui.

— Sigur că vei merge, zise el ferm. Ai... ai picioarele tale, la fel ca şi ceilalţi oameni!

Mary fu cam speriată până când auzi răspunsul lui Colin.

— Nimic nu le deranjează cu adevărat, zise el, dar sunt atât de subţiri şi slabe.

Tremură în aşa fel, încât mi-e frică să încerc să stau pe ele.

Atât Mary, cât şi Dickon răsuflară uşuraţi.

— Când vei înceta a-ţi mai fi frică, vei sta pe ele, zise Dickon cu o veselie reînnoită. Şi vei înceta să-ţi mai fie frică imediat.

— Da? zise Colin, şi se întinse nemişcat ca şi cum se întreba despre aceste lucruri.

Fură chiar foarte liniştiţi pentru puţin timp. Soarele cobora din ce în ce mai jos. Era acea oră în care totul stă liniştit de la sine şi ei chiar avuseseră o după-amiază ocupată şi emoţionantă. Colin părea ca şi cum se odihnea în lux. Până şi creaturile încetaseră să se mai mişte şi se retrăseseră împreună să se odihnească lângă ei. Soot se cocoţă pe o creangă joasă, îşi strânse un picior şi îşi trase adormită pelicula gri subţire de pleoape peste ochi. Mary se gândi în mod deosebit că arăta de parcă urma să sforăie intr-o clipă.

În mijlocul liniştii ce a urmat, s-au cam speriat când Colin, jumătate cu capul ridicat, exclamă într-o şoaptă tare, brusc alarmat:

— Cine e omul acela? Dickon şi Mary se ridicară în picioare.

— Om! strigară amândoi în voci joase şi rapide.

Colin arătă spre zidul înalt.

— Uite! şopti el emoţionat. Priveşte!

Mary şi Dickon împinseră căruciorul şi se uitară. Era faţa indignată a lui Ben Weatherstaff care se uita sever la ei peste zid, din vârful unei scări! Îşi scutură efectiv pumnul la Mary.

— Dacă n-aş fi atât de bătrân şi ai fi fetişcana mea, strigă el, ţi-aş fi dat o mamă de bătaie!

Urcă încă o treaptă ameninţător, ca şi cum era intenţia lui energică de a sări peste zid şi a discuta cu ea, dar pe măsură ce ea înaintă spre el, se gândise evident mai bine şi rămase pe treapta de sus a scării lui scuturându-şi pumnul spre ea.

— Nu am crezut niciodată multe despre tine! vorbi el. Nu te-am putut suporta încă de prima dată de când te-am văzut. O fată tânără, costelivă şi cu faţa de culoarea laptelui, punând întotdeauna întrebări şi băgându-şi nasul unde nu era nevoie. Nu am ştiut niciodată cum ai devenit atât de apropiată de mine. Dacă n-ar fi fost acel prihor – naiba să-l ia.

— Ben Weatherstaff, strigă Mary, găsindu-şi respiraţia.

Stătea sub el şi îl striga cu un fel de gâfâială.

— Ben Weatherstaff, a fost prihorul cel care mi-a arătat calea!

Apoi, chiar păru că Ben va coborî cu adevărat pe partea dinspre ea a zidului, atât era de revoltat.

— Copil rău ce eşti! strigă el jos către ea. Să-ţi răspândeşti răutatea pe un prihor – nu că nu e el oricum obraznic. El să-ţi arate calea! El! Eh! Tânără neruşinată – putea vedea următoarele lui cuvinte explodând, pentru că era copleşit de curiozitate – Cum Dumnezeu ai reuşit să intri?

— A fost prihorul cel care mi-a arătat calea, protestă ea încăpăţânată. N-a ştiut că o face, dar a făcut-o. Şi nu pot să-ţi spun de aici în timp ce scuturi pumnul la mine.

Se opri din scuturatul pumnului brusc în exact acea clipă şi falca sa se coborî, în timp ce se holbă peste capul ei la ceva ce a văzut că vine pe iarbă spre el.

La auzul primului torent de cuvinte, Colin fusese atât de surprins, că el doar stătuse şi ascultase, ca şi cum era vrăjit. Dar în mijlocul acesteia îşi reveni şi-i făcu un semn imperios lui Dickon.

— Împinge-mă până acolo! comandă el. Împinge-mă aproape şi opreşte-te exact în dreptul lui!

Şi asta asta a fost ceea ce zărise Ben Weatherstaff şi îl făcuse să-şi coboare falca.

Un cărucior cu haine şi perne luxoase ce veneau spre el, părând mai degrabă un fel de trăsură oficială pentru că un rajah tânăr se aplecă pe spate în ea, cu comandă regală în ochii lui negri şi o mână subţire, albă,

întinsă trufaş către el. S-a oprit exact sub nasul lui Ben Weatherstaff. Nu era nicio mirare că gura îi căzuse deschisă.

— Ştii cine sunt? întrebă rajahul.

Cum se holba Ben Weatherstaff! Ochii lui bătrâni şi roşii se fixară pe ceea ce era înaintea lui, ca şi cum ar fi văzut o fantomă. S-a holbat şi s-a holbat, a înghiţit în sec şi nu a zis nimic.

— Ştii cine sunt? ceru Colin mai imperios. Răspunde!

Ben Weatherstaff îşi ridică mâna sa noduroasă şi o trecu peste ochi şi peste frunte, iar după aceea răspunse cu o voce tremurândă şi ciudată.

— Cine eşti? zise el. Da, ştiu, cu ochii mamei tale holbându-te la mine, afară din faţă. Tu eşti bietul invalid.

Colin uită că avusese vreodată un spate. Faţa lui se înroşi în stacojiu şi se ridică trăsnet în picioare.

— Nu sunt invalid! strigă el furios. Nu sunt!

— Nu e! strigă Mary, aproape ţipând la zid în indignarea ei fioroasă. N-are nicio gâlmă mică cât un ac de gămălie! M-am uitat şi nu era nimic acolo – nici măcar una!

Ben Weatherstaff îşi trecu mâna peste frunte încă o dată şi se holbă ca şi cum nu s-ar putea holba niciodată destul. Mâna îi tremura, gura îi

tremura, vocea îi tremura. Era un bătrân ignorant, lipsit de tact şi îşi putu aminti doar lucrurile pe care le auzise.

— Nu... nu ai un spate încovoiat? zise el răguşit.

— Nu! ţipă Colin.

— Nu... nu ai picioare strâmbe? zise tremurând Ben, încă şi mai răguşit.

Era prea mult. Puterea, care, de obicei, îi producea crizele, trecu prin el acum într-un mod nou. Însă niciodată nu fusese acuzat de picioare strâmbe – chiar şi în şoaptă! – şi simpla credinţă în existenţa lor, care a fost dezvăluită de vocea lui Ben Weatherstaff era mai mult decât un rajah în carne şi oase putea să îndure. Mânia şi mândria lui insultată l-au făcut să uite totul, cu excepţia acestui moment, care îl umplu cu o putere pe care nu o cunoscuse înainte, o putere aproape nenaturală.

— Vino aici! ţipă la Dickon şi chiar începu să dea la o parte păturile care îi acopereau membrele inferioare şi să se descurce singur. Vino aici! Vino aici! În clipa asta!

Dickon era lângă el într-o secundă. Mary îşi ţinu respiraţia într-un gâfâit şi simţi ea însăşi că se făcea palidă.

„Poate să o facă! Poate să o facă! Poate să o facă! Poate!” îşi spuse sieşi incoerent, pe sub respiraţie, pe cât de repede putu.

Era o ceartă mică violentă, covoraşele erau aruncate pe pământ, Dickon ţinea braţul lui Colin, picioarele subţiri erau afară, tălpile subţiri erau pe

iarbă. Colin stătea drept – drept – drept ca o săgeată şi părând ciudat de înalt, cu capul dat pe spate şi cu ochii lucind a fulgere.

— Uită-te la mine! se năpusti el asupra lui Ben Weatherstaff. Doar uită-te la mine – tu! Doar uită-te la mine!

— E la fel de drept ca şi mine! strigă Dickon. E la fel de drept ca orice băiat din Yorkshire!

Ceea ce făcu Ben Weatherstaff după aceea, Mary crezu că e ciudat peste măsură.

S-a înecat şi a înghiţit în gol şi brusc lacrimi s-au rostogolit pe obrajii lui ridaţi de vreme, în timp ce bătu din mâinile lui vârstnice.

— Eh! izbucni el după, ce de minciuni spun oamenii! Eşti slab ca o stinghie şi alb ca o fantomă, dar nu ai niciun nod pe tine. Vei creşte mare. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Dickon îi ţinea cu putere braţul lui Colin, dar băiatul nu începuse să se clatine.

Stătea din ce în ce mai drept şi îl privea pe Ben Weatherstaff în ochi.

— Eu sunt stăpânul tău, zise el, atunci când tata e plecat. Şi tu trebuie să mi te supui. Aceasta e grădina mea. Să nu îndrăzneşti să spui un cuvânt despre ea! Dă-te jos de pe scara aia şi du-te pe Poteca Lungă unde te vei întâlni cu domnişoara Mary, care te va aduce aici. Vreau să vorbesc cu tine. Nu te-am vrut, dar acum va trebui să faci parte din secret.

Grăbeşte-te!

Faţa bătrână şi arţăgoasă a lui Ben Weatherstaff era încă udă de acea năvală ciudată de lacrimi. Părea că nu-şi poate lua ochii de la Colin cel slab şi drept, care stătea pe picioarele lui, cu capul dat pe spate.

— Eh! Băiete, şopti el. Eh! Băiatul meu!

Apoi, amintindu-şi singur, îşi atinse brusc pălăria lui de grădinar şi zise:

— Da, domnule! Da, domnule! şi dispăru supus de îndată ce coborî scara.

CAPITOLUL XXII

Când soarele a coborât

După ce capul lui a ieşit din raza lor vizuală, Colin se întoarse către Mary.

— Du-te şi întâlneşte-te cu el, zise el.

Mary zbură prin iarbă până la uşa de sub iederă.

Dickon se uita la el cu ochi ageri. Erau pete stacojii pe obrajii lui şi el arăta extraordinar, dar nu dădea niciun semn de prăbuşire.

— Pot să stau, zise el, măreţ, cu capul lăsat încă pe spate.

— Ţi-am spus eu că vei putea imediat ce vei înceta să îţi mai fie teamă, răspunse Dickon. Şi ai încetat.

— Da, am încetat, zise Colin.

Apoi îşi aduse brusc aminte de ceva ce spusese Mary.

— Faci magie? întrebă el ager.

Gura arcuită a lui Dickon se deschise într-un zâmbet vesel.

— Tu însuţi faci magie, zise el. E aceeaşi magie ca şi cea care le-a făcut pe-astea de-aici să iasă afară din pământ.

Atinse cu gheata lui groasă o grămadă de brânduşe din iarbă. Colin se uită la ele.

— Da, zise el încet, nu ar putea fi o magie mai mare decât cea de aici – n-ar putea fi.

Se îndreptă singur, mai vertical ca niciodată.

— Voi merge până la copacul acela, zise el, arătând spre unul la câţiva paşi depărtare de el. Voi sta în picioare când Weatherstaff vine aici. Mă pot odihni sprijinindu-mă de copac dacă vreau. Când voi dori să stau jos, voi sta jos, dar nu înainte. Adu o pătură de pe scaun.

Merse spre copac şi, deşi Dickon îi ţinea braţul, era minunat de stabil. Când s-a sprijinit de copac nu era atât de rău că se sprijinise de el, dar încă se ţinea atât de drept încât arăta înalt.

Când Ben Weatherstaff intră pe poarta din zid, îl văzu stând acolo şi o auzi pe Mary bombănind ceva.

— Ce spui? întrebă el supărăcios, pentru că nu vroia să-i fie distrasă atenţia de la figura lungă, slabă şi dreaptă, cu faţa mândră.

Dar ea nu i-a spus. Ceea ce spunea era asta:

„Poţi s-o faci! Poţi s-o faci! Ţi-am spus eu că poţi s-o faci! Poţi s-o faci! Poţi s-o faci! Poţi!” I-o spunea lui Colin, pentru că vroia să facă magie şi să-l ţină în picioare. Nu suporta ca el să cedeze înainte să apară cu Ben Weatherstaff. Colin nu a cedat. Ea era înălţată de un sentiment brusc ce-i spunea că el părea chiar frumos în ciuda slăbiciunii lui. Îşi fixă ochii pe Ben Weatherstaff în felul ei caraghios, imperios.

— Uită-te la mine! ordonă el. Uită-te peste tot la mine! Sunt eu un cocoşat? Am eu picioarele strâmbe?

Ben Weatherstaff nu depăşise emoţia, dar îşi reveni un pic şi răspunse aproape în felul lui obişnuit.

— Nu tu, zise el. Nicidecum. Ce ai tot făcut cu tine însuţi, te-ai ascuns de văzul lumii şi ai lăsat-o să creadă că eşti invalid şi imbecil.

— Imbecil! zise Colin mânios. Cine a crezut asta?

— Mulţi fraieri, zise Ben. Lumea e plină de tâmpiţi care rag şi rag întotdeauna numai minciuni. De ce te-ai închis?

— Toată lumea credea că voi muri, zise Colin scurt. Dar nu voi muri!

Şi a spus-o cu o asemenea decizie încât Ben Weatherstaff îl privi peste tot, de sus în jos şi de jos în sus.

— Tu să mori! zise el cu o bucurie seacă. Nicidecum! Ai prea mult curaj în tine.

Când am văzut că ţi-ai pus picioarele pe pământ atât de repede, ştiam eu că eşti bine. Aşază-te un pic pe pătură, tinere stăpân, şi dă-mi poruncile tale.

Era un amestec ciudat de blândeţe ursuză şi înţelegere fină în modul lui. Mary îşi revărsă discursul pe cât de repede putu, în timp ce merseseră pe Poteca Lungă. Principalul lucru ce trebuia ţinut minte, îi spusese, era că sănătatea lui Colin se îmbunătăţea – se făcea bine! Grădina făcea chestia asta. Nimeni nu trebuia să-l lase să-şi amintească despre gâlme şi moarte.

Rajahul coborî pentru a se aşeza pe o pătură sub copac.

— Ce treabă faci tu în grădini, Weatherstaff? întrebă el.

— Orice mi se spune, răspunse bătrânul Ben. Am fost ţinut din favoare, pentru că ea mă plăcea.

— Ea? zise Colin.

— Mama ta, răspunse Ben Weatherstaff.

— Mama mea? zise Colin şi îl privi tăcut. Aceasta a fost grădina ei, nu-i aşa?

— Da, aceasta a fost! şi Ben Weatherstaff îl privi şi el pe Colin. O îndrăgea cel mai mult.

— Acum este grădina mea. Mie îmi este dragă. Voi veni aici în fiecare zi, anunţă Colin. Dar trebuie să fie un secret. Poruncile mele sunt ca nimeni să nu ştie că noi venim aici.

Dickon împreună cu verişoara mea au muncit şi au făcut-o să prindă viaţă. Câteodată voi trimite după tine pentru ajutor, dar trebuie să vii atunci când nu te poate vedea nimeni.

Faţa lui Ben Weatherstaff se strâmbă într-un zâmbet bătrân şi sec.

— Am venit aici înainte, când nu m-a văzut nimeni, zise el.

— Cum! exclamă Colin. Când?

— Ultima dată când am fost aici, zise el frecându-şi barba şi uitându-se împrejur, a fost cam acum doi ani.

— Dar nimeni nu a mai fost în ea de zece ani! strigă Colin. Nu era nicio poartă!

— Eu sunt nimeni, zise Ben sec. Şi nu am venit pe poartă. Am venit peste zid.

Reumatismul m-a reţinut în ultimii doi ani.

— Aţi venit şi aţi tuns un pic pomii! strigă Dickon. Nu reuşeam să înţeleg cum fusese făcut.

— Îi era aşa de dragă – îi era! zise Ben Weatherstaff încet. Era un lucru atât de drăguţ. O dată îmi spusese: *„Ben, dacă mă voi îmbolnăvi vreodată sau dacă mă voi stinge, trebuie să ai grijă de trandafirii mei.”* Când s-a stins, ordinele au fost ca nimeni să nu se apropie vreodată. Dar am venit, zise el cu o persistenţă morocănoasă. Am venit peste zid, până când reumatismul m-a oprit şi am făcut un pic de treabă o dată pe an.

— Nu ar fi fost atât de înmugurită dacă nu ai fi făcut-o, zise Dickon. Chiar m-am întrebat.

— Mă bucur că ai făcut-o, Weatherstaff, zise Colin. Vei şti cum să păstrezi secretul.

— Da, voi şti, domnule, răspunse Ben. Şi va fi mai uşor pentru un om cu reumatism să intre pe poartă.

Pe iarbă, lângă copac, Mary aruncase mistria. Colin îşi întinse mâna şi o luă. O expresie ciudată îi răsări pe faţă şi începu să scobească pământul. Mâna lui subţire era destul de slăbită, dar curând, în timp ce-l priveau, Mary cu un interes care-i ţinea respiraţia, înfipse toată mistria în sol şi răscoli un pic din el.

„Poţi s-o faci! Poţi s-o faci!” îşi spuse Mary sieşi. *„Îţi spun eu, poţi!”*

Ochii rotunzi ai lui Dickon erau plini de o curiozitate dornică, dar nu scoase niciun cuvânt. Ben Weatherstaff continuă să privească cu o faţă interesată.

Colin insistă. După ce răscolise nişte mistrii pline cu sol, îi vorbi triumfător lui Dickon, în cel mai bun accent al lui de Yorkshire.

— Ai zis că mă vei plimba pe-aici la fel ca şi pe ceilalţi, şi ai zis că o să mă laşi să sap. Am crezut că mă minţeai, doar ca să-mi faci pe plac. Asta e doar prima zi şi am mers, şi iată-mă că sap, acum.

Gura lui Ben Weatherstaff se deschise iar, când îl auzi, dar încheie chicotind.

— Eh! zise el, sună de parcă ai avea destulă minte. Sigur eşti un băiat de Yorkshire.

Şi sapi. Ţi-ar plăcea să plantezi ceva? Îţi pot aduce un trandafir într-un ghiveci.

— Du-te şi adu-l! zise Colin, săpând emoţionat. Repede! Repede!

S-a făcut într-adevăr destul de repede. Ben Weatherstaff se duse pe drumul lui, uitând de reumatism. Dickon îşi luă lopata şi săpă groapa mai adâncă şi mai largă decât ar fi putut să o facă un săpător nou cu mâinile subţiri şi albe. Mary se strecură afară pentru a alerga şi a aduce o stropitoare. Când Dickon adâncise groapa, Colin continuă să tot răscolească pământul. Privi în sus spre cer, roşu în obraji şi strălucind din cauza noului exerciţiu, uşor cum era.

— Vreau să o fac înainte ca soarele să coboare cu adevărat, zise el.

Mary crezu că poate soarele întârzie câteva minute doar pentru scopul acesta. Ben Weatherstaff aduse trandafirul în ghiveci din seră. Merse poticnit peste iarbă cât de repede putu. Începuse şi el să fie emoţionat. Îngenunche lângă groapă şi scoase pământul din ghiveci.

— Iată, băiete, zise el, înmânându-i planta lui Colin. Pune-o tu singur în pământ, aşa cum face regele când se duce într-un loc nou.

Mâinile subţiri şi albe tremurară un pic şi roşeaţa din obraji a lui Colin se intensifică o dată cu plantarea florii în pământ. O ţinu în timp ce bătrânul Ben făcea pământul stabil. Era umplut, presat şi fixat. Mary se înclina înainte pe mâini şi genunchi. Soot zburase jos şi înaintă să vadă ce se întâmpla. Nut şi cu Shell trăncăneau dintr-un cireş.

— E plantată! zise Colin la urmă. Şi soarele doar alunecă peste margine. Ajută-mă, Dickon. Vreau să stau în picioare atunci când apune. Face parte din magie.

Şi Dickon l-a ajutat şi magia – sau ce era – îi dădu putere, încât atunci când soarele alunecă peste margine şi sfârşi ciudata şi minunata după-amiază pentru ei, el stătea efectiv pe cele două picioare ale sale – râzând!

CAPITOLUL XXIII

Magie

Dr Craven aştepta de o bună bucată de vreme în casă când s-au întors. Începuse cu adevărat să se întrebe dacă nu ar fi înţelept să trimită pe cineva afară ca să cerceteze potecile grădinilor. După ce Colin fu adus înapoi în camera lui, bietul om îl privi serios.

— Nu trebuia să stai atât de mult, zise el. Nu trebuie să te suprasoliciţi.

— Nu sunt deloc obosit, zise Colin. Mi-a făcut bine. Mâine mă voi duce atât dimineaţa, cât şi după-amiaza.

— Nu sunt sigur că pot permite acest lucru, răspunse dr Craven. Mă tem că nu ar fi înţelept.

— Nu ar fi înţelept să încerci să mă opreşti, zise Colin serios. Mă duc.

Până şi Mary aflase că una dintre particularităţile principale ale lui Colin era că nu ştia câtuşi de puţin ce brută mică şi necioplită era cu felul lui de a comanda oamenilor. Trăise pe un fel de insulă părăsită toată viaţa lui şi, cum el fusese regele ei, îşi crease propriile maniere, neavând cu cine să se compare. Mary fusese ca el şi de când a venit la Misselthwaite descoperise treptat că propriile ei maniere nu fuseseră de genul care este obişnuit sau popular. Făcând această descoperire, se gândi în mod natural că era de un interes destul de mare să îi comunice asta lui Colin. Aşa că s-a aşezat şi s-a uitat curios la el pentru câteva clipe, după ce dr Craven plecase. Vroia să-l facă să o întrebe de ce se uita aşa la el şi fireşte că a reuşit.

— De ce te uiţi la mine? zise el.

— Mă gândesc că îmi pare cam rău de dr Craven.

— Şi mie, zise Colin calm, dar nu fără un aer de satisfacţie. Nu va obţine Misselthwaite deloc, acum că nu voi mai muri.

— Îmi pare rău pentru el datorită acestui lucru, bineînţeles, zise Mary, dar mă gândeam atunci că trebuie să fi fost foarte oribil să fi trebuit să fie politicos timp de zece ani cu un băiat care era întotdeauna necioplit. N-aş fi făcut-o niciodată.

— Sunt necioplit? întrebă Colin într-un mod netulburat.

— Dacă ai fi fost propriul lui băiat şi ar fi fost genul de om care dă palme, zise Mary, te-ar fi pălmuit.

— Dar nu ar îndrăzni, zise Colin.

— Nu, n-ar îndrăzni, răspunse domnişoara Mary, gândindu-se la problemă fără vreo prejudecată. Nimeni nu a îndrăznit vreodată să facă ceva ce nu-ţi plăcea, pentru că urma să mori şi chestii d-astea. Arătai atât de sărman.

— Dar, anunţă Colin cu încăpăţânare, nu voi fi un sărman. Nu-i voi lăsa pe oameni să creadă că sunt aşa ceva. Am stat pe picioarele mele în după-amiaza asta.

— Faptul că ai făcut tot timpul ce şi cum ai vrut te-a făcut atât de ciudat, continuă Mary, gândind cu voce tare.

Colin îşi întoarse capul, încruntându-se.

— Sunt ciudat? dori el să ştie.

— Da, răspunse Mary, foarte. Dar nu e nevoie să te enervezi, adăugă ea imparţial, pentru că şi eu sunt ciudată, şi aşa e şi Ben Weatherstaff. Dar nu sunt la fel de ciudată cum am fost înainte să încep să plac oamenii şi înainte să găsesc grădina.

— Nu vreau să fiu ciudat, zise Colin. Nu voi fi, şi se încruntă iar cu încăpăţânare.

Era un băiat foarte mândru. A stat întins gândindu-se pentru un timp şi apoi Mary observă cum zâmbetul lui frumos apare şi treptat îi schimbă toată faţa.

— Voi înceta să mai fiu ciudat, zise el, dacă mă duc în fiecare zi în grădină. E magie acolo – magie bună, ştii şi tu Mary. Sunt sigur că este.

— Şi eu, zise Mary.

— Chiar dacă nu e magie adevărată, zise Colin, ne putem preface că este. Ceva e acolo – ceva!

— Este magie, zise Mary, dar nu neagră. E albă ca zăpada.

Întotdeauna îi spuneau magie şi chiar păru aşa în lunile care urmară, în minunatele luni, în radiantele luni, cele uimitoare! Oh! Lucrurile care se întâmplară în acea grădină!

Dacă nu ai avut niciodată o grădină, nu poţi să înţelegi, iar dacă ai avut o grădină, vei ştii, că e nevoie de o carte întreagă pentru a descrie tot ce se întâmpla acolo. La început părea că lucrurile verzi nu vor înceta niciodată să-şi croiască drumul prin pământ, pe iarbă, în straturi, chiar şi în spărturile zidurilor. Apoi lucrurile verzi au început să aibă muguri şi mugurii au început să se desfacă, să arate culoare, fiecare umbră de albastru, fiecare umbră de purpuriu, fiecare culoare şi nuanţă de roşu-închis. În zilele lor fericite, florile au fost aranjate în fiecare inch, şi groapă, şi colţ. Ben Weatherstaff văzuse cum se făcuse şi el însuşi arunca mortarul dintre cărămizile zidurilor şi făcea gropiţe în pământ pentru ca lucrurile minunate ce se agăţau să continue să crească. Stânjenelul şi crinii albi ieşeau din iarbă în mănunchiuri şi tufişurile verzi pline de armate

uimitoare de lăncii albastre şi albe ale florilor înalte de delfiniums şi columbine şi...

— Îi plăceau cel mai mult – da, zise Ben Weatherstaff. Îi plăceau lucrurile care arătau întotdeauna spre cerul albastru, aşa obişnuia să spună. Nu era dintre oamenii care priveau în jos – nu ea! Doar le iubea şi spunea că cerul albastru pare întotdeauna atât de vesel.

Seminţele pe care Dickon şi Mary le-au plantat au crescut ca şi cum le-ar fi îngrijit zânele. Maci de satin de toate culorile dansau în vânt cu zecile, sfidând cu veselie florile care trăiseră în grădină de ani şi ani şi care, se putea spune, păreau să se întrebe cum de oameni atât de noi au ajuns aici. Şi trandafirii – trandafirii! Ridicându-se din iarbă, încurcaţi, spre soare, înfăşurând trunchiurile copacilor şi atârnând de crengile acestora, căţărându-se pe pereţi şi răspândindu-se peste tot, cu ghirlande lungi ce cad în cascade, înviau zi de zi, oră de oră. Frunze proaspete deschise şi muguri, şi iar muguri, minusculi la început, dar umflându-se şi lucrând magie, până când au izbucnit şi s-au desfăcut în cupe mirositoare, împrăştiindu-se delicat peste marginile lor şi umplând aerul grădinii.

Colin a văzut totul, urmărind orice schimbare ce avea loc. În fiecare dimineaţă era dus afară şi fiecare oră a fiecărei zile în care nu ploua o petrecea în grădină. Chiar şi zilele mohorâte îi făceau plăcere. Stătea întins pe iarbă, „privind lucrurile cum cresc”, după cum zicea el. Dacă priveşti îndeajuns de mult, declara el, poţi vedea mugurii cum se deschid. Poţi, de asemenea, să faci cunoştinţă cu insectele ciudate şi ocupate, alergând pe drumuri variate şi necunoscute, dar evident serioase, purtând uneori bucăţi mici de pai, sau de pene, sau de mâncare, sau căţărându-se pe lame de iarbă, ca şi cum ar fi copaci din ale căror vârfuri cineva ar putea privi în depărtare pentru a explora ţara. O cârtiţă aruncându-şi movila spre capătul vizuinii ei, făcându-şi loc cu labele cu unghii lungi, care arătau ca mâini de spiriduş, îi captă atenţia pentru o dimineaţă întreagă. Modul de existenţă al furnicilor, al cărăbuşilor, al albinelor, al

broaştelor, al păsărilor, al plantelor îi oferiră o lume nouă pentru explorare şi când Dickon le dezvălui pe toate şi le adăugă pe cel al vulpilor, al vidrelor, al dihorilor, al veveriţelor, al păstrăvilor, al şobolanilor de apă şi al bursucilor, nu aveau sfârşit discuţiile despre lucruri şi reflectările asupra lor.

Şi asta nu era nici jumătate din magie. Faptul că stătuse o dată pe picioarele sale, îl făcuse pe Colin să se gândească enorm de mult la asta, iar când Mary îi spuse despre vraja la care a lucrat, a fost entuziasmat şi de acord cu ea în întregime. Vorbea despre asta în mod constant.

— Bineînţeles că sunt multe magii în lume, zise el cu înţelepciune într-o zi, dar lumea nu ştie ce este sau cum să o facă. Poate că începutul este doar să spui că lucruri frumoase vor avea loc până când le faci să se întâmple. Voi încerca un experiment.

În dimineaţa următoare, când s-au dus în grădina secretă, el a trimis imediat după Ben Weatherstaff. Ben veni cât de repede putu şi îl găsi pe rajah stând în picioare sub un copac şi arătând foarte maiestuos, având, de asemenea, un zâmbet foarte frumos.

— Bună dimineaţa, Ben Weatherstaff, zise el. Vreau ca tu, Dickon şi domnişoara Mary să staţi pe un rând şi să mă ascultaţi pentru că vă voi spune ceva foarte important.

— Da, da, domnule! răspunse Ben Weatherstaff atingându-şi fruntea.

Unul dintre farmecele mult timp ascunse ale lui Ben Weatherstaff era că în copilărie fugise o dată pe mare şi călătorise. Aşa că putea răspunde ca un marinar.

— Voi încerca un experiment ştiinţific, explică rajahul. Când mă voi face mare, voi face mari descoperiri ştiinţifice şi voi începe acum, cu acest experiment.

— Da, da, domnule! zise Ben Weatherstaff prompt, deşi era pentru prima dată când auzea de mari descoperiri ştiinţifice.

Era pentru prima dată când şi Mary auzise de ele, dar chiar şi în situaţia asta începuse să înţeleagă că, ciudat cum era, Colin citise o grămadă despre lucruri neobişnuite şi era într-un fel un băiat foarte convingător. Când îşi ţinea capul sus şi îşi fixa ochii lui ciudaţi asupra ta, părea că-l credeai aproape în ciuda propriei tale persoane, deşi avea doar zece ani, mergând pe unsprezece. În acest moment era mai ales convingător, pentru că brusc simţise fascinaţia ţinerii efective a unui fel de discurs, asemenea unei persoane adulte.

— Marile descoperiri ştiinţifice pe care le voi face, continuă el, vor fi despre magie. Magia este un lucru minunat şi de-abia dacă ştie cineva ceva despre asta, cu excepţia câtorva oameni din cărţi vechi... şi Mary un pic, pentru că s-a născut în India, unde sunt fachiri. Cred că şi Dickon ştie ceva despre magie, dar poate nu ştie că ştie. Farmecă animalele şi oamenii. Nu l-aş fi lăsat niciodată să vină să mă vadă, dacă n-ar fi fost un fermecător de animale, care este şi un fermecător de băieţi, pentru că un băiat este un animal. Sunt sigur că este magie peste tot, doar că nu avem noi destul simţ să o controlăm şi să o determinăm să facă lucruri pentru noi, cum ar fi electricitate, cai şi abur.

Asta sună atât de impunător, încât Ben Weatherstaff deveni chiar entuziasmat şi chiar nu putea rămâne nemişcat.

— Da, da, domnule, zise el şi începu să se îndrepte.

— Când Mary a găsit această grădină, părea chiar moartă, continuă oratorul.

Apoi, ceva începu să împingă lucrurile afară din pământ şi să facă lucruri din nimic. Într-o zi lucrurile nu erau acolo şi în alta erau. Nu am mai privit niciodată lucruri până atunci şi m-a făcut să mă simt foarte curios. Oamenii ştiinţifici sunt întotdeauna curioşi şi voi fi ştiinţific.

Îmi tot spuneam *„Ce este? Ce este?”* E ceva. Nu poate să nu fie nimic! Nu-i ştiu numele, aşa că am numit-o magie. Nu am văzut niciodată răsăritul, dar Mary şi Dickon l-au văzut, iar din câte mi-au spus sunt sigur că şi asta e magie. Ceva îl împinge afară şi îl trage. Uneori, de când vin în grădină, m-am uitat prin copaci la cer şi am avut un sentiment ciudat de fericire, ca şi cum ceva împingea şi trăgea din pieptul meu şi mă făcea să respir repede. Magia întotdeauna împinge, trage şi face lucrurile din nimic. Totul e făcut din magie, frunzele şi copacii, florile şi păsările, bursucii şi vulpile, şi veveriţele, şi oamenii. Aşa că trebuie să fie peste tot în jurul nostru. În această grădină – în toate locurile. Magia din această grădină m-a făcut să stau în picioare şi să aflu că voi trăi să fiu bărbat în toată firea. Voi face experimentul ştiinţific şi voi încerca să iau ceva să-l pun în mine însumi şi să-l facă să împingă, să tragă şi să mă facă puternic. Nu ştiu cum să o fac dar cred că dacă te gândeşti într-una la asta şi o chemi, poate că va veni. Poate că acesta este primul mod de a-l obţine. Când urma să încerc să stau în picioare pentru prima dată, Mary îşi spunea sieşi, *„Poţi să o faci! Poţi să o faci!”* şi am putut. A trebuit în acelaşi timp să încerc şi eu, bineînţeles, dar magia ei m-a ajutat, ca şi cea a lui Dickon. În fiecare dimineaţă şi seară, şi ori de câte ori îmi voi aminti în cursul zilei, voi spune: *„Magia este în mine! Magia mă face bine! Voi fi la fel de puternic precum e Dickon, precum e Dickon!”* Trebuie să o faceţi şi voi toţi. Acesta este experimentul meu. Mă vei ajuta, Ben Weatherstaff?

— Da, da, domnule! zise Ben Weatherstaff. Da, da!

— Dacă o veţi face la fel de regulat precum fac soldaţii antrenamente, vom vedea ce se întâmplă şi vom afla dacă experimentul reuşeşte. Înveţi lucrurile spunându-le tot timpul şi gândindu-te la ele, până când stau în mintea ta pentru totdeauna şi cred că va fi la fel cu magia. Dacă vei continua să o chemi să te ajute, va ajunge să fie o parte din tine, va rămâne şi va face lucruri.

— Odată am auzit un ofiţer în India povestindu-i mamei că erau fachiri care spuneau cuvinte de mii de ori, zise Mary.

— Am auzit-o pe soţia lui Jem Fettleworth spunând de mii de ori acelaşi lucru, făcându-l pe Jem o brută beată, zise Ben Weatherstaff sec. Ceva întotdeauna iese din chestia asta, cu siguranţă. I-a dat o bătaie bună, apoi s-a dus la barul Blue Lion şi s-a îmbătat ca un nobil.

Colin îşi încruntă sprâncenele şi se gândi câteva clipe. Apoi se înveseli.

— Ei bine, zise el, vezi tu, ceva chiar a ieşit din chestia asta. Ea a folosit magia incorectă, până când l-a făcut să o bată. Dacă ar fi folosit magia corectă şi ar fi spus ceva drăguţ, poate că nu s-ar fi îmbătat ca un nobil şi poate... poate i-ar fi cumpărat o bonetă nouă.

Ben Weatherstaff chicoti şi era o admiraţie fină în ochii lui mici, bătrâni.

— Eşti un băiat deştept şi unul cu picioare drepte, stăpâne Colin, zise el. Data viitoare când o mai văd pe Bess Fettleworth îi voi vinde un mic pont despre ce va face magia pentru ea. Ar fi încântată şi mulţumită dacă experimentul ştiinţific ar merge – şi aşa ar fi şi Jem.

Dickon a stat şi ascultat conferinţa, cu ochii lui rotunzi strălucind a încântare curioasă. Nut şi Shell erau pe umerii lui, iar în braţe ţinea un iepure alb cu urechile lungi şi-l mângâia uşor, în timp ce-i întindea urechile pe spate şi îl încânta.

— Crezi că experimentul va reuşi? îi spuse Colin, întrebându-se la ce se gândea.

Se întreba atât de des la ce se gândea Dickon când îl vedea uitându-se la el sau la una dintre „creaturile” sale cu zâmbetul lui larg şi fericit.

Zâmbi acum şi zâmbetul lui era mai larg decât de obicei.

— Da, răspunse el, cred că da. Va reuşi aşa cum o fac seminţele când străluceşte soarele pe ele. Va funcţiona cu siguranţă. Să începem acum?

Colin era încântat şi Mary era la fel. Aprins de amintiri cu fachiri şi credincioşi fanatici din poze, Colin sugeră că ar trebui ca ei să stea cu picioarele încrucişate sub copacul ce forma un baldachin.

— Va fi ca şi cum vom sta într-un fel de templu, zise Colin. Sunt cam obosit şi vreau să mă aşez.

— Eh! zise Dickon, nu trebuie să începi prin a spune că eşti obosit. Ai putea să strici magia.

Colin se întoarse şi se uită la el, în ochii lui rotunzi şi inocenţi.

— Este adevărat, zise el încet. Trebuie să mă gândesc numai la magie.

Părea totul foarte maiestuos şi misterios când s-au aşezat în cercul lor. Ben Weatherstaff se simţi ca şi cum ar fi fost atras într-un fel să fie prezent la o reuniune religioasă. În mod obişnuit, era foarte hotărât în a fi ceea ce numea „agent de reuniuni religioase”, dar asta fiind treaba rajahului nu o detesta şi era cu adevărat înclinat să fie mulţumit pentru a fi fost chemat să asiste. Domnişoara Mary se simţi solemn de extaziată.

Dickon îşi ţinea iepurele în braţe şi poate că a făcut un semnal de-al fermecătorilor pe care nimeni nu l-a putut remarca, căci atunci când s-a aşezat, cu picioarele încrucişate ca şi ceilalţi, cioara, vulpea, veveriţele şi mielul se traseră încet şi făceau şi ele parte din cerc, aşezându-se fiecare într-un loc de odihnă, după bunul lor plac.

— Au venit „creaturile”, zise Colin serios. Vor să ne ajute.

Colin chiar arăta frumos, se gândi Mary. Îşi ţinea capul sus, ca şi cum se credea un fel de preot şi ochii lui stranii aveau o privire minunată în ei. Lumina strălucea în ei prin baldachinul copacului.

— Acum vom începe, zise el. Să ne legănăm înainte şi înapoi, Mary, ca şi cum am fi dervişi?

— Nu pot să mă legăn înainte şi înapoi, zise Ben Weatherstaff. Am reumatism.

— Magia îl va alunga, zise Colin pe tonul unui mare preot, dar nu ne vom legăna până când nu a făcut-o. Vom cânta numai.

— Nu pot să cânt, zise Ben Weatherstaff un pic posac. M-au dat afară din corul bisericii în singura dată în care am încercat.

Nimeni nu a zâmbit. Erau toţi mult prea seroşi. Faţa lui Colin nici măcar nu era nervoasă de vreo umbră. Se gândea doar la magie.

— Atunci eu voi cânta, zise el. Şi începu, arătând ca un spirit ciudat de băiat.

Soarele străluceşte, soarele străluceşte.

Aceasta este magia.

Florile cresc, rădăcinile se agită.

Aceasta este magia.

Să fii viu este magie, să fii puternic este magie.

Magia este în mine, magia este în mine.

Este în mine, este în mine.

Este în oricare dintre noi.

Este în spatele lui Ben Weatherstaff.

Magie! Magie!

Vino şi ajută!

A spus-o de multe ori – nu de mii de ori, dar de nenumărate ori. Mary ascultă hipnotizată. Simţi ca şi cum era în acelaşi timp ciudat şi frumos. Vroia ca el să continue şi să tot continue. Ben Weatherstaff începu să se simtă transpus într-un fel de vis care era chiar agreabil. Zumzăitul albinelor din flori se amesteca cu vocea cântătoare şi se topea adormitor, într-o aţipeală. Dickon stătea cu picioarele încrucişate, cu iepurele adormit în braţele lui şi cu o mână odihnindu-se pe spatele mielului. Soot împinsese o veveriţă şi se îngrămădise lângă el, pe umărul lui, cu ochii închişi. În cele din urmă Colin se opri.

— Acum voi merge prin grădină, anunţă el.

Capul lui Ben Weatherstaff tocmai pică înainte şi îl ridică cu o smucitură.

— Ai adormit, zise Colin.

— Nicidecum, bombăni Ben. Ceremonia a fost destul de bună, dar sunt menit să ies afară înainte de colectă.

Încă nu era chiar treaz.

— Nu eşti într-o biserică, zise Colin.

— Nu, zise Ben, îndreptându-se singur. Cine a zis că aş fi? Am auzit totul. Ai spus că magia este în spatele meu. Doctorii îi spun reumatism.

Rajahul flutură din mână.

— Asta a fost magia greşită, zise el. Te vei face mai bine. Ai permisiunea mea să te duci la lucru, dar revino mâine.

— Mi-ar face plăcere să te văd mergând prin grădină, mormăi Ben.

Nu era un mormăit neprietenos, dar era un mormăit. De fapt, fiind o persoană în vârstă şi încăpăţânată şi neavând deloc încredere în magie, se hotărî că dacă va fi trimis de aici, va urca pe scara lui şi se va uita peste zid, astfel încât să fie pregătit să şchiopăteze în caz că ar fi vreun obstacol.

Rajahul nu a avut nimic împotrivă cu privire la prezenţa lui şi astfel procesiunea s-a format. Chiar arăta ca o procesiune. Colin era în capul ei cu Dickon într-o parte şi Mary de cealaltă. Ben Weatherstaff mergea în spate, iar „creaturile” îi urmau, mielul şi vulpea stând aproape de Dickon, iepurele alb ţopăind pe lângă sau oprindu-se să roadă şi Soot urmând cu solemnitatea unei persoane care se simţea responsabilă.

Era o procesiune care se mişca încet, dar cu demnitate. La fiecare yard se oprea pentru odihnă. Colin se sprijinea de braţul lui Dickon şi în special Ben Weatherstaff ţinea o pază ageră, dar din când în când Colin îşi lua mâinile de pe sprijinul lui şi mergea câţiva paşi singur. Capul lui era ţinut sus tot timpul şi arăta foarte grandios.

„Magia e în mine!” continua el să zică. *„Magia mă face puternic! O pot simţi! O pot simţi!”*

Părea foarte sigur că ceva îl susţinea şi îl înălţa. S-a aşezat pe scaunele dintre firide şi o dată sau de două ori s-a aşezat pe iarbă, iar de câteva ori se odihnea pe potecă şi se sprijinea de Dickon, dar nu renunţa până când nu făcea turul grădinii. Când se reîntoarse la copacul baldachin, obrajii lui erau roşii, iar el arăta triumfător.

— Am făcut-o! Magia a funcţionat! strigă el. Aceasta este prima mea descoperire ştiinţifică.

— Ce va spune dr Craven? întrerupse Mary.

— Nu va spune nimic, răspunse Colin, pentru că nu i se va spune. Acesta va fi cel mai mare secret dintre toate. Nimeni nu ştie nimic despre asta până când nu voi fi crescut atât de puternic, încât să pot să merg şi să aleg ca orice alt băiat. Voi veni aici în fiecare zi în scaunul meu şi voi fi dus înapoi în el. Nu-i voi lăsa pe oameni să şoptească şi să pună întrebări despre asta şi nu-i voi spune tatălui meu până când experimentul nu va reuşi pe deplin. Apoi, într-o zi când se va întoarce, voi intra pur şi simplu în camera lui şi voi spune: *„Iată-mă. Sunt ca orice alt băiat. Sunt chiar bine şi voi trăi ca să ajung bărbat în toată firea. S-a realizat datorită unui experiment ştiinţific.”*

— Va crede că e într-un vis, strigă Mary. N-o să-i vină să-şi creadă ochilor.

Colin roşi triumfător. Se făcuse singur să creadă că se va face bine, ceea ce era mai mult decât jumătate din bătălie, dacă ar fi fost conştient de asta. Gândul care-l stimula mai mult decât oricare altul era scena în care vedea cum ar arăta tatăl lui când ar vedea că are un fiu, care este la fel de drept şi puternic ca şi fiii altor taţi. Una dintre cele mai întunecate nenorociri

din zilele lui morbide şi nesănătoase din trecut era ura lui de a fi un băiat bolnav, cu spatele slăbit, al cărui tată îi era frică să se uite la el.

— Va fi obligat să le creadă, zise el.

— Unul dintre lucrurile pe care am să le fac, după ce magia îşi va face efectul şi înainte de a începe să fac descoperiri ştiinţifice, va fi să devin un atlet.

— Va trebui să te ducem la box, într-o săptămână sau două, zise Ben Weatherstaff.

Vei sfârşi prin a câştiga centura şi a fi campionul întregii Anglii.

Colin îşi fixă ochii asupra lui cu severitate.

— Weatherstaff, zise el, asta e lipsă de respect. Nu trebuie să-ţi iei libertăţi pentru că faci parte din secret. Oricât de bine îşi va face efectul magia, nu voi fi un boxer. Voi fi un Descoperitor Ştiinţific.

— Mă scuzaţi, mă scuzaţi, domnule, răspunse Ben atingându-şi fruntea ca pentru un salut.

Trebuia să fi observat că nu era ceva de glumit, dar ochii lui licăriră şi, în secret, era imens de mulţumit. Chiar nu-l deranja să-i fie dat peste nas, din moment ce asta ar fi însemnat că băiatul câştiga putere şi spirit.

CAPITOLUL XXIV

„Lasă-i să râdă”

Grădina secretă nu era singura în care lucra Dickon. În jurul casei lui, pe câmpie, era o bucată de pământ împrejmuită de un zid scund din pietre tari. Dimineaţa devreme şi târziu în amurgul fad şi în toate zilele în care Colin şi Mary nu-l vedeau, Dickon muncea acolo, plantând sau îngrijind cartofi şi verze, napi şi morcovi şi ierburi pentru mama lui. În compania creaturilor lui, făcea minuni acolo şi părea că nu obosea niciodată să le facă. În timp ce săpa sau smulgea rădăcini, fluiera sau cânta melodii de Yorkshire, specifice câmpiei, sau vorbea cu Soot, sau cu Captain, sau cu fraţii şi surorile pe care îi învăţase să-l ajute.

— Nu ne-am descurca atât de bine precum o facem, zise doamna Sowerby, dacă nu ar fi grădina lui Dickon. Totul va creşte pentru el. Cartofii şi verzele lui sunt de două ori mai mari decât ale oricui altcuiva şi au o aromă pe care nu o au ale nimănui.

Când găsea o clipă liberă îi plăcea să se ducă afară şi să vorbească cu el. După cină, încă mai era o lumină clară şi de durată a amurgului pentru a lucra şi acela era timpul ei liniştit. Putea să stea pe zidul scund şi tare, să privească şi să asculte poveştile zilei. Îi plăcea acest moment. În grădină nu erau numai vegetale. Dickon adusese pachete cu seminţe de flori şi însămânţa chestii frumoase, care miroseau dulce, printre tufişurile de coacăze şi chiar printre verze, şi garoafe, şi panseluţe, şi lucruri ale căror seminţe le putea păstra an de an sau ale căror rădăcini ar înflori în fiecare primăvară şi s-ar răspândi în timp în grămezi frumoase. Zidul scund era

unul dintre cele mai drăguţe lucruri din Yorkshire, pentru că învelea degeţei roşii împreună cu ferigi şi colţunaşi de munte şi flori de garduri vii în fiecare spărtură, până când doar ici şi colo se mai zăreau bucăţi de rocă.

— Tot ceea ce trebuie să facă cineva pentru a le face să crească, mamă, spunea el, este să fie prieten bun cu ele. Sunt la fel ca şi „creaturile". Dacă le este sete, dă-le apă, iar dacă le este foame, dă-le un pic de mâncare. Vor să trăiască la fel ca noi. Dacă ar muri, aş simţi că sunt un băiat rău şi le-am tratat într-un fel fără inimă.

Era în orele astea de amurg când doamna Sowerby auzise despre tot ceea ce se întâmplase la Misselthwaite Manor. La început i se spusese că „Stăpânul Colin" se îndrăgostise să iasă afară prin împrejurimi cu domnişoara Mary şi că îi făcea bine. Dar nu a trecut mult până s-a hotărât între cei doi copii că mama lui Dickon ar putea să „intre în secret". Într-un fel, nu era nicio îndoială că ea era „fără îndoială sigură".

Aşa că, într-o seară frumoasă şi liniştită Dickon a spus întreaga poveste, cu toate detaliile emoţionante despre cheia îngropată, şi prihor, şi ceaţa gri care părea fără viaţă, şi secretul pe care domnişoara Mary se hotărâse să nu-l dezvăluie niciodată. Venirea lui Dickon şi cum i s-a spus lui, îndoiala stăpânului Colin şi drama finală a prezentării lui domeniului ascuns, combinată cu incidentul feţei nervoase a lui Ben Weatherstaff ce se ivi peste zid şi cu forţa bruscă, revoltată, a stăpânului Colin făcură faţa frumoasă a doamnei Sowerby să-şi schimbe culoarea de câteva ori.

— Pe cuvântul meu! zise ea. A fost un lucru bun că fetişcana a venit la Misselthwaite Manor. A fost formarea ei şi salvarea lui. Să stea pe picioarele lui! Şi noi care am crezut că era un biet băiat imbecil fără niciun os drept în el.

Puse o grămadă de întrebări şi ochii ei adânci, albaştri erau plini de gândire intensă.

— Ce fac acolo în Misselthwaite Manor – el fiind atât de vesel şi neplângându-se niciodată? întrebă ea.

— Nu ştiu ce să facă, răspunse Dickon. Cu fiecare zi ce trece, faţa lui arată diferit.

Se umple şi nu mai arată atât de ascuţită şi culoarea de ceară se duce. Dar trebuie să se plângă un pic, zise el cu un zâmbet foarte distrat.

— De ce Doamne, iartă-mă? întrebă doamna Sowerby.

Dickon chicoti.

— O face ca ei să nu ghicească ce s-a întâmplat. Dacă doctorul ar şti, ar afla că poate să stea pe picioarele lui şi cu siguranţă i-ar scrie şi i-ar spune stăpânului Craven.

Stăpânul Colin păstrează secretul pentru a-l spune el însuşi. Va practica magia pe picioarele lui în fiecare zi, până când tatăl lui se întoarce şi apoi se va duce în camera lui şi îi va arăta că este la fel de drept ca ceilalţi băieţi. Dar el şi cu domnişoara Mary cred că este cel mai bun plan, să murmure şi să ameninţe un pic acum şi după aceea să dea lumea la o parte de pe drumul asta greşit.

Doamna Sowerby râdea încet şi confortabil, cu mult înainte ca el să-şi fi terminat ultima propoziţie.

— Eh! zise ea, perechea aceea se distrează, nu glumă, îţi garantez eu. Vor învăţa destul de bine să joace roluri de-aici şi copiilor nu le place nimic mai mult decât să joace roluri. Să auzim ce fac, băiete.

Dickon s-a oprit din grădinărit şi s-a ridicat în picioare pentru a-i spune. Ochii lui licăreau de fericire.

— Stăpânul Colin e purtat până jos la căruciorul lui ori de câte ori pleacă afară, explică el. Şi izbucneşte la John, servitorul, pentru că nu-l duce destul de prudent. Se preface că arată cât de neputincios poate el şi nu-şi ridică niciodată capul până când nu mai putem fi văzuţi din casă. Şi mormăie şi ameninţă un pic atunci când este aşezat în scaunul lui. El împreună cu domnişoara Mary au început să le placă să facă asta şi când geme şi se plânge, ea spune *„Bietul Colin! Chiar atât de mult te doare? Atât de slăbit eşti, sărmane Colin?”* – dar problema e că uneori de-abia se abţin din a izbucni în râsete. Când ajungem în siguranţă în grădină râd până când nu mai au aer să respire. Şi trebuie să-şi îndese feţele în pernele stăpânului Colin pentru a nu auzi grădinarii, dacă sunt vreunii prin împrejurimi.

— Cu cât râd mai mult cu atât e mai bine pentru ei! zise doamna Sowerby, încă râzând ea însăşi. Un râs sănătos de copil este mai bun decât pastilele, în orice zi din an. Perechea aceea se va îngrăşa sigur.

— Se îngraşă, zise Colin. Sunt atât de înfometaţi încât nu ştiu cum să mănânce destul fără să vorbească. Stăpânul Colin spune că dacă va mai continua să ceară mai multă mâncare, nu vor mai crede că este un invalid. Domnişoara Mary spune că îi dă voie să-i mănânce porţia, dar el spune că dacă stă nemâncată va slăbi şi trebuie să se îngraşe amândoi imediat.

Doamna Sowerby râse atât de încântată la dezvăluirea acestei dificultăţi încât se legănă înainte şi înapoi în mantaua ei albastră şi Dickon râse cu ea.

— Să-ţi spun ceva, băiete, zise doamna Sowerby când putu vorbi. M-am gândit cum să-i ajut. Când te vei duce la ei dimineaţa, vei lua o căldare cu lapte bun şi proaspăt, iar eu le voi coace o franzelă prăjită sau nişte chifle cu stafide în ele, aşa cum vă plac vouă, copiilor.

Nimic nu e aşa de bun ca lapte proapăt şi pâine. Apoi şi-ar putea potoli foamea când sunt în grădină şi mâncarea bună pe care o vor servi în casă le va rotunji formele ascuţite.

— Ei! Mamă! zise Dickon admirativ. Ce minune eşti! Întotdeauna vezi o rezolvare a problemelor. Ieri chiar s-au aflat într-o încurcătură. Nu vedeau cum o să se descurce fără a mai comanda mâncare în plus – se simţeau atât de goi înăuntru.

— Sunt doi tineri ce cresc repede şi sănătatea se reîntoarce la ei. Copiii ca ei se simt ca nişte lupi tineri şi simt carnea mâncării şi sângele curgând prin ei, zise doamna Sowerby, apoi, zâmbi cu zâmbetul arcuit al lui Dickon. Eh! Dar se distrează amândoi cu siguranţă, zise ea.

Avea dreptate, fiinţa minunată şi liniştită care era mama sa – şi nu mai avusese niciodată mai mult – încât atunci când a spus că le place să „joace roluri” se referea la bucuria lor. Colin şi Mary găseau că este una dintre cele mai bune surse de distracţie. Ideea de a se proteja ei înşişi de suspiciuni fusese prima dată sugerată inconștient de către asistenta încurcată şi apoi de însuşi dr Craven.

— Apetitul tău se îmbunătăţeşte foarte mult, stăpâne Colin, zisese asistenta într-o zi.

Obişnuiai să nu mănânci nimic şi să nu-ţi placă atât de multe lucruri.

— Acum nu mai e nimic care să nu-mi placă, replică Colin şi văzând-o pe asistentă cum se uită curios la el şi brusc îşi aminti că poate încă nu ar trebui să apară prea bine. Cel puţin lucrurile nu mai sunt în discordanţă atât de des cu mine. Se datorează aerului proaspăt.

— Poate că aşa e, zise asistenta, uitându-se încă la el cu o expresie mistificată. Dar trebuie să vorbesc cu dr Craven despre asta.

— Cum s-a holbat la tine! zise Mary după ce plecase, ca şi cum se gândi că este ceva ce trebuie aflat.

— Nu o voi lăsa să descopere numic, zise Colin. Nimeni nu trebuie încă să înceapă să afle.

Când dr Craven sosi în dimineaţa aceea, părea, de asemenea, nedumerit. Puse o grămadă de întrebări, spre marea enervare a lui Colin.

— Stai afară în grădină foarte mult, insinuă el. Unde te duci?

Colin adăugă aerul lui de indiferenţă impunătoare părerii lui.

— Nu voi lăsa pe nimeni să ştie unde mă duc, răspunse el. Mă duc într-un loc unde-mi place. Toată lumea are ordine să stea deoparte. Nu vreau să se uite şi să se holbeze lumea la mine. Ştii asta!

— Pari să stai afară toată ziua dar nu cred că ţi-a făcut rău – nu cred asta.

Asistenta spune că mănânci mult mai mult decât ai mâncat vreodată.

— Poate, zise Colin atenţionat de o inspiraţie bruscă, poate că e un apetit anormal.

— Nu cred asta, din moment ce mâncarea pare să îţi placă, zise dr Craven. Pui repede carne pe tine şi culoarea ta este mai bună.

— Poate... poate că sunt umflat şi am febră, zise Colin, asumându-şi un aer descurajator de tristeţe. Oamenii care nu vor trăi sunt deseori... diferiţi.

Dr Craven scutură din cap. Îi ţinea încheietura lui Colin şi îi împinse mâneca şi îi pipăi braţul.

— Nu ai febră, zise el gânditor, şi o asemenea carne pe care ai căpătat-o este sănătoasă. Dacă poţi să o ţii aşa, băiatul meu, nu mai trebuie să vorbim despre moarte. Tatăl tău va fi bucuros să afle de această îmbunătăţire remarcabilă.

— Nu vreau să i se spună! izbucni în mod fioros Colin. Îl va dezamăgi dacă mă fac iar mai rău... şi s-ar putea să mă fac mai rău chiar în noaptea asta! S-ar putea să am o febră care să mă înfurie. Simt ca şi cum s-ar

putea să încep să am una acum. Nu voi da voie să se scrie scrisori tatălui meu... nu voi da voie... nu voi da voie! Mă enervezi şi ştii că asta e rău pentru mine. Deja mă simt fierbinte. Urăsc să se scrie despre mine şi să se vorbească despre mine, aşa cum urăsc să se holbeze lumea la mine!

— Sssst! băiatul meu, îl calmă dr Craven. Nimic nu va fi scris fără permisiunea ta.

Eşti prea sensibil la lucruri. Nu trebuie să strici binele care a fost făcut.

Nu a mai zis nimic despre vreo scrisoare către domnul Craven şi când o văzu pe asistentă o avertiză în particular că o asemenea posibilitate nu trebuia menţionată pacientului.

— Băiatul este extraordinar mai bine, zise el. Evoluţia lui pare aproape anormală.

Dar, bineînţeles că acum, face din proprie voinţă ce nu am putut noi să-l determinăm să facă înainte. Şi totuşi, se entuziasmează foarte uşor şi nu trebuie spus nimic din ce ar putea să-l irite.

Mary şi Colin erau foarte alarmaţi şi au vorbit împreună în mod îngrijorător. Din acest moment au adoptat planul lor de „joc de roluri”.

— S-ar putea să fiu obligat să am o criză, zise Colin cu părere de rău. Nu vreau să am una şi nu mă simt destul de rău ca să intru într-una mare. E posibil să nu pot avea una deloc. Gâlma nu-mi mai vine în gând, acum, şi mă tot gândesc la lucruri frumoase în loc de lucruri urâte. Dar dacă se pune problema să-i scrie tatălui meu va trebui să fac ceva.

Se hotărâse să mănânce mai puţin, însă din nefericire nu era posibil să îndeplinească această idee strălucită atunci când se trezea în fiecare dimineaţă cu un apetit uimitor şi pe masa de lângă canapea era aranjat un mic dejun cu pâine de casă şi unt proapăt, ouă albe ca zăpada, gem de zmeură şi frişcă. Mary lua întotdeauna micul dejun cu el şi când se găseau la masă – mai ales dacă erau felii subţiri de şuncă ce sfârâiau şi care trimiteau mirosuri ispititoare de pe un platou din argint – se uitau unul în ochii altuia cu disperare.

— Cred că va trebui să mâncăm tot, în dimineaţa asta, Mary, încheia Colin întotdeauna. Putem să trimitem înapoi ceva din dejun şi o mare parte din cină.

Dar nu au găsit niciodată că puteau să lase ceva şi starea foarte avansată de lustruire a farfuriilor returnate la bucătărie trezi multe comentarii.

— Chiar vreau, mai spunea Colin, chiar vreau ca feliile de şuncă să fie mai groase şi o brioşă de fiecare nu este de ajuns pentru nimeni.

— Este destul pentru o persoană care va muri, răspunse Mary când auzi asta prima dată, dar nu e destul pentru o persoană care va trăi. Câteodată simt că aş putea să mănânc trei când mirosul de aer proaspăt vine de pe câmpie pe geam.

Dimineaţa în care Dickon, după ce se distraseră împreună timp de două ore, sosi după un tufiş de trandafiri şi aduse două căldări din metal şi descoperiră că una era plină cu lapte proaspăt cu caimac deasupra şi că cealaltă conţinea chifle cu stafide făcute în casă, împăturite într-un şervet alb cu albastru, chifle atât de bine împachetate încât erau încă fierbinţi, a fost o revoltă de o bucurie surprinzătoare. Ce lucru minunat din parte

doamnei Sowerby ! Ce femeie deşteaptă şi cumsecade trebuie să fie! Cât de bune erau chiflele! Şi ce lapte delicios şi proaspăt!

— Magia este în ea aşa cum este în Dickon, zise Colin. O face să se gândească cum să facă lucruri... lucruri drăguţe. Este o persoană magică. Spune-i că-i mulţumim, Dickon... îi mulţumim foarte mult!

Era înclinat să folosească mai degrabă propoziţii de oameni mari. Îi plăceau. Îi plăceau atât de mult încât nu mai contenea să le folosească.

— Spune-i că a fost foarte darnică şi mulţumirea noastră este extremă.

După care, uitându-şi grandoarea, se umflă cu chifle şi bău lapte din căldare în porţii copioase, în felul oricărui băieţel înfometat, care făcuse exerciţii neobişnuite, care respirase aer de câmpie şi al cărui mic dejun fusese luat cu mult timp înainte.

Acesta era începutul multor incidente agreabile de acest gen. Îşi dădură seama că, din moment de doamna Sowerby avea paisprezece guri de hrănit, s-ar putea să nu aibă destul pentru a satisface încă doi în fiecare zi. Aşa că i-au cerut să îi lase să îi trimită şilingii lor pentru a cumpăra câte ceva.

Dickon făcu descoperirea uimitoare că în pădure, în parcul din afara grădinii unde l-a găsit Mary prima dată cântând din fluier creaturilor sălbatice, era o cavitate mică şi adâncă unde puteai să construieşti un fel de cuptor mic cu pietre şi în care puteai prăji cartofi şi ouă. Ouăle prăjite erau un lux necunoscut înainte şi cartofii foarte fierbinţi cu sare şi unt proaspăt erau bune pentru regele unui ţinut păduros – în afară de faptul că erau nemaipomenit de delicioşi. Puteai să cumperi atât cartofi cât şi ouă şi

să mănânci câţi vrei fără să simţi că iei mâncarea de la gura a paisprezece oameni.

În fiecare dimineaţă frumoasă, magia era invocată de către cercul mistic de sub păr, care forma o boltă de frunze verzi ce se îngroşau după ce timpul lor scurt de înflorire se încheiase. După ceremonie Colin făcea întotdeauna exerciţiul lui de mers şi în timpul zilei îşi exersa, la intervale, noua putere găsită. În fiecare zi creştea mai puternic, putea să meargă mai stabil şi să acopere o întindere mai mare de pământ. În fiecare zi credinţa lui în magie devenea mai puternică – cum era posibil, de asemenea. A încercat experiment după experiment pentru că simţea că dobândeşte putere şi Dickon a fost cel care i-a arătat cel mai bun lucru dintre toate.

— Ieri, zise el într-o dimineaţă, după o oarecare absenţă, m-am dus la Thwaite pentru mama şi în apropiere de hanul Blue Cow l-am văzut pe Bob Haworth. E cel mai puternic băiat din câmpie. Este campion la lupte şi poate să sară mai sus decât orice alt băiat şi să arunce ciocanul cât mai departe. S-a dus tocmai în Scoţia pentru competiţii în câţiva ani.

Mă cunoaşte încă de când eram mic şi e destul de prietenos. I-am pus nişte întrebări. Lumea îi spune atlet şi m-am gândit la tine, stăpâne Colin şi i-am spus *„Cum de-ai făcut ca muşchii să-ţi iasă aşa, Bob? Ai lucrat ceva în plus pentru a te face aşa de puternic?”* Şi el mi-a zis *„Ei bine, băiete, da, am făcut. Un bărbat puternic dintr-un spectacol care a venit în Thwaite mi-a arătat odată cum să-mi exersez braţele şi mâinile şi fiecare muşchi din corp.”* Şi i-am spus: *„Ar putea un băiat firav să se facă puternic cu ele, Bob?”* A râs şi a zis *„Tu eşti băiatul firav?”* Iar eu am spus *„Nu, dar cunosc un domn tânăr care se face bine după o boală îndelungată şi mi-aş dori să cunosc nişte figuri ca să-i pot spune.”* Nu am spus niciun nume şi nici el nu m-a întrebat vreunul. E prietenos, aşa cum ţi-am spus, şi s-a ridicat, şi amabil, mi-a arătat şi eu am imitat ce a făcut el până când am învăţat pe dinafară.

Colin ascultase entuziasmat.

— Poţi să-mi arăţi? strigă el. Vrei?

— Da, sigur, răspunse Dickon, ridicându-se. Dar a spus că trebuie să le faci încet la început şi să ai grijă să nu te oboseşti. Odihneşte-te între exerciţii şi respiră adânc şi nu te suprasolicita.

— Voi avea griă, zise Colin. Arată-mi! Arată-mi! Dickon, eşti cel mai magic băiat din lume!

Dickon se ridică pe iarbă şi încet începu prudent o serie de practică, dar simplă de exerciţii musculare. Colin le privea cu ochii lărgiţi. Putea să facă câteva în timp ce stătea jos.

Curând, făcu unele, uşor, în timp ce stătea pe picioarele lui, aproape stabil. Mary începu să facă şi ea la fel. Soot, care urmărea reprezentaţia, deveni foarte deranjat, îşi părăsi creanga şi ţopăi prin jur neliniştit pentru că el nu putea să le facă.

Din acea zi exerciţiile făceau parte din sarcinile unei zile, aşa cum era şi magia.

Devenise posibil atât pentru Colin, cât şi pentru Mary să facă mai multe de fiecare dată când încercau; aveau asemenea apetit, încât dacă nu ar fi fost coşul pe care Dickon îl punea în spatele tufişului în fiecare dimineaţă în care venea, ar fi fost pierduţi. Dar micul cuptor din groapă şi mărinimia doamnei Sowerby erau atât de satisfăcătoare, încât doamna Medlock, asistenta şi dr Craven deveniră iar îngrijoraţi. Poţi să glumeşti cu micul dejun şi să pari că-ţi dispreţuieşti cina, dacă eşti plin până la refuz cu ouă

prăjite, şi cartofi, şi lapte proaspăt bogat în cremă, şi fulgi de ovăz, şi chifle, şi miere de vuietoare, şi frişcă.

— Nu mănâncă aproape nimic, zise asistenta. Vor muri de foame dacă nu pot fi convinşi să ia ceva în gură. Şi totuşi, uitaţi-vă cum arată.

— Cum arată! exclamă doamna Medlock indignant. Eh! sunt supărată de moarte pe ei.

Sunt o pereche de diavoli tineri. Aruncându-şi hainele într-o zi şi în următoarea întorcându-şi nasurile de la cele mai bune mese cu care bucătăreasa i-ar putea ispiti. Ieri, nici măcar nu au gustat pasărea aia fragedă cu sos şi pâine şi biata femeie chiar a inventat o budincă pentru ei, dar a fost trimisă înapoi. Aproape că a plâns. Îi e teamă că va fi învinovăţită dacă vor muri de foame.

Dr Craven veni şi se uită la Colin pentru mult timp şi cu atenţie. Purta o expresie extrem de îngrijorată când asistenta a vorbit cu el şi îi arătă tava cu micul dejun aproape neatins, pe care o păstrase special ca să i-o arate – dar a fost şi mai îngrijorat când s-a aşezat lângă canapeaua lui Colin şi l-a examinat. Fusese chemat la Londra cu afaceri şi nu îl mai văzuse pe băiat de aproape două săptămâni. Când tinerii încep să se însănătoşească, o fac repede. Tenta de ceară dispăruse, un roz cald apărând pe pielea lui Colin; ochii lui frumoşi erau limpezi şi golurile de sub ei, din obraji şi de la tâmple se umpluseră. Buclele lui, cândva negre şi grele, începuseră să arate ca şi cum se iveau sănătos de pe fruntea lui şi erau moi şi pline de viaţă. Buzele lui erau mai pline şi de o culoare mai normală. De fapt, pentru un băiat care era un invalid confirmat, arăta destul de ciudat. Dr Craven îi ţinu bărbia în mână şi se gândi la el.

— Îmi pare rău să aud că nu mănânci nimic, zise el. Asta nu e bine. Vei pierde tot ce ai câştigat – şi ai câştigat uimitor. Mâncai atât de bine acum ceva timp.

— Ţi-am spus că era un apetit anormal, răspunse Colin.

Mary stătea pe taburet prin apropiere şi scoase brusc un sunet foarte ciudat pe care încercase atât de violent să îl înăbuşe, încât sfârşi aproape prin a se îneca.

— Ce s-a întâmplat? zise dr Craven, întorcându-se să se uite la ea.

Mary deveni severă, în felul ei.

— A fost ceva între un strănutat şi o tuse, replică ea, cu o demnitate nevrednică, şi mi-a intrat în gât. Dar, îi zise ea după aceea lui Colin, nu m-am putut abţine. Izbucnise pentru că dintr-o dată nu m-am putut abţine să nu-mi amintesc de ultimul cartof pe care l-ai mâncat şi felul în care gura ta s-a întins când ai muşcat din coaja aia groasă şi bună cu gem şi frişcă pe ea.

— Există vreo modalitate în care acei copii să poată avea parte de mâncare în secret? o întrebă dr Craven pe doamna Medlock.

— Nu există niciuna, decât dacă sapă în pământ sau culeg din pomi, răspunse doamna Medlock. Stau afară toată ziua şi nu văd pe nimeni în afară de ei înşişi. Şi dacă vor să mănânce ceva diferit de ceea ce e trimis, nu trebuie decât să ceară.

— Ei bine, zise dr Craven, atâta timp cât nu mănâncă şi le prieşte, nu trebuie să ne tulburăm. Băiatul este o creatură nouă.

— La fel şi fata, zise doamna Medlock. A început să fie chiar drăguţă de când s-a împlinit şi a rămas fără înfăţişarea ei urâtă şi acră. Părul i-a crescut gros, pare sănătos şi are o culoare strălucitoare. Era lucrul cel mai posomorât şi dezagreabil, iar acum ea şi stăpânul Colin râd împreună ca o pereche de nebuni. Poate că se îngraşă din cauza asta.

— Poate, zise dr Craven. Lasă-i să râdă.

CAPITOLUL XXV

Cortina

Şi grădina secretă înflori şi înflori şi în fiecare dimineaţă dezvăluia noi minuni. În cuibul prihorului erau ouă şi perechea prihorului stătea pe ele păstrându-le calde, cu pieptul ei mic împănat şi aripile protectoare.

La început era foarte nervoasă şi prihorul însuşi era indignant de păzitor. Nici chiar Dickon nu s-a dus lângă colţul crescut în zilele acelea, ci a aşteptat până când prin lucrarea în linişte a unei vrăji misterioase părea că a transmis către sufletul tinerei perechi că în grădină nu era nimic din care să nu fie ca ei – nimic din care să nu înţeleagă minunea a ceea ce li se

întâmplă – imensa, gingaşa, grozava, zdrobitoarea frumuseţe şi solemnitate a ouălor. Dacă ar fi fost o persoană în acea grădină care să nu ştie din toată fiinţa lui – sau ei – interioară că dacă un ou ar fi luat sau rănit, întreaga lume s-ar învârti împrejur, s-ar prăbuşi în spaţiu şi s-ar sfârşi – dacă ar fi fost numai cineva care nu o simţea şi nu acţiona în consecinţă, nu putea să fie nicio fericire, chiar şi în aerul acela aurit de primăvară. Dar ei toţi au ştiut-o şi au simţit-o, iar prihorul şi perechea lui au aflat că ei ştiau.

La început prihorul îi privea pe Mary şi pe Colin cu o nelinişte atentă. Drintr-un motiv misterios ştia că nu e nevoie să se uite la Dickon. În prima clipă când îşi fixă ochii lui negri şi strălucitori ca roua pe Dickon ştia că nu e un străin, ci un fel de prihor fără cioc şi pene. Putea să vorbească prihoreşte (care e o limbă destul de diferită, ce nu trebuie confundată cu alta). A vorbi prihoreşte unui prihor este ca şi cum ai vorbi franceza unui francez. Dickon o vorbea întotdeauna prihorului, aşa că pălăvrăgeala confuză şi ciudată pe care o folosea atunci când vorbea cu oamenii nu conta câtuşi de puţin. Prihorul se gândi că le vorbea în această pălăvrăgeală confuză pentru că nu erau suficient de inteligenţi să înţeleagă păsăreasca. Şi mişcările lui erau prihoreşti. Nu l-a speriat niciuna, nefiind bruscă şi astfel nepărând periculoasă sau ameninţătoare. Orice prihor îl putea înţelege pe Dickon, aşa că prezenţa lui nici măcar nu deranja.

Dar la început a părut a fi necesar să stea în alertă împotriva celorlalţi doi. În primul rând, creatura-băiat nu intra în grădină pe picioarele lui. Era împins înăuntru pe un lucru cu roţi şi pieile animalelor sălbatice erau aruncate peste el. Asta chiar era îndoielnic.

Apoi când începea să se ridice şi să meargă, o făcea într-un mod ciudat, neobişnuit, iar ceilalţi păreau că trebuie să-l ajute. Prihorul obişnuia să se ascundă într-un tufiş pentru a privi scena neliniştit, cu capul înclinat, mai întâi într-o parte şi apoi în cealaltă. Se gândi că mişcările uşoare ar putea să însemne că se pregătea să sară brusc, aşa cum fac pisicile. Când pisicile

se pregătesc să sară brusc, se furişează pe pământ foarte lent. Prihorul a vorbit despre chestia asta cu perechea lui destul de mult, timp de câteva zile, dar după asta se decise să nu mai spună nimic despre subiect, pentru că teroarea lui era aşa de mare, încât îi era frică să nu fie dăunător ouălor.

Când băiatul începu să meargă singur şi chiar să se mişte mai repede, era o uşurare imensă. Dar pentru o perioadă lungă de timp – sau care îi păru lungă prihorului – era o sursă de nelinişte. Nu se comporta la fel ca ceilalţi oameni. Părea foarte interesat de mers, dar avea o metodă ciudată de a se aşeza sau de a sta întins pentru puţin timp şi apoi de a se ridica într-o manieră tulburătoare pentru a începe iar.

Într-o zi, prihorul îşi aminti că atunci când el însuşi fusese învăţat de către părinţii lui să zboare, făcuse mult timp acelaşi gen de lucru. Zbura pe distanţe de câţiva yarzi şi apoi era obligat să se odihnească. Aşa că se gândi că acest băiat învăţa să zboare – sau să meargă.

Îi menţionă acest lucru perechii lui şi când îi spuse că puii se vor comporta probabil în acelaşi mod, după ce vor fi maturi, ea se linişti şi chiar deveni dornică şi interesată, şi căpătă atâta plăcere din a-l privi pe băiat peste marginea cuibului ei – deşi credea întotdeauna că puii vor fi mult mai deştepţi şi vor învăţa mai repede. Dar apoi, îşi zise ea indulgent, oamenii erau întotdeauna mai neîndemânatici şi mai lenţi decât puii şi majoritatea nu părea că a învăţat deloc să zboare. Nu-i întâlneşti niciodată în aer sau pe vârfurile copacilor.

După o vreme, băiatul începu să se mişte aşa cum făceau ceilalţi, dar toţi trei copiii făceau lucruri neobişnuite. Stăteau sub copaci şi îşi mişcau braţele şi picioarele şi capetele într-un fel în care nu era nici mers, nici stat. Făceau aceste mişcări la anumite intervale, în fiecare zi, şi prihorul nu era în stare să-i explice perechii lui ce făceau sau ce încercau să facă. Putea doar să spună că era sigur că puii nu vor fâlfâi niciodată într-un

asemenea mod, dar din moment ce băiatul care putea vorbi prihoreşte atât de fluent participa şi el, păsările puteau fi chiar sigure că acţiunile nu erau de o natură periculoasă. Bineînţeles că atât prihorul, cât şi perechea lui nu auziseră de campionul de lupte, Bob Haworth, şi de exerciţiile lui care să facă muşchii să stea precum grămezile. Prihorii nu sunt la fel ca oamenii; muşchii lor sunt întotdeauna exersaţi încă din prima clipă şi astfel se dezvoltă într-un mod natural. Dacă trebuie să zbori pentru a găsi fiecare masă pe care o serveşti, muşchii tăi nu se atrofiază.

Când băiatul mergea, şi alerga, şi săpa, şi smulgea buruienile ca ceilalţi, cuibul din colţ era înconjurat de o mare pace şi mulţumire. Temerile pentru ouă au devenit lucruri ce ţineau de trecut. Ştiind că ouăle tale erau la fel de protejate ca şi cum s-ar fi aflat într-un seif dintr-o bancă şi faptul că puteai să priveşti atât de multe lucruri curioase care se petrec, s-a format o ocupaţie foarte distractivă. În zilele umede, mama ouălor se simţea uneori plictisită, deoarece copiii nu veneau în grădină.

Dar chiar şi în zilele umede nu se putea spune că Mary şi Dickon erau plictisiţi.

Într-o dimineaţă când ploaia cădea neîncetat şi Colin începea să se simtă un pic sălbatic şi era obligat să rămână pe canapeaua lui pentru că nu era în siguranţă să se ridice şi să meargă prin cameră, Mary avu o inspiraţie.

— Acum că sunt un băiat adevărat, zise Colin, picioarele mele şi braţele mele şi tot corpul meu sunt atât de pline de magie încât nu le pot linişti. Vor să facă lucruri tot timpul. Ştii, Mary, că atunci când m-am trezit dimineaţa, când e devreme şi păsările ţipă afară şi totul pare să ţipe de bucurie – chiar şi copacii şi lucrurile pe care nu le putem auzi – am simţit ca şi cum ar trebui să sar din pat şi să ţip eu însumi. Gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi făcut-o!

Mary chicoti exagerat.

— Asistenta ar veni alergând şi doamna Medlock ar veni alergând şi ar fi sigure că ai înnebunit şi ar trimite după doctor, zise ea.

Colin chicoti el însuşi. Putea să vadă cum ar arăta toţi – cât de înspăimântaţi de izbucnirea lui şi cât de uimiţi să-l vadă stând în picioare.

— Îmi doresc ca tata să vină acasă, zise el. Vreau să-i spun eu însumi. Mă gândesc întotdeauna la asta, dar nu putem continua aşa pentru mult timp. Nu suport să stau întins şi să mă prefac şi în afară de asta arăt prea diferit. Îmi doresc să nu fi plouat azi.

A fost atunci când domnişoara Mary avu inspiraţia.

— Colin, începu ea misterios, ştii câte camere sunt în casa asta?

— În jur de o mie, presupun, răspunse el.

— Sunt aproape o sută în care nimeni nu intră, zise Mary. Şi într-o zi ploioasă am fost în atâtea din ele! Nimeni n-a ştiut, deşi doamna Medlock aproape că mă găsise. M-am pierdut pe drum când m-am întors şi m-am oprit la capătul coridorului tău. Atunci a fost a doua oară când te-am auzit plângând.

Colin tresări pe canapea.

— O sută de camere în care nimeni nu intră, zise el. Sună aproape ca o grădină secretă. Să presupunem că mergem şi ne uităm la ele. Împinge-mă în cărucior şi nimeni nu va şti că am fost.

— La asta mă gândeam şi eu, zise Mary. Nimeni nu ar îndrăzni să ne urmărească.

Sunt galerii unde poţi să fugi. Am putea să ne facem exerciţiile. Există o cameră mică indiană unde este un cabinet plin de elefanţi din fildeş. Sunt tot felul de camere.

— Sună clopoţelul, zise Colin.

Când asistenta intră, el îi dădu ordinele.

— Îmi vreau scaunul, zise el. Domnişoara Mary şi cu mine vom vizita partea din casă care nu este folosită. John poate să mă împingă până la galeriile cu tablouri pentru că acolo sunt nişte scări. Apoi trebuie să plece şi să ne lase până când voi trimite din nou după el.

Zilele ploioase îşi pierdură teroarea în dimineaţa aceea. Când servitorul împinse căruciorul până la galeriile cu tablouri şi îi lăsă pe cei doi împreună după ce a ascultat ordinul, Colin şi Mary se uitară unul la celălalt încântaţi. De îndată ce Mary se asigură că John era cu adevărat pe drumul său de întoarcere către camerele sale de sub scări, Colin se dădu jos din scaunul lui.

— Voi alerga dintr-un capăt al galeriei în celălalt, zise el, şi după aceea voi sări, şi după aceea vom face exerciţiile lui Bob Haworth.

Au făcut toate aceste lucruri şi multe altele. S-au uitat la portrete şi au găsit-o pe fetiţa mică, îmbrăcată în brocartul verde, ţinând pe deget papagalul.

— Toate astea, zise Colin, trebuie să fie rudele mele. Au trăit acum mult timp. Cea cu papagalul, cred că este una dintre stră-stră-stră-stră-mătuşile mele. Arată ca tine Mary – nu cum arăţi acum, ci cum arătai când ai venit aici. Acum eşti mult mai grasă şi arăţi mai bine.

— Şi tu, zise Mary, şi au râs amândoi.

S-au dus în camera indiană şi s-au jucat cu elefanţii din fildeş. Au găsit budoarul din brocat colorat în roz şi gaura din pernă pe care şoarecele a lăsat-o, dar şoriceii crescuseră şi fugiseră, iar gaura era goală. Au văzut mai multe camere şi au făcut mai multe descoperiri decât făcuse Mary în primul ei pelerinaj . Au găsit coridoare şi colţuri noi, şi rânduri de trepte, şi noi tablouri vechi care le-au plăcut, şi lucruri vechi şi ciudate al căror rost nu-l ştiau. Era o dimineaţă curios de distractivă şi sentimentul de hoinăreală prin aceeaşi casă cu alţi oameni, dar în acelaşi timp, simţind că sunt la mile depărtare de ei era un lucru fascinant.

— Mă bucur că am venit, zise Colin. N-am ştiut niciodată că locuiesc într-un loc atât de vechi, mare şi ciudat. Îmi place. Vom hoinări în fiecare zi ploioasă. Vom găsi întotdeauna lucruri şi colţuri ciudate.

În acea dimineaţă au găsit printre altele şi apetituri atât de mari, încât atunci când s-au întors în camera lui Colin nu era posibil să trimită micul dejun înapoi neatins.

Când asistenta duse tava jos, o aruncă pe faţa de masă din bucătărie pentru ca doamna Loomis, bucătăreasa, să poată vedea buna lustruire a farfuriilor şi a platourilor.

— Uită-te la asta! zise ea. Asta e o casă a misterelor şi acei doi copii reprezintă cel mai mare mister din ea.

— Dacă o ţin aşa în fiecare zi, zise John, servitorul corpolent, ar fi o minune dacă azi nu cântăreşte de două ori mai mult decât a avut luna trecută. În timp va trebui să cedez locul, de teamă să nu păţesc ceva la muşchi.

În acea după-amiază Mary observă că ceva nou se întâmplase în camera lui Colin. Obesrvase cu o zi înainte, dar nu spusese nimic pentru că se gândi că schimbarea ar putea să fi survenit din întâmplare. Nu spuse nimic azi, dar s-a aşezat şi s-a uitat fix la poza de deasupra şemineului. Se putea uita la ea deoarece cortina era trasă. Asta era schimbarea pe care o observase.

— Ştiu ce vrei să-ţi spun, zise Colin, după ce ea se holbase câteva clipe.

Întotdeauna ştiu când vrei să-ţi spun ceva. Te întrebi de ce e trasă cortina. Am de gând să o ţin aşa.

— De ce? întrebă Mary.

— Pentru că nu mă mai enervează să o văd râzând. M-am trezit acum două nopţi, când era lună plină şi am simţit că magia umplea camera şi făcea totul atât de splendid, încât nu puteam să stau liniştit. M-am trezit şi m-am uitat pe geam. Camera era chiar luminată şi era un petic de lumină

a lunii pe cortină şi într-un fel m-a făcut să mă duc să trag funia. Se uita chiar la mine, ca şi cum râdea pentru că era bucuroasă că stăteam acolo. M-a făcut să mă uit la ea. Vreau să o văd râzând aşa tot timpul. Cred că, poate, a fost un fel de persoană magică.

— Semeni atât de mult cu ea, acum, zise Mary, încât uneori cred că poate eşti fantoma ei transformată într-un băiat.

Ideea părea să-l impresioneze pe Colin. S-a gândit la problemă şi după aceea îi răspunse încet.

— Dacă aş fi fantoma ei... tata m-ar plăcea.

— Vrei să te placă? întrebă Mary.

— Obişnuiam să îl urăsc pentru că nu mă plăcea. Dacă a început să mă placă, cred că ar trebui să-i spun despre magie. S-ar putea să-l facă mai vesel.

CAPITOLUL XXVI

„E mama!”

Credinţa lor în magie era un lucru clar hotărât. După incantaţiile de dimineaţă, Colin le ţinea câteodată conferinţe despre magie.

— Îmi place să o fac, explică el, pentru că atunci când voi creşte mare şi voi face mari descoperiri ştiinţifice voi fi obligat să ţin conferinţe despre ele, aşa că asta e practică.

Pot să ţin numai conferinţe scurte pentru că sunt foarte tânăr şi în afară de asta Ben Weatherstaff ar crede că este într-o biserică şi ar adormi.

— Cel mai bun lucru despre conferinţe, zise Ben, este că un băiat se poate ridica şi poate spune tot ceea ce doreşte, fără ca un alt băiat să-i răspundă. Nu aş îmbătrâni ţinând conferinţe câteodată.

Dar când Colin vorbea sub copacul lui, bătrânul Ben îşi fixa ochii lui devoratori pe el şi-i păstra nemişcaţi acolo. Se uita la el cu o afecţiune critică. Nu era conferinţa cea care îl interesa, ci picioarele care arătau mai drepte şi mai puternice în fiecare zi, capul băieţos care se ţinea în sus atât de bine, bărbia cândva ascuţită şi obrajii goi, care s-au umplut şi s-au rotunjit, şi ochii începând să oglindească lumina pe care şi-o amintea dintr-o altă pereche de ochi.

Uneori, când Colin simţea privirea sinceră a lui Ben, însemna că era foarte impresionat şi se întreba la ce se gândea; o dată când părea foarte hipnotizat îl întrebă.

— La ce te gândeşti, Ben Weatherstaff? întrebă el.

— Mă gândeam, răspunse Ben, că aş pune rămăşag că ai mai pus pe tine trei sau patru livre săptămâna aceasta. Mă uitam la picioarele şi la umerii tăi. Mi-ar plăcea să te pun pe cântar!

— Este magia şi... şi lucrurile, şi laptele, şi chiflele doamnei Sowerby, zise Colin. Vezi, experimentul ştiinţific a reuşit!

În acea dimineaţă Dickon întârziase prea mult ca să mai asculte conferinţa. Când sosi, era roşu de la alergare şi faţa lui nostimă părea că licăreşte mai mult decât de obicei.

Cum aveau multe buruieni de smuls după ploaie, s-au apucat de lucru. Aveau întotdeauna multe de făcut după o ploaie caldă, când totul era năruit. Umezeala, bună pentru flori, era, de asemenea, bună pentru rădăcini, care împingeau în sus lame minuscule de iarbă şi puncte de frunze ce trebuie scoase înainte ca rădăcinile să se prindă prea bine. Colin era la fel de bun în smulgerea buruienilor ca oricine altcineva din zilele astea şi putea să ţină conferinţa în timp ce lucra.

— Magia lucrează cel mai bine atunci când lucrezi tu însuţi, zise el în dimineaţa aceasta. O poţi simţi în oasele şi în muşchii tăi. Voi citi cărţi despre oase şi muşchi, dar voi scrie o carte despre magie. O fac acum. Continuu să descopăr lucruri.

Nu a trecut foarte mult timp după ce a zis asta când îşi întinse mistria şi se ridică în picioare. Fusese tăcut pentru câteva momente şi ei puteau observa că se gândea la conferinţe, aşa cum o făcea adeseori. Când îşi aruncă mistria şi se ridică drept li se păru, lui Mary şi lui Dickon, că un gând brusc şi puternic l-a determinat să o facă. S-a întins cât de mult a putut şi şi-a ridicat braţele triumfător. Culoarea strălucea pe faţa lui şi

ochii lui ciudaţi se lărgiră de bucurie. Imediat îşi dădu complet seama de ceva.

— Mary ! Dickon! strigă el. Uitaţi-vă la mine!

S-au oprit din smuls şi s-au uitat la el.

— Mai ţineţi minte prima dimineaţă în care m-aţi adus aici? întrebă el.

Dickon se uita la el foarte aspru. Fiind un fermecător de animale, putea vedea mai multe lucruri decât majoritatea oamenilor şi multe dintre ele erau lucruri despre care nu vorbea. A văzut unele dintre ele acum, în acest băiat.

— Da, ne amintim, răspunse el.

Mary se uita şi ea aspru, dar nu a spus nimic.

— Exact în această clipă, zise Colin, imediat mi-am adus aminte singur, când m-am uitat la mâna mea cum săpa cu mistria, şi a trebuit să mă ridic în picioare să văd dacă e adevărat. Şi este adevărat! M-am făcut bine – m-am făcut bine!

— Da, aşa e! zise Dickon.

— M-am făcut bine! M-am făcut bine! zise iar Colin şi faţa lui se înroşi toată.

O ştiuse dinainte într-un fel, sperase, o simţise şi se gândise la asta, dar exact în acea clipă ceva alergase prin el tot – un fel de credinţă încântătoare şi realizare şi fusese atât de puternică, încât nu se putea abţine să nu o cheme.

— Voi trăi pe veci, pentru totdeauna şi totdeauna! striga el măreţ. Voi afla mii şi mii de lucruri. Voi afla despre oameni şi creaturi şi tot ce creşte – ca Dickon – şi nu mă voi opri din a face magie. Sunt bine! Sunt bine! Mă simt... mă simt de parcă vreau să ţip ceva... ceva de mulţumire, de bucurie!

Ben Weatherstaff, care lucrase lângă un tufiş de trandafiri, îi aruncă o privire.

— Ai putea să cânţi *Doxologia*, sugeră el în cea mai seacă mormăială.

Nu avea nicio părere despre *Doxologie* şi nu a făcut propunerea cu vreo veneraţie deosebită. Dar Colin era cu mintea explorând şi nu ştia nimic despre *Doxologie*.

— Ce e asta? întrebă el.

— Dickon o poate cânta pentru tine, îţi garantez, replică Ben Weatherstaff.

Dickon răspunse cu zâmbetul lui înţelegător de fermecător de animale.

— O cântă în biserică, zise el. Mama spune că ea crede că ciocârliile o cântă când se trezesc dimineaţa.

— Dacă zice asta, trebuie să fie un cântec drăguţ, răspunse Colin. Nu am mai fost niciodată într-o biserică. Eram întotdeauna prea bolnav. Cântă-l, Dickon. Vreau să-l aud.

Dickon era deschis şi indiferent de asta. A înţeles mai bine ce-a simţit Colin, decât ce-a făcut. A înţeles printr-un fel de instinct atât de natural, încât nu ştia că e înţelegere. Îşi trase şapca şi se uită împrejur încă zâmbind.

— Trebuie să-ţi dai jos şapca, îi spuse lui Colin, şi aşa trebuie să faci şi tu, Ben – şi trebuie să stai în picioare, ştii asta.

Colin îşi scoase şapca şi soarele strălucea, încălzindu-i părul gros în timp ce se uita la Dickon atent. Ben Weatherstaff se ridică din genunchi şi îşi dezveli capul cu un fel de privire nedumerită, pe jumătate plină de resentiment, pe faţa lui vârstnică, ca şi cum nu ştia exact de ce face acest lucru remarcabil.

Dickon stătea printre copaci şi tufişuri de trandafiri şi începu să cânte într-un mod simplu şi cu o voce frumoasă şi puternică de băiat:

„Lăudaţi-L pe Dumnezeu de la care vin toate binecuvântările, Lăudaţi-L voi, toate creaturile de dedesubt,

Lăudaţi-L pe Cel de deasupra adăposturilor divine,

Lăudaţi-L pe Tatăl, Fiul şi pe Duhul Sfânt.

Amin.”

Când a terminat, Ben Weatherstaff stătea nemişcat cu fălcile încăcleştate, dar cu o privire îngrijorată în ochii lui fixaţi pe Colin. Faţa lui Colin era gânditoare şi admirativă.

— Este un cântec foarte frumos, zise el. Îmi place. Poate că înseamnă ceea ce am vrut eu să spun când am dorit să ţip că sunt recunoscător magiei. Se opri şi se gândi într-un fel nedumerit. Poate că ambele sunt acelaşi lucru. Cum putem şti numele exacte ale tuturor lucrurilor? Cântă-l iar, Dickon. Hai să încercăm, Mary. Vreau să-l cânt şi eu. Este cântecul meu. Cum începe? *„Lăudaţi-L pe Dumnezeu de la care toate binecuvântările curg”?*

Şi l-au cântat din nou, iar Mary şi Colin şi-au ridicat vocile pe cât de muzical au putut, în timp ce Dickon ş-ai ridicat vocea şi mai tare şi mai frumos – la al doilea vers Ben Weatherstaff îşi curăţă aspru gâtul; la al treilea s-a alăturat cu atâta vigoare, încât părea aproape sălbatic şi când s-a terminat partea cu *„Amin”* Mary observă că exact acelaşi lucru care i se întâmplase lui i se întâmplase şi ei când a aflat despre Colin că nu era invalid – bărbia lui tremura şi se holba, şi clipea, şi obrajii lui bătrâni erau uzi.

— Nu am văzut niciodată niciun sens în *Doxologie* până acum, zise el răguşit, dar s-ar putea să-mi schimb părerea în timp. Ar trebui să spun că ai pus pe tine cinci livre în săptămâna asta, stăpâne Colin – cinci!

Colin se uita prin grădină la ceva care-i atrase atenţia şi expresia lui deveni una speriată.

— Cine intră aici? zise el repede. Cine e?

Uşa de sub zidul de iederă fusese împinsă uşor şi o femeie intră. Venise o dată cu ultimul vers din cântecul lor şi stătuse liniştită să-i asculte. Cu iedera în spatele ei, lumina soarelui trecând prin copaci şi pătându-i mantaua lungă şi albastră, cu faţa ei drăguţă şi proaspătă zâmbind prin grădina verde era ca o poză pastelată dintr-una din cărţile lui Colin.

Avea nişte ochi minunaţi şi afectuoşi, care păreau să absoarbă totul în ei – pe toţi, chiar şi pe Ben Weatherstaff şi pe „creaturi" şi fiecare floare care era înflorită. Neaşteptat cum a apărut, niciunul dintre ei nu a simţit deloc că este o intrusă. Ochii lui Dickon se aprinseră ca lămpile.

— E mama – iată cine este! strigă el şi trecu prin iarbă într-o fugă.

Colin începu să se mişte şi el către ea, iar Mary merse cu el. Amândoi îşi simţeau pulsurile bătând mai repede.

— E mama! zise iar Dickon când se întâlniră la jumătatea drumului. Ştiam că vrei să o vezi şi i-am spus unde este ascunsă uşa.

Colin îşi ţinea mâna întinsă cu un fel de timiditate şi roşeaţă regală, dar ochii lui chiar îi devorau faţa.

— Chiar şi când am fost bolnav, am vrut să vă văd, zise el, pe dumneavoastră, pe Dickon şi grădina secretă. Nu aş fi dorit să văd orice sau pe altcineva înainte.

Vederea feţei lui ridicate aduse o schimbare în ea însăşi. Roşi, iar colţurile gurii ei tremurară şi o ceaţă părea că se aşterne peste ochii ei.

— Eh! Dragă băiete! izbucni ea tremurător. Eh! Dragă băiete! ca şi cum nu ar fi ştiut că urma să o spună.

Nu a spus „stăpâne Colin”, ci doar „Dragă băiete” aproape brusc. S-ar putea să îi fi spus lui Dickon în acelaşi fel dacă ar fi văzut ceva pe faţa lui care o emoţionase. Lui Colin îi plăcea.

— Sunteţi surprinsă pentru că sunt atât de bine? întrebă el.

Îşi puse mâna pe umărul lui şi zâmbi alungându-şi ceaţa din ochi.

— Da, sunt! zise ea. Dar semeni atât de mult cu mama ta, încât mi-ai făcut inima să sară.

— Credeţi, zise Colin un pic penibil, că o să-l facă pe tata să mă placă?

— Da, cu siguranţă, dragă băiete, răspunse ea şi îl bătu uşor pe umăr. Trebuie să vină – trebuie să vină.

— Susan Sowerby, zise Ben Weatherstaff, apropiindu-se de ea. Uită-te la picioarele băiatului, nu vezi? Erau ca beţele în ciorapi acum două luni – şi i-am auzit pe oameni spunând că sunt crăcănate şi cu genunchii lipiţi – ambele! Uită-te acum la ele!

Susan Sowerby râse liniştitor.

— Vor fi nişte picioare puternice de băiat imediat, zise ea. Lasă-l să se ducă şi să se joace, şi să muncească în grădină, şi să mănânce sănătos, şi să

bea mult lapte dulce, şi nu va fi o pereche mai bună în Yorkshire, mulţumită lui Dumnezeu.

Îşi puse ambele mâini pe umerii stăpânei Mary şi îi privi mica ei faţă într-o manieră maternă.

— Şi tu, la fel! zise ea. Ai crescut aproape la fel de sănătos ca Elizabeth Ellen a noastră. Îţi garantez eu că şi tu eşti ca mama ta. Martha noastră mi-a spus că doamna Medlock a auzit că era o femeie frumoasă. Vei fi ca un trandafir roşu când vei creşte, fetişcana mea, Dumnezeu să te binecuvânteze.

Nu a menţionat asta când Martha a venit acasă în ziua ei „liberă" şi a descris-o pe copila simplă şi palidă, spunând că nu are încredere în ceea ce a auzit doamna Medlock.

— Nu e logic ca o femeie drăguţă să fie mama unei fetişcane atât de urâte, adăugase ea cu încăpăţânare.

Mary nu avusese timp să dea prea multă atenţie feţei ei în schimbare. Ştia doar că arăta „diferit" şi se părea că avea mai mult păr, care acesta creştea foarte repede. Dar amintindu-şi plăcerea de a se uita în trecut la *Mem Sahib* era fericită să audă că într-o zi s-ar putea să arate ca ea.

Susan Sowerby merse cu ei în jurul grădinii lor, i-au spus întreaga poveste şi i-au arătat fiecare copac şi tufiş care prinsese viaţă. Colin mergea într-o parte a ei şi Mary pe cealaltă. Fiecare dintre ei continua să se uite în sus la faţa ei liniştită şi roşie, curioasă în secret să afle despre sentimentul încântător pe care îl emana – un fel de sentiment cald, de susţinere. Părea că îi înţelege, aşa cum Dickon îşi înţelegea „creaturile". S-a oprit la flori

şi a vorbit cu ele ca şi cum erau copii. Soot a urmărit-o şi o dată sau de două ori a croncănit la ea şi a zburat pe umărul ei ca şi cum era al lui Dickon. Când i-au spus despre prihor şi despre primul zbor al celor tineri, râse cu un râs dulce matern.

— Presupun că a-i învăţa să zboare, este ca a-i învăţa pe copii să meargă, dar mă tem că ar trebui să fiu îngrijorată dacă ai mei ar avea aripi în loc de picioare, zise ea.

Pentru că părea o femeie atât de minunată în stilul ei, cu casa drăguţă de pe câmpie, i s-a spus în cele din urmă despre magie.

— Credeţi în magie? întrebă Colin după ce explicase ce erau fachirii indieni. Eu sper că da.

— Cred, băiete, răspunse ea. Nu am ştiut-o după nume, dar ce contează numele?

Îţi garantez că i se spune diferit în Franţa şi diferit în Germania. Acelaşi lucru care face ca seminţele să se umfle şi soarele să strălucească, te-a făcut pe tine un băiat bun, şi este Lucrul cel Bun. Nu este ca noi, bieţi fraieri, care credem că are importanţă dacă ne cheamă după nume. Marele Lucru Bun nu încetează de a se îngrijora, Dumnezeu să te binecuvânteze. Se duce şi face lumi cu milioanele – lumi ca a noastră. Să nu încetezi niciodată să crezi în Marele Lucru Bun şi să ştii că lumea e plină de el – şi zi-i cum vrei. Îi cântai când am venit în grădină.

— Mă simt atât de fericit, zise Colin deschizându-şi ochii lui ciudaţi şi frumoşi către ea. Brusc am simţit cât de diferit eram... cât de puternice îmi

erau mâinile şi picioarele, înţelegeţi... şi cum de am putut să sap şi să stau... şi am sărit şi am vrut să ţip ceva oricui mă asculta.

— Magia a ascultat când ai cântat *Doxologia.* Ar fi ascultat orice ai fi cântat. Era bucuria cea care conta. Eh! băiete, băiete – ce înseamnă numele pentru Făuritorul de Bucurie, şi îl bătu iar uşor pe umeri.

Împachetase un coş în care avea un ospăţ obişnuit în dimineaţa asta, iar când ora de mâncat a venit şi Dickon l-a scos din ascunzătoarea lui, s-a aşezat cu ei sub un copac şi i-a privit cum îşi devorau mâncarea, râzând şi chiar lăcomindu-se asupra bunătăţilor. Era plină de haz şi îi făcea să râdă din tot felul de lucruri ciudate. Le-a spus poveşti cu accent de Yorkshire şi i-a învăţat cuvinte noi. A râs ca şi cum nu s-a putut abţine când i-au spus despre dificultatea crescândă în care erau când se prefăceau că Colin încă mai era un invalid agitat.

— Vedeţi, nu ne putem abţine să nu râdem aproape tot timpul când suntem împreună, explică Colin. Şi nu sună bolnav deloc. Încercăm să o înăbuşim, dar va izbucni şi asta sună mai rău ca niciodată.

— Un singur lucru îmi vine în minte foarte des, zise Mary, şi de-abia pot să ţin în mine când mă gândesc brusc la asta. Mă tot gândesc, presupunând că faţa lui Colin va arăta ca o lună plină. Nu e ca una acum, dar se îngraşă puţin în fiecare zi... şi presupunând că într-o dimineaţă va arăta ca una... ce ne vom face?

— Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi, văd că aveţi un fel de roluri de jucat, zise Susan Sowerby. Dar nu va trebui să o mai ţineţi mult aşa. Stăpânul Craven va veni acasă.

— Credeţi că va veni? întrebă Colin. De ce?

Susan Sowerby chicoti uşor.

— Presupun că aproape ţi-ar frânge inima, dacă ar afla înainte de a-i spune tu în felul tău, zise ea. Ai stat nopţi întregi întins plănuind asta.

— Nu suportam ideea ca altcineva să-i spună, zise Colin. Mă gândesc la moduri diferite în fiecare zi, acum cred că vreau doar să alerg în camera lui.

— Ar fi un început bun pentru el, zise Susan Sowerby. Aş dori să-i văd faţa, băiete.

Chiar aş vrea asta! Trebuie să se întoarcă... trebuie!

Unul dintre lucrurile pe care le-au vorbit a fost despre vizita ce urmau să o facă la casa lor. Au plănuit-o toată. Vor merge în căruţă peste câmpie şi vor servi dejunul afară prin vuietoare. Îi vor vedea pe toţi cei doisprezece copii şi grădina lui Dickon şi nu se vor întoarce decât atunci când vor fi obosiţi.

Susan Sowerby se ridică, în cele din urmă, pentru a se întoarce în casă la doamna Medlock. Era vremea ca Colin să fie împins în cărucior înapoi în casă, dar înainte de a se aşeza pe scaun a stat aproape de Susan şi şi-a fixat ochii pe ea cu un fel de adoraţie uluită şi brusc îi prinse pliul mantalei ei albastre şi o reţinu repede.

— Sunteţi exact ce... ce îmi doream, zise el. Mi-aş dori să fiţi mama mea... la fel ca şi a lui Dickon!

Imediat Susan Sowerby se aplecă şi îl trase cu braţul ei aproape de piept sub mantaua albastră – ca şi cum ar fi fost fratele lui Dickon.

— Eh! dragă băiete! zise ea. Propria ta mamă este chiar aici, în această grădină, sunt sigură. Nu putea să stea departe. Tatăl tău trebuie să se întoarcă la tine... trebuie!

CAPITOLUL XXVII

În grădină

În fiecare secol, încă de la începutul lumii, au fost descoperite lucruri minunate. În ultimul secol lucruri şi mai uimitoare au fost dezvăluite decât în orice alt secol. În acest nou secol sute de lucruri încă şi mai uluitoare vor fi aduse la lumină. La început lumea a refuzat să creadă că un lucru nou şi ciudat poate fi făcut, apoi au început să spere că poate fi făcut, apoi au văzut că poate fi făcut – apoi este făcut şi toată lumea se întreabă de ce nu s-a făcut cu secole în urmă. Unul dintre lucrurile noi pe care oamenii au început să-l afle în ultimul secol a fost că gândurile, doar gânduri simple, sunt la fel de puternice ca şi bateriile electrice – la fel de bune precum e soarele sau la fel de rău ca otrava. Să laşi un gând trist sau

rău să-ţi intre în minte este la fel de periculos cum ai lăsa un microb de scarlatină să-ţi intre în corp.

Dacă-l laşi să stea acolo după ce a intrat, s-ar putea să nu mai poţi să treci de el pentru tot restul vieţii.

Atâta timp cât mintea domnişoarei Mary era plină de gânduri dezagreabile despre neplăcerile ei şi păreri acre ale oamenilor, determinarea ei de a nu fi mulţumită sau interesată de ceva, era un copil bolnăvicios, plicticos, mizerabil şi cu faţa palidă. Oricum, circumstanţele au fost foarte favorabile cu ea, deşi ea nu era conştientă de asta. Au început să o împingă pentru binele ei. Când mintea ei s-a umplut treptat cu prihori şi case de câmpie aglomerate de copii, cu grădinari ciudaţi, bătrâni şi ursuzi şi servitoare obişnuite din Yorkshire, cu primăvară şi cu grădini secrete care revin la viaţă pe zi ce trece, şi, de asemenea, cu un băiat de câmpie şi „creaturile" sale, nu mai era loc pentru gândurile dezagreabile care îi afectau ficatul şi digestia şi o făceau galbenă şi obosită.

Atâta timp cât Colin s-a închis în camera lui şi s-a gândit numai la temerile şi slăbiciunea lui şi la detestarea lui pentru oamenii care-l priveau şi reflecta ore întregi la gâlme şi la moarte timpurie, era un mic ipohondru, isteric, pe jumătate nebun, care nu ştia nimic de soare şi despre primăvară şi, de asemenea, nu ştia că se poate vindeca şi putea să stea pe picioarele sale, dacă ar fi încercat. Când gânduri noi şi frumoase au început să le împingă afară pe cele vechi şi hidoase, viaţa a început să revină la el, sângele lui alerga sănătos prin vene şi puterea se alerga în el ca un torent. Experimentul său ştiinţific a fost chiar practic şi simplu, nefiind nimic ciudat la el. Lucruri mult mai surprinzătoare se pot întâmpla oricui care, atunci când un gând dezagreabil sau descurajator îi vine în minte, are doar simţul de a-şi aduce aminte la timp şi de a-l împinge afară, aducând înăuntru unul agreabil şi curajos. Două lucruri nu pot fi într-un loc.

„Unde îngrijeşti un trandafir, băiatul meu,

Nu poate creşte un ciuline.”

În timp ce grădina secretă prindea viaţă şi doi copii prindeau viaţă o dată cu ea, exista un om care hoinărea prin anumite locuri îndepărtate şi frumoase din fiordurile Norvegiei şi văile şi munţii Elveţiei, fiind un om care de zece ani îşi păstrase mintea plină de lucruri negre şi zdrobitoare. Nu fusese curajos; nu încercase niciodată să pună alte gânduri în locul celor negre. A hoinărit pe lacuri albastre şi s-a gândit la ele; s-a aflat în munţi cu pături de genţiene de un albastru închis înflorind peste tot în jurul lui şi mirosuri de flori umplând tot aerul şi s-a gândit la ele. Un necaz mare se abătuse asupra lui când fusese fericit şi şi îşi lăsat sufletul să se umple cu întuneric, refuzând cu încăpăţânare să permită oricărei fisuri de lumină să străpungă. Îşi uitase şi îşi abandonase casa şi îndatoririle lui. Când călătorea, întunericul îl copleşea atât de mult, încât vederea lui era un rău pentru orice alt om, deoarece era ca şi cum ar otrăvi aerul din jurul lui cu tristeţe. Majoritatea străinilor credeau că trebuie să fie ori pe jumătate nebun, ori un om cu vreo crimă ascunsă pe suflet. Era un bărbat înalt cu o faţă trasă şi umeri încovoiaţi, iar numele pe care îl scria întotdeauna în registrele din hotel era „Archibald Craven, Misselthwaite Manor, Yorkshire, Anglia.”

Călătorise în lung şi-n lat din ziua în care o văzuse pe domnişoara Mary în camera lui şi-i spusese că ar putea avea „bucata ei de pământ”. Fusese în cele mai frumoase locuri din Europa, deşi nicăieri nu rămânea mai mult de câteva zile. Alesese cele mai liniştite şi cele mai îndepărtate locuri. Fusese pe vârfurile munţilor ale căror capete erau deasupra norilor şi se uitase în jos la alţi munţi când soarele răsărea şi îi atingea cu o asemenea lumină, încât făcea să pară că lumea tocmai s-a născut.

Dar lumina părea că nu-l atinsese niciodată până când într-o zi realiză că pentru prima dată în zece ani un lucru ciudat se întâmplase. Se afla într-o vale minunată din Tirolul austriac şi mersese singur printr-o asemenea frumuseţe care ar fi putut să ridice din umbră sufletul oricărui om. A mers cale lungă şi pe al lui nu i l-a ridicat. Dar în cele din urmă, se simţise obosit şi se oprise să se odihnească pe un covor de muşchi lângă un pârâu. Era un pârâu mic şi limpede ce alerga chiar aproape de-a lungul drumului său îngust, prin verdeaţa lucioasă şi umedă. Uneori, trecând peste pietre, scotea un sunet ca un râset uşor. A văzut păsări care au venit şi şi-au afundat capetele să bea din el şi apoi îşi întindeau aripile şi zburau.

Părea ca un lucru viu şi totuşi vocea lui mică făcu liniştea să pară mai adâncă. Valea era foarte, foarte liniştită.

Cum se aşeză holbându-se în cursul rapid al apei, Archibald Craven îşi simţi treptat mintea şi corpul cum cresc încet amândouă, la fel de încet ca valea. Se întreba dacă va adormi, dar nu adormi. A stat şi s-a holbat la lumina soarelui care se reflecta în apă şi ochii lui începură să vadă lucruri crescând pe marginea lui. Era o grămadă drăguţă de nu-mă-uita care creştea atât de aproape de pârâu, încât frunzele sale erau ude şi se trezi uitându-se la ele, amintindu-şi că se uitase la asemenea lucruri cu ani în urmă. Chiar se gândea în mod gingaş cât de frumos era şi ce minuni de albastru aveau sutele de flori. Nu ştia că doar acest gând simplu îi umplea încet mintea... îi umplea şi iar îi umplea mintea, până când alte lucruri erau uşor împinse în afară. Era ca şi cum o primăvară dulce şi limpede începuse să se ridice într-un bazin care stagna şi se ridicase şi iar ridicase, până când la sfârşit alungă apa neagră. Dar bineînţeles că el singur nu se gândea la asta. Ştia doar că valea părea că devine din ce în ce mai liniştită, aşa cum se aşezase şi se holba la albăstrimea strălucitoare şi delicată. Nu ştia de cât timp stătea acolo sau ce se întâmpla cu el, dar în cele din urmă se mişcă ca şi cum s-ar fi trezit, se ridică încet şi rămase pe covorul din muşchi, trăgând în piept o respiraţie lungă, adâncă şi moale, întrebându-se

despre el însuşi. Ceva părea că se desfăcuse şi se eliberase în el, foarte încet.

„Ce este?” zise el, aproape în şoaptă, şi-şi duse mâna la frunte. *„Aproape mă simt ca şi cum sunt viu!”*

Nu ştiu destul despre minunăţia lucrurilor nedescoperite pentru a putea să explic cum de asta i se întâmplase lui. Şi nici altcineva nu poate deocamdată. Nu se înţelegea deloc pe sine, dar îşi aminti această oră ciudată, la luni după ce a fost iar la Misselthwaite şi a aflat prin întâmplare că în exact această zi Colin strigase în timp ce intra în grădina secretă:

„Voi trăi pe veci, pentru totdeauna şi totdeauna!”

Linştea ciudată a rămas cu el pentru tot restul serii şi dormi un somn nou, odihnitor; dar nu a stat cu el foarte mult timp. Nu ştia că poate fi păstrat. În noaptea următoare a deschis larg uşile gândurilor lui negre şi s-au întors în grabă, mărşăluind. Părăsi valea şi se duse iar să hoinărească. Dar, oricât de ciudat i se părea, erau clipe – uneori şi jumătăţi de oră – când fără să ştie de ce, povara neagră părea iar să se ridice şi ştia că era un om viu, ci nu unul mort. Încet-încet, pentru un motiv pe care nu îl cunoştea, „prindea viaţă” o dată cu grădina.

Cum vara aurie se transformă în toamna adâncă aurie, se duse la lacul Como.

Acolo găsi farmecul unui vis. Şi-a petrecut zilele pe albăstrimea de cristal a lacului sau mergea înapoi în verdeaţa moale şi groasă a dealurilor, hoinărind până când era atât de obosit încât nu mai putea face altceva

decât să doarmă. Dar, pe vremea asta, începuse să doarmă mai bine, aşa ştia, şi visele lui au încetat să mai fie o teroare pentru el.

„Poate”, se gândi el, *„corpul meu se întăreşte.”*

Chiar se întărea, dar – datorită orelor rare de pace când gândurile lui erau schimbate – sufletul lui se întărea încet şi el. Începu să se gândească la Misselthwaite şi să se întrebe dacă nu ar trebui să se ducă acasă.

Din când în când se întreba vag de băiatul lui şi ce ar trebui să simtă când se ducea şi stătea iar lângă patul sculptat cu patru picioare, privind la faţa ascuţit cizelată şi albă ca fildeşul, în timp ce dormea şi genele negre mărgineau atât de surprinzător ochii săi proape închişi. Se cutremură.

Într-o zi minunată mersese atât de departe, încât atunci când se întoarse luna era sus şi plină şi toată lumea era o umbră din purpuriu şi argintiu. Nemişcarea lacului, a malului şi a pădurii era atât de minunată, încât nu s-a dus la vila în care locuia. Merse în jos până la o terasă de la marginea apei şi se aşeză, inspirând mirosurile divine ale nopţii. A simţit cum linştea ciudată îl fură şi se face din ce în ce mai mare, până când adormi.

Nu a ştiut când a adormit şi când a început să viseze; visul lui era atât de real, încât nici nu simţea că dormea. Îşi aminti după aceea cât de tare a crezut că este treaz şi atent. S-a gândit că în timp ce stătea aşezat şi respira mirosul trandafirilor care au înflorit mai târziu şi asculta clipocitul apei de la picioarele sale, a auzit o voce care îl chema. Era dulce şi fericită, şi clară, şi departe. Părea foarte departe, dar a auzit-o la fel de distinct ca şi cum ar fi fost lângă el.

„Archie! Archie! Archie!” spunea, şi apoi mai dulce şi mai clar decât înainte, *„Archie! Archie!”*

A crezut că a sărit în picioare fără să se sperie. Era o voce atât de reală şi i se părea atât de normal ca el s-o audă.

„Lilias! Lilias!” răspunse el. *„Lilias! Unde eşti?”*

„În grădină”, veni înapoi ca un sunet dintr-un flaut din aur. *„În grădină!”*

Şi apoi visul se termină, dar el nu se trezi. Dormi sănătos şi dulce pe parcursul întregii nopţi minunate. Când se trezi cu adevărat, în cele din urmă, era o dimineaţă strălucitoare şi un servitor stătea lângă el holbându-se la el. Era un servitor italian şi era obişnuit, aşa cum sunt toţi servitorii din vilă erau, să accepte fără nicio întrebare orice lucru straniu pe care l-ar face stăpânul său străin. Nimeni nu ştia când ieşea afară sau venea înapoi, sau unde va dori să doarmă, sau dacă va rătăci prin grădină sau va sta întins în barcă pe lac toată noaptea. Omul ţinea o tavă din argint cu câteva scrisori pe ea şi a aşteptat în linişte până când domnul Craven le-a luat. După ce a plecat, domnul Craven stătu pentru câteva momente ţinându-le în mână şi uitându-se spre lac. Calmul lui ciudat încă îl mai poseda şi chiar ceva mai mult – o strălucire, ca şi cum lucrul rău care fusese făcut nu se întâmplase, aşa cum se gândi el – ca şi cum ceva se schimbase. Îşi aminti visul... visul foarte, foarte real.

„În grădină!” zise el întrebându-se singur. *„În grădină! Dar poarta este încuiată şi cheia este îngropată adânc.”*

Când aruncă o privire asupra scrisorilor câteva minute mai târziu, văzu că cea care stătea deasupra era o scrisoare în engleză şi venea din Yorkshire. Era scrisă de mâna unei femei simple, dar nu recunoştea acel scris. A deschis-o, de-abia gândindu-se la expeditor, dar primele cuvinte îi atraseră atenţia imediat.

„Dragă Domnule:

Eu sunt Susan Sowerby, cea care a avut îndrăzneala să vorbească cu dumneavoastră odată, pe câmpie. Atunci v-am vorbit despre domnişoara Mary. Îmi voi lua libertatea de a vă vorbi din nou. Vă rog, domnule, eu aş veni acasă dacă aş fi în locul dumneavoastră. Cred că veţi fi bucuros să veniţi şi – mă scuzaţi, domnule – cred că şi doamna v-ar fi cerut să veniţi dacă ar fi fost aici.

Servitoarea dumneavoastră supusă,

Susan Sowerby.”

Domnul Craven citi scrisoarea de două ori înainte de a o pune înapoi în plic. Se tot gândea la vis.

„Mă voi duce înapoi la Misselthwaite”, zise el. *„Da, mă voi duce imediat.”*

Merse prin grădină spre vilă şi îi ordonă lui Pitcher să se pregătească pentru întoarcerea sa în Anglia.

În câteva zile era înapoi în Yorkshire şi în lunga sa călătorie cu trenul se trezi gândindu-se la băiatul lui aşa cum nu s-a mai gândit în toţi cei zece ani. În decursul acestor ani, îşi dorise să-l uite. Acum, deşi nu intenţiona să se gândească la el, amintiri despre el îi veneau constant în minte. Îşi aminti de zilele negre când delira ca un om nebun, deoarece copilul era viu şi mama era moartă. Refuzase să îl vadă şi când se duse să se uite în sfârşit la el, fusese un lucru atât de slab şi mizerabil, încât toată lumea era sigură că va muri în câteva zile. Dar spre surprinderea celor care au avut grijă de el, zilele au trecut, iar el a supravieţuit şi atunci toată lumea a crezut că va fi o creatură deformată şi invalidă.

Nu intenţionase să fie un tată rău, dar nu se simţise deloc ca un tată. Adusese doctori şi asistente şi produse de lux, dar tremura la simplul gând la băiatul lui şi se îngropase singur în propria-i amărăciune. După un an de absenţă se întoarse prima dată la Misselthwaite şi lucrul mic, care arăta mizerabil, îşi ridică apatic şi indiferent către faţa lui ochii mari cenuşii cu gene negre în jurul lor, la fel şi totuşi oribil de diferiţi faţă de ochii veseli pe care îi adorase, nu suporta privirea lor şi se întorcea palid ca un mort. După aceea, de-abia îl mai vedea, cu excepţia dăţilor când dormea şi tot ce ştia despre el era că este un invalid confirmat, cu o fire vicioasă, isterică, pe jumătate nebună. Putea să fie ţinut departe de furiile periculoase pentru el dacă se făcea totul aşa cum vroia el.

Toate astea nu erau un lucru înălţător pentru a-şi aminti, dar în timp ce trenul îl ducea prin trecători montane şi câmpii aurii, omul care „prindea viaţă” începu să gândească într-un fel nou şi gândi mult, adânc şi ferm.

„Poate că am greşit în aceşti zece ani”, îşi zise. *„Zece ani e o perioadă lungă. Poate fi prea târziu pentru a face ceva – chiar prea târziu. La ce m-am gândit!”*

Bineînţeles că asta era magia greşită – să începi prin a spune „prea târziu”. Până şi Colin i-ar fi putut spune asta. Dar nu ştia nimic de magie – albă sau neagră. Asta avea să înveţe. Se întrebă dacă Susan Sowerby îşi făcuse curaj şi îi scrise doar pentru că acea creatură maternă a realizat că băiatul era mult mai rău – era fatal de bolnav. Dacă nu fusese sub vraja liniştii curioase care pusese stăpânire pe el, ar fi fost mai mizerabil ca niciodată.

Dar calmul adusese un fel de curaj şi speranţă cu el. În loc să facă loc celor mai rele gânduri, descoperi că încerca să creadă în lucruri mai bune.

„Poate ea să-şi dea seama că eu aş putea să-i fac bine şi să-l controlez?” se gândi el. *„Voi trece să o văd în drumul meu spre Misselthwaite.”*

Dar când în drumul său prin câmpie opri trăsura la casă, şapte sau opt copii care se jucau s-au adunat în grup şi bombănind şapte sau opt salutări prieteneşti şi politicoase, i-au spus că mama lor era plecată în cealaltă parte a câmpiei de dimineaţă devreme pentru a ajuta o femeie să nască. „Dickon al nostru”, se oferise voluntar la Manor să lucreze într-una dintre grădini, în care se ducea câteva zile pe săptămână.

Domnul Craven se uită la colecţia de corpuri mici şi robuste şi la feţele cu obrajii roşi, fiecare zâmbind în felul ei şi îşi dădu seama că erau o mulţime sănătoasă şi simpatică. Zâmbi la rânjetele lor prietenoase şi luă o monedă străină din buzunar şi i-o dădu lui „Elizabeth Ellen a noastră”, care era cea mai mare.

— Dacă o vei împărţi în opt, va fi câte o jumătate de coroană pentru fiecare dintre voi, zise el.

Apoi zâmbete, chicoteli şi bombăneli de mulţumire apărură în timp ce pleca, lăsând extaz şi coturi agitate şi sărituri de bucurie în spate.

Mersul prin minunăţia câmpiei era un lucru adevărat. De ce i se părea că-i dă un sens de revenire de care fusese sigur că nu mai putea să simtă din nou – acel simţ al frumuseţii pământului, şi cerul şi florile purpurii de la distanţă, şi încălzirea inimii la sosire, mai aproape de casa veche mare care-i adăpostise pe cei de-un sânge cu al lui timp de şase sute de ani? Cum a plecat de la ea ultima dată, înfiorându-se la gândul camerelor închise şi la băiatul stând întins în patul cu patru picioare cu draperiile din brocart. Era posibil să-l găsească un pic schimbat în bine şi să-şi înfrângă tremuratul din faţa lui? Cât de real fusese acel vis... cât de minunată şi clară era vocea care îl chemase înapoi la el, *„În grădină – în grădină!”* *„Voi încerca să găsesc cheia”,* îşi zise el. *„Voi încerca să deschid poarta. Trebuie – deşi nu ştiu de ce.”*

Când ajunse la Manor, servitorii care-l primeau cu ceremonia obişnuită au observat că arăta mai bine şi că nu s-a dus la camerele îndepărtate unde locuieşte de obicei, îngrijit de Pitcher. S-a dus în bibliotecă şi a trimis după doamna Medlock. Veni la el cumva emoţionată, curioasă şi agitată.

— Ce mai face stăpânul Colin, Medlock? întrebă el.

— Ei bine, domnule, răspunse doamna Medlock, este... este diferit, într-un fel de a spune.

— Mai rău? sugeră el.

Doamna. Medlock se înroşi.

— Vedeţi, domnule, încercă ea să explice, nici dr Craven, nici asistenta, nici eu nu putem să-l înţelegem.

— Cum aşa?

— Ca să spun adevărul, domnule, stăpânul Colin ar putea fi mai bine sau s-ar putea schimba în mai rău. Apetitul său, domnule, e peste puterile noastre de înţelegere, iar felul lui...

— A devenit mai... mai ciudat? o întrebă stăpânul ei, încruntându-şi nervos sprâncenele.

— Asta e, domnule. Creşte foarte ciudat – atunci când îl comparaţi cu ceea ce obişnuia să fie. Nu obişnuia să mănânce nimic, după care brusc a început să mănânce enorm – după care s-a oprit iar brusc şi mâncarea era trimisă înapoi, aşa cum era adusă. Nu aţi ştii niciodată, domnule, poate ieşirea aceasta afară pe care nu ar lăsa-o să-i fie luată. Lucrurile prin care am trecut că să-l convingem să iasă afară în scaunul lui ar face un om să tremure ca o frunză. S-ar arunca într-o asemenea stare încât dr Craven spune că nu poate să-l forţeze.

Ei bine, domnule, fără avertisment – nu cu mult după una din crizele lui insistă brusc să fie dus afară în fiecare zi de domnişoara Mary şi de Dickon al lui Susan Sowerby, care ar putea să împingă scaunul. A făcut o simpatie atât pentru domnişoara Mary, cât şi pentru Dickon, iar Dickon i-a adus animalele lui îmblânzite, iar dacă vă vine să credeţi, domnule, stă afară de dimineaţa până seara.

— Cum arată? a fost următoarea întrebare.

— Dacă ar mânca în mod normal, domnule, aţi crede că pune carne pe e, dar ne este teamă că s-ar putea să fie un fel de complot. Uneori râde ciudat când e singur cu domnişoara Mary. Nu obişnuia deloc să râdă. Dr Craven vine să vă vadă imediat, dacă-i permiteţi. Nu a mai fost niciodată atât de nedumerit în viaţa lui.

— Unde e stăpânul Colin acum? întrebă Mr. Craven.

— În grădină, domnule. E întotdeauna în grădină, deşi nicio creatură umană nu are voie să se apropie de teamă că îl vor privi ciudat.

Domnul Craven de-abia auzi ultimele ei cuvinte.

— În grădină, zise el, şi după ce îi dădu voie doamnei Medlock să plece, a stat şi a repetat iar şi iar: *„În grădină!"*

A trebuit să facă un efort pentru a se duce înapoi la locul în care stătea şi când se simţi că era iar pe pământ, se întoarse şi ieşi afară din cameră. O luă pe acelaşi drum pe care o luase şi Mary, prin poarta din tufăriş, printre dafini şi straturile cu fântâni. Acum fântâna funcţiona şi era încercuită de ronduri cu flori strălucitoare de toamnă. Traversă pajiştea şi coti pe poteca lungă de lângă zidurile acoperite cu iederă. Nu a mers repede, ci încet, cu ochii atenţi la potecă. Se simţi ca şi cum era tras înapoi către locul pe care îl părăsise de atâta timp şi nu ştia de ce. Pe măsură ce se apropia, pasul lui încetinea. Ştia unde este poarta, deşi iedera atârna groasă peste ea, dar nu ştia exact unde era... cheia aceea îngropată.

Aşa că rămase nemişcat, uitându-se prin jurul lui, şi aproape imediat după ce se oprise, se holbă şi ascultă – întrebându-se dacă merge într-un vis.

Iedera atârna groasă peste poartă, cheia era îngropată sub arbust, nicio fiinţă omenească nu mai trecuse de acea poartă timp de zece ani – şi totuşi, în interiorul grădinii erau sunete. Erau sunetele paşilor de alergare şi încăierare, părând să urmărească ceva de jur împrejur, pe sub copaci, erau sunete ciudate asemenea unor voci joase şi reprimate, exclamaţii şi ţipete vesele înăbuşite. Părea de fapt râsetul fiinţelor tinere, râsetul incontrolabil al copiilor care încercau să nu fie auziţi, dar care într-un moment sau două, pe măsură ce emoţia lor creştea, izbucneau. În numele cerului, ce visa el? În numele cerului, ce auzea? Îşi pierdea raţiunea şi credea că aude lucruri care nu erau pentru urechea umană? Asta era ceea ce vroia să spună vocea clară din depărtare?

Şi apoi, momentul sosi, momentul incontrolabil, când sunetele au uitat să tacă.

Picioarele alergau din ce în ce mai repede – erau aproape de poarta grădinii – se auzi o respiaţie rapidă, puternică şi tânără şi o răbufnire sălbatică de râs ce nu puteau fi ţinute – şi poarta din zid fu larg deschisă, iedera legănându-se într-o parte şi un băiat svâcni prin ea cu toată viteza şi fără să vadă persoana de afară, aproape ţâşni în braţele sale.

Domnul Craven le deschise tocmai la timp pentru a-l salva de la prăbuşire, ca urmare a neobservării lui, şi când îl îndepărtă pentru a se uita la el, din uimire, datorită faptului că era acolo, rămase cu gura căscată.

Era un băiat înalt şi frumos. Strălucea de viaţă şi alergatul îi colorase minunat faţa.Îşi dădu la o parte părul gros de pe frunte şi ridică o pereche de ochi gri ciudaţi – ochi plini de râsete băieţeşti şi mărginiţi cu gene negre ca un ciucure. Ochii au fosti cei care l-au făcut pe domnul Craven să rămână uimit.

— Cine? Ce? Cine! se bâlbâi el.

Asta nu era ceea ce aşteptase Colin – asta nu era ceea ce plănuise. Nu se gândise niciodată la o asemenea întâlnire. Şi totuşi, să iasă ţâşnind... câştigând o cursă... poate era chiar mai bine. Se întinse cât de tare putu, până la înălţimea lui. Mary, care alergase cu el şi ţâşnise şi ea prin uşă, dorind să reuşească să facă să arate mai înalt decât a arătat vreodată – mai înalt în inch.

— Tată, zise el, eu sunt Colin. Nu-ţi vine să crezi. De-abia cred eu. Sunt Colin.

La fel ca doamna Medlock nu a înţeles ce a vrut tatăl lui să spună când a zis în grabă:

„În grădină! În grădină!”

— Da, se grăbi Colin. A fost grădina cea care a făcut-o, şi Mary, şi Dickon, şi creaturile, şi... magia. Nimeni nu ştie. Am păstrat-o ca să ţi-o spunem când te întorceai. M-am făcut bine. Pot să o bat pe Mary la curse. Mă voi face un atlet.

A spus-o ca un băiat sănătos, faţa lui se înroşi, cuvintele se împiedicau unele de altele în nerăbdarea lui, încât sufletul domnului Craven tremură de o bucurie incredibilă.

Colin îşi întinse mâna şi o puse pe braţul tatălui său.

— Nu te bucuri, tată? încheie el. Nu te bucuri? Voi trăi pe veci, pentru totdeauna şi totdeauna!

Domnul Craven îşi puse ambele mâini pe umerii ai băiatului şi îl ţinu nemişcat. Ştia că nici nu îndrăznea să vorbească pentru o clipă.

— Du-mă în grădină, băiatul meu, zise el la sfârşit. Şi spune-mi totul despre ea.

Şi aşa l-au condus înăuntru.

Locul era o sălbăticie de aur de toamnă şi purpuriu, şi albastru-violet, şi stacojiu aprins, şi în fiecare parte erau mănunchiuri de crini târzii stând laolaltă – crini albi sau albi cu rubiniu. Îşi amintea bine când au fsot plantate primele, încât exact în această perioadă a anului gloriile lor târzii ar trebui să se dezvăluie. Trandafiri târzii s-au urcat şi atârnau, formând formau mănunchiuri şi soarele adâncind nuanţa de galben a copacilor făcea pe cineva care era acolo să simtă că era într-un templu al aurului. Noul venit stătea liniştit, aşa cum făcuseră şi copiii atunci când au venit în cenuşiul ei. Se uită de jur împrejur.

— Credeam că a murit, zise el.

— Şi Mary s-a gândit la fel la început, zise Colin. Dar a devenit vie.

Apoi s-au aşezat sub copacul lor – toţi în afară de Colin, care vroia să stea în picioare atunci când spunea povestea.

Era cel mai ciudat lucru pe care îl auzise vreodată, gândi Archibald Craven, fiind povestit precipitat, în metoda băieţească. Mister, magie şi creaturi sălbatice, întâlnirea ciudată de la miezul nopţii – venirea primăverii – pasiunea mândriei insultate care îl trăsese pe tânărul rajah pe picioarele lui pentru a-l sfida pe Ben Weatherstaff în faţă. Ciudata companie, joaca rolurilor, marele secret păstrat cu atâta grijă. Ascultătorul râdea până când veneau lacrimi în ochii lui şi uneori îi apăreau lacrimi în ochi când nu râdea. Atletul, Conferenţiarul, Descoperitorul Ştiinţific era un lucru amuzant, simpatic, sănătos, tineresc şi uman.

— Acum, zise el la sfârşitul poveştii, nu mai trebuie să fie un secret. Îndrăznesc să spun că îi va speria de moarte când mă vor vedea, dar nu voi mai merge în acel scaun vreodată. Voi merge înapoi cu tine, tată – spre casă!

Îndatoririle lui Ben Weatherstaff rareori îl luau de lângă grădini, dar cu această ocazie s-a scuzat pentru a lua nişte legume de la bucătărie şi fiind invitat în sala servitorilor de către doamna Medlock la un pahar cu bere a fost punctual – aşa cum sperase să fie – când Misselthwaite Manor a văzut cel mai dramatic eveniment din timpul generaţiei prezente. Una din ferestre, dând spre curte, avea şi un pic deschidere spre pajişte. Doamna Medlock, ştiind că Ben venise din grădini, sperase să se fi întâlnit cu stăpânul lui şi să fi văzut din întâmplare întâlnirea lui cu stăpânul Colin.

— Ai văzut pe vreunul din ei, Weatherstaff? întrebă ea.

Ben îşi luă cana cu bere de la gură şi îşi şterse buzele cu spatele mâinii.

— Da, răspunse cu un aer subtil de semnificativ.

— Pe amândoi? sugeră doamna Medlock.

— Pe amândoi, răspunse Ben Weatherstaff. Vă muţumesc frumos doamnă, aş putea să mai beau una?

— Împreună? zise doamna Medlock, umplându-i la repezeală cana cu bere de entuziasm.

— Împreună, doamnă, şi Ben înjumătăţi cana dintr-o singură înghiţitură.

— Unde era stăpânul Colin? Cum arăta? Ce şi-au spus unul altuia?

— Asta n-am auzit, zise Ben, doar în afara fapului că eram pe scară şi mă uitam peste zid. Dar vă spun asta. Afară se întâmplă lucruri de care voi cei din casă nu ştiţi nimic. Şi ceea ce veţi afla, veţi afla curând.

Şi nici nu au trecut două minute de când îşi înghiţise ce-a mai rămas din bere şi îşi flutură cana solemn către fereastra care dădea în tufăriş şi într-o parte a pajiştii.

— Priviţi acolo, zise el, dacă sunteţi curioasă. Priviţi ce vine prin iarbă.

Când doamna Medlock privi, îşi aruncă mâinile şi scoase un mic ţipăt, iar toate servitoarele şi toţi servitorii care au auzit ţipătul, fugiră prin sala servitorilor şi au stat şi s-au uitat pe fereastră cu ochii aproape ieşindu-le din cap.

Pe pajişte venea stăpânul din Misselthwaite şi arăta cum mulţi dintre ei nu l-au văzut. Şi lângă el, cu capul ridicat în aer şi ochii plini de veselie, mergea la fel de ferm şi puternic ca orice băiat din Yorkshire – stăpânul Colin!

CUPRINS